

GÂNDURI DESPRE CARTEA APOCALIPSEI

Ellen G. White

Cuvânt înainte

Avem o deosebită plăcere să putem edita această carte. Ea conține meditații ale Spiritului Profetic despre cartea Apocalipsei. Am ordonat declarațiile potrivit înțelegerii noastre. Totuși, ea nu este un comentariu. Cartea nu prezintă atât de mult istoria ca împlinire a profeției, ci se referă la criza care se află chiar în fața noastră.

O atenție deosebită este acordată capitolelor 13 și 14 din cartea Apocalipsei. Sunt amintite diferite subiecte care aparțin acestor capitole. Nu este omisă cronologia -- coloana vertebrală a istoriei.

Fie ca Domnul să binecuvânteze această carte, să fie dedicată tuturor celor ce au o credință a cărei țintă este adevărul și care văd în Hristos un caracter plin de adevăr -- un sistem desăvârșit al adevărului, plin de har ... un plan pentru a salva omul decăzut.

Observație asupra textului: toate notele scrise cu litere îngroșate ne aparțin și nu trebuie privite ca autoritate.

Domnul să vă binecuvânteze în studiul Adevărului și să vă umple cu mesajul Său. Wim Wiggers, Noiembrie, 1991.

Capitolul 1

Apocalipsa 1

Importanța studiului Apocalipsei

„Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând. Și le-a făcut-o cunoscut, trimițând prin îngerul Său la robul Său Ioan, care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos, și a spus tot de a văzut. Ferice de cine citește, și de cei ce ascultă cuvintele acestei proorocii, și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!” Apocalipsa 1, 1-3.

„Mulți au cultivat ideea că Apocalipsa este o carte sigilată și de aceea nu-și vor lua timp pentru a studia tainele ei. Ei spun că trebuie să-și concentreze atenția asupra splendorilor mântuirii și că tainele descoperite lui Ioan pe insula Patmos nu merită tot atâta considerație ca acestea.”

Însă Dumnezeu nu privește Cartea Apocalipsei în felul acesta. El declară: „Mărturisesc oricui aude cuvintele proorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. Și dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei proorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui dela pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta.” Apocalipsa 22, 18-19.

Cartea Apocalipsa descoperă omenirii ce a fost, ce este și ce urmează să se petreacă; ea e destinată pentru informarea noastră asupra cărora vine sfârșitul acestei lumi. Ea ar trebui studiată cu teamă sfântă. Suntem privilegiați să cunoaștem lucrurile care sunt pentru învățătura noastră.

Tratăm noi însă Cuvântul lui Dumnezeu cu respectul care I se cuvine și cu recunoștința pe care I-ar plăcea să o vadă? „Toată Scriptura este insuflata de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.” 2 Timotei 3, 16-17.

Însuși Domnul a descoperit servului Său Ioan tainele din cartea Apocalipsei și a plănuțit ca ele să fie deschise tuturor pentru studiu, în ea sunt înfățișate scene, dintre care unele aparțin deja trecutului, iar altele, de importanță veșnică, au loc chiar în timpul nostru; celelalte profeții nu-și vor găsi împlinirea lor completă până la încheierea timpului, când va avea loc ultima mare luptă între puterile întunericului și ale Prințului cerului.

Lupta finală se va da între cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus și puterea apostată care va înșela pe toți cei ce locuiesc pe suprafața pământului. „Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele, pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie și trăia. I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească, și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. Și a făcut ca toți: mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei.” Apocalipsa 13, 13-17.

Noi ne aflăm pe pragul celor mai mărețe și solemne evenimente. Multe dintre profeții sunt pe cale să se împlinească într-o succesiune rapidă. Va fi folosită orice fărâmbă de putere. Istoria din trecut se va repeta. Controverse vechi vor fi reactualizate și pericolul va asedia poporul lui Dumnezeu din toate părțile. Încordarea a pus stăpânire pe familia omenească. Ea se răspândește pretutindeni pe pământ. De ce? Glume, jocuri, distracții; oamenii

aleargă, se îngrămădesc și se luptă pentru putere. Lucruri obișnuite și pieritoare absorb atenția lor în așa măsură încât lucrurilor de importanță veșnică abia li se oferă atenție. Ființe umane înzestrate cu energie, zel și perseverență vor folosi toate puterile dăruite lor de Dumnezeu pentru a coopera cu despotismul Diavolului în anularea Legii lui Dumnezeu. Șarlatani de toate felurile vor pretinde că sunt credincioși și sinceri și vor fi înălțate lucruri vulgare și necurate împotriva adevărului și sfințeniei. Astfel falsitatea este acceptată și adevăratul standard al neprihănirii este lepădat, așa cum Cuvântul lui Dumnezeu a fost lepădat de Adam și Eva pentru minciuna lui Satana. -- (The Review and Herald, 31 august, 1897; The S. D. A. Bible Commentary 7:954.)

Cartea Apocalipsei a fost dată în Sabat

„Sabatul, pe care Dumnezeu l-a instituit în Eden, a fost tot atât de prețios lui Ioan pe insula singuratică ca și atunci când era cu prietenii săi în orașe. El a repetat și a cerut pentru el însuși promisiunile prețioase pe care Isus le-a dat în legătură cu această zi. Acesta era un semn că Dumnezeu era al lui.... Într-o zi de Sabat Mântuitorul cel înviat și-a făcut cunoscută prezența Sa lui Ioan. «În ziua Domnului eram în Duhul. Și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe, care zicea: -- Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă. Ce vezi, scrie într-o carte, și trimite-o celor șapte biserici: la Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodicea -- M-am întors să văd glasul care-mi vorbea. Și când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur. Și în mijlocul celor șapte sfeșnice pe cineva, care semăna cu Fiul omului, îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare și încins la piept cu un brâu de aur. Când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort. El și-a pus mâna dreaptă peste mine și a zis: -- Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților.»” Apocalipsa 1, 10-13, 17, 18.

„Persecuția lui Ioan a devenit un mijloc al harului. Insula Patmos a devenit strălucitoare datorită prezenței Mântuitorului înviat. Ioan L-a văzut pe Hristos în trup omenesc, cu semnele cuielor în mâinile și picioarele Lui, care vor fi pentru totdeauna slava Sa. I s-a permis acum să-L contemple din nou pe Domnul său înviat, îmbrăcat cu atât de multă slavă cât poate privi o ființă omenească și să rămână în viață. Ce Sabat a fost acesta pentru singuraticul prizonier, întotdeauna prețios în ochii lui Hristos, mai privilegiat acum decât oricând! Niciodată nu a învățat el atât de mult despre Isus. Niciodată nu a auzit Ioan un adevăr atât de glorios.” -- (The S. D. A. Bible Commentary 7:955.)

Capitolul 2

Apocalipsa 2

Efes

Am ceva împotriva ta: ți-ai părăsit dragostea dintâi

„Îngerului Bisericii din Efes scrie-i: «Iată ce zice Cel ce ține cele șapte stele în mâna dreaptă și Cel ce umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur, știi faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta, și că nu poți suferi pe cei răi; că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși. Știu că ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui Meu și că n-ai obosit. Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți dar aminte de unde ai căzut; pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine, și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.» Apocalipsa 2, 1-5. În aceste versete sunt rezumate condițiile împăcării cu Dumnezeu. Prima experiență a Bisericii din Efes a condus-o la fapte bune. Dumnezeu se bucura de faptul că Biserica Sa reflecta lumina cerească dezvăluind spiritul lui Hristos prin iubire și milă. Dragostea care se afla în inima lui Hristos, dragostea care L-a determinat să se dea pe Sine însuși ca jertfă pentru omenire și să sufere cu răbdare învinuirile oamenilor, până acolo încât să fie numit demon, dragostea care L-a îndemnat să facă vindecări nemaipomenite în timpul lucrării Sale -- aceasta a fost dragostea care trebuia să se descopere în viețile urmașilor Lui.”

„Dar ei au neglijat să împărtășească mila și blândețea lui Hristos. Eul, așa cum se manifestă în trăsăturile de caracter înnăscute, a stricat principiile măreției, faptelor bune, care îi identifica pe membrii Bisericii din Efes ca și creștini. Domnul Isus trebuia să le arate că și-au pierdut ceea ce a fost totul

pentru ei. Dragostea care L-a determinat pe Mântuitorul să moară pentru noi n-a fost descoperită în plinătatea ei în viețile lor. Din acest motiv, ei nu erau în stare să aducă cinste numelui Mântuitorului. Și, pierzând dragostea dintâi, ei au înaintat în cunoașterea unor teorii ce își au originea în tatăl minciunilor.” -- (Manuscript 11, 1906.)

„Ținând seama de multele părți bune amintite, cât de izbitoare este acuzația adusă Bisericii din Efes: «Cu toate acestea, Eu am ceva împotriva ta, pentru că ți-ai părăsit dragostea dintâi». Această Biserică fusese mult favorizată. Ea a fost înființată de apostolul Pavel. În Efes se afla Templul Dianei, care, în ceea ce privește grandoarea, a fost una dintre minunile lumii. Biserica din Efes a întâlnit o mare opoziție și unii dintre primii creștini au suferit persecuție; totuși, chiar unii dintre ei s-au întors de la adevărurile care i-au unit cu urmașii Iui Hristos și au adoptat, în locul lor, învățături false, oferite de Satana.”

„Această schimbare este reprezentată ca o apostazie spirituală. «Adu-ți dar aminte de unde ai căzut, pocăiește-te și întoarce-te la faptele dintâi» -- se rezumă în versetele precedente. Ei nu știau că a avut loc o schimbare în inimile lor și că ar trebui să se pocăiască pentru că au părăsit faptele dintâi. Însă Domnul, în mila Sa, i-a chemat la pocăință, la întoarcerea la prima lor dragoste, la faptele care sunt întotdeauna rezultatul unei iubiri adevărate, asemenea lui Hristos.” -- (The S. D. A. Bible Commentary 7:956-957.)

Învățăturile Nicolaiților

„Legea și Evanghelia nu pot fi separate. În Hristos, mila și dreptatea se întâlnesc; dreptatea și pacea se sărută. Evanghelia este nici mai mult nici mai puțin decât Legea dezvăluită. Ea nu oferă mai multă libertate păcatului decât o face Legea. Legea arată spre Hristos; Hristos arată spre Lege. Evanghelia îi cheamă pe oameni la pocăință. Pocăință pentru păcat. Și ce este păcatul? --

Este încălcarea Legii. De aceea Evanghelia îi cheamă pe oameni, din păcatele lor, înapoi la ascultarea de Legea lui Dumnezeu. Isus, prin viața și moartea Sa, ne-a învățat ascultarea desăvârșită. El a murit, Cel drept pentru cel nedrept, Nevinovatul pentru vinovat, pentru ca onoarea Legii lui Dumnezeu să poată fi păstrată, și totuși omul să nu fie complet distrus. Lucrarea mântuirii, atât în dispensațiunea Vechiului cât și a Noului Testament, este aceeași. Hristos a fost temelia întregului sistem evreisc. Ceremoniile și umbrele sub care se închinau evreii, toate indicau către Mântuitorul lumii. Închinarea se făcea prin credința într-un Mântuitor ce va veni și-i va salva pe păcătoși. Astăzi, prin credința în Hristos, ci sunt îndreptățiți.

Oferind pe Fiul Său, Dumnezeu s-a dat pe Sine însuși, pentru ca omul să poată avea încă o ocazie de probă. Dacă Dumnezeu ar fi putut să schimbe Legea Sa pentru a întâlni pe om în condiția sa căzută, n-ar fi făcut El aceasta și să își păstreze pe singurul Fiu în cer? -- Cu siguranță că da. Dar din cauză că Legea Sa era la fel de neschimbătoare ca și caracterul Său, El a dat pe preaiubitul Său Fiu, care e mai presus de Lege și una cu El însuși, pentru a primi pedeapsa care o pretindea dreptatea Sa.

Moartea Fiului preaiubit al lui Dumnezeu pe cruce ne arată imuabilitatea Legii lui Dumnezeu. Moartea Sa preamărește Legea și o face slăvită, oferind omului dovada caracterului ei de neschimbat. De pe buzele Lui divine s-au auzit cuvintele: «Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric ci să împlinesc», Moartea lui Hristos a împlinit cerințele Legii.

Dar doctrina ce se învață acum arată că Evanghelia lui Hristos a făcut Legea Lui Dumnezeu fără efect; că prin «credință» noi suntem scutiți de cerința de a fi împlinatori ai Cuvântului. Aceasta este doctrina Nicolaiților, pe care Hristos a condamnat-o atât de vehement. El spune Bisericii din Efes: «Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta, și că nu poți suferi pe cei răi; că

ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși. Știu că ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui Meu și că n-ai obosit. Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți dar aminte de unde ai căzut; pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine, și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești. Ai însă lucrul acesta bun: că urăști faptele Nicolaiților, pe care și Eu le urăsc.» Apocalipsa 2, 2-6.

Cei ce învață astăzi această doctrină au multe de spus în legătură cu credința și neprihănirea lui Hristos, dar ei pervertesc adevărul și îl fac servul erorii. Ei susțin că noi trebuie doar să credem în Isus Hristos și că credința este atotsuficientă, că neprihănirea lui Hristos trebuie să fie scrisoarea de acreditare a păcătosului, că această neprihănire imaculată împlinește legea pentru noi și că noi nu suntem obligați să ascultăm de Legea lui Dumnezeu. Acest grup pretinde că Hristos a venit să salveze pe păcătoși și că El i-a mântuit. «Sunt mântuit», vor repeta ei mereu și mereu. Dar sunt ei mântuiți cât timp calcă Legea lui Iehova? -- Nu. Pentru că haina neprihănirii lui Hristos nu e o mantie pentru nelegiuire. O asemenea învățătură este o eroare evidentă și Hristos devine pentru aceste persoane o piatră de poticnire așa cum a fost pentru evrei; pentru evrei din cauză că nu L-au primit pe El ca Mântuitor personal, pentru acești prețiși credincioși în Hristos, din cauză că ei îl despart pe Isus de Lege și privesc credința ca pe un înlocuitor al ascultării. Ei îl despart pe Tatăl de Fiul, Mântuitorul lumii. Într-adevăr, ei susțin prin învățătură și exemplu că Hristos, prin moartea Sa, îi salvează pe oameni în neleguirile lor.” -- (The Signs of the Times, 25 februarie, 1897.)

Smirna

Mesajul lui Hristos către Biserica timpurie era „Fii credincios”.

„Oriunde au căutat refugiu, urmașii lui Hristos au fost vânați ca și

fiarele de pradă. Ei erau forțați să caute adăpost în locuri pustii și singuraticе. «Lipsiți de toate, prigoniți, munciți, ei, de care lumea nu era vrednică -- au rătăcit prin pustiuri, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului.» Evrei 11, 37, 38. Catacombele au oferit adăpost pentru mii dintre ei. În adâncurile dealurilor din afara orașului Roma fuseseră săpate galerii lungi prin pământ și stâncă; rețeaua întunecoasă și complicată de tunele se întindea pe kilometri întregi dincolo de zidurile cetății. În aceste adăposturi subterane urmașii lui Hristos și-au îngropat morții lor. Și tot aici, atunci când erau suspectați și proscriși, își găseau un adăpost. Când Cel ce dă viața va trezi pe cei ce au luptat lupta cea bună, mulți martiri pentru cauza lui Hristos vor ieși din aceste catacombe întunecoase.

Sub cea mai sălbatică prigoană, acești martori pentru Isus și-au păstrat credința neîntinată. Deși au fost lipsiți de orice confort, ascunși de lumina soarelui, făcându-și casa în sânul întunecos dar prietenos al pământului, ei nu s-au plâns. Prin cuvinte de credință, de răbdare și speranță, ci s-au încurajat unul pe altul să reziste în fața lipsei și mizeriei. Pierderea tuturor bogățiilor pământești nu i-a putut determina să renunțe la credința lor în Hristos. Încercările și persecuțiile erau doar trepte care îi aduceau mai aproape de odihna și răsplata lor.

La fel ca servii lui Dumnezeu din vechime, mulți erau «torturați, și n-au vrut să primească izbăvirea; ei doreau să dobândească o înviere mai bună.» Versetul 35. Ei și-au amintit cuvintele învățătorului lor, că atunci când sunt persecutați pentru Numele Lui, să se bucure și să fie plini de veselie pentru că mare va fi răsplătirea lor în ceruri; deoarece, la fel fuseseră persecutați profeții dinaintea lor. Ei s-au bucurat că au fost socotiți demni să sufere pentru adevăr și cântece triumfale s-au înălțat din mijlocul flăcărilor. Privind prin credință, ei au văzut pe Hristos și pe îngeri aplecându-se peste marginile cerului și aprobând statornicia lor. O voce de la tronul lui Dumnezeu ajungea până la ei «Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții»”. Apocalipsa 2, 10. -- (The Great Controversy, 40-41.)

Pergam

Învățătura lui Balaam, care l-a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, ca să mănânce din lucrurile jertfite idolilor și să se dedea la curvie, și aplicațiile ei pentru zilele noastre.

„Balaam a știut că prosperitatea lui Israel depindea de ascultarea lor de Dumnezeu și că nu exista alt mod de a-i nimici decât prin a-i conduce în păcat.” -- (Patriarchs and Prophets, 451.)

„Am fost dusă înainte pe timpul în care păgânii idolatri îi persecutau și ucideau pe creștini. Sângele curgea în torente. Nobili, învățați și oameni de rând erau uciși fără milă. Familiile bogate erau aduse la sărăcie pentru că nu vroiau să-și părăsească credința. Cu toate prigonirile și suferințele la care acești creștini erau supuși, ei nu vroiau să coboare standardul. Ei și-au păstrat credința curată. Am văzut că Satana tresaltă de bucurie și triumfa în fața suferințele lor. Dar Dumnezeu privea cu deplină aprobare la martirii Săi credincioși. Creștinii care au trăit în vremea aceea de groază au fost nespuse de prețioși pentru El, deoarece erau gata să sufere de dragul Lui. Fiecare suferință îndurată le sporea răsplata în ceruri.

Deși Satana se bucura de suferințele sfinților, el tot nu era mulțumit. El dorea să stăpânească mintea tot așa cum stăpânea trupul. Suferințele îndurate de ei au avut ca efect doar apropierea lor de Domnul conducându-i să se iubească unul pe altul și determinându-i să se teamă mai mult ca oricând să nu-L întristeze. Satana dorea să-i facă să-L nemulțumească pe Dumnezeu; în felul acesta ei și-ar fi pierdut puterea, forța și fermitatea. Deși erau uciși cu miile, în locul celor căzuți apăreau alții. Satana vedea că-și pierde supușii; căci, cu toate că sufereau prigoniri și moarte, ei erau protejați de Isus Hristos pentru a fi supuși ai împărăției Lui. Din acest motiv Satana și-a făcut în așa

fel planurile încât să lupte mai cu succes împotriva guvernării lui Dumnezeu și să înfrângă Biserica. El i-a condus pe păgânii idolatri să îmbrățișeze o parte din credința creștină. Ei susțineau că cred în răstignirea și învierea Domnului Hristos, și au propus să se unească cu urmașii lui Isus, fără însă să-și schimbe inima. Oh, ce primejdie grozavă pentru Biserică! Era un timp de chin psihic. Unii gândeau că dacă se vor coborî și se vor uni cu idolatrii care primiseră o parte din credința creștină, acesta ar fi fost mijlocul pentru deplina lor convertire. Satana căuta să corupă învățăturile Scripturii.

Am văzut în cele din urmă că standardele au fost coborâte, și că păgânii se uneau cu creștinii. Cu toate că acești închinători la idoli pretindeau că sunt convertiți, ei au adus idolatria în Biserică, schimbând doar obiectele cărora li se închinau cu chipurile sfinților și chiar cu al Domnului Hristos și al mamei Sale, Maria. Pe măsură ce urmașii lui Hristos s-au unit cu ei, religia creștină a devenit coruptă iar Biserica și-a pierdut curăția și puterea. Unii au refuzat să se unească cu ei. Astfel și-au păstrat curăția și s-au închinat doar lui Dumnezeu. Ei nu s-au plecat înaintea vreunui chip al celor ce sunt în ceruri sau în apele mai de jos decât pământul.

Satana tresaltă de bucurie văzând cât de mulți au decăzut; și apoi el a determinat Biserica decăzută să constrângă pe cei ce vroiau să-și păstreze curăția credinței lor, sau să accepte ceremoniile lor și închinarea la chipuri cioplite sau să fie omorâți. Focul persecuției s-a aprins din nou împotriva adevăratei Biserici a lui Hristos și milioane de oameni au fost uciși fără milă.” -- (Early Writings, 210-211.)

„Convertirea cu numele a lui Constantin în prima parte a secolului al IV-lea a produs o mare bucurie, iar lumea, îmbrăcată cu o formă a neprihănirii, a pătruns în Biserică. Acum lucrarea de corupție a progresat repede. Păgânismul, deși părea că fusese învins, a devenit biruitor. Spiritul lui stăpâna Biserica. Învățăturile, ceremoniile și superstițiile lui au fost introduse în credința și închinarea preținșilor urmași ai lui Hristos.

Acest compromis între creștinism și păgânism a dezvăluit «omul fărădelegii» prezis în profeție ca unul care se împotrivesc și se înalță pe sine mai presus de Dumnezeu. Acest sistem uriaș de religie falsă este o capodoperă a puterii Diavolului -- un monument al eforturilor lui de a se așeza pe tron pentru a conduce pământul după propriul plac.” -- (The Great Controversy, 50.)

Învățăturile pentru Biserica de azi

„Prietenia necredincioșilor este mult mai periculoasă decât dușmănia lor. Noi nu putem să fim în tovărășie cu dușmanii Domnului din jurul nostru, fără a pune în pericol propriile noastre suflete și sufletele celor pe care Dumnezeu i-a încredințat grijii noastre.” -- (The Signs of the Times, 2 iunie, 1881.)

„Poporul evreu a ajuns o pradă chiar pentru popoarele a căror obiceiuri au ales să le urmeze.” -- (The Review and Herald, 28 decembrie, 1905.)

„Ei s-au amestecat cu cei idolatri, s-au unit cu ei în afaceri, plăceri și chiar în închinare, până când se părea că au devenit una cu ei, în spirit și interes. După aceea, cei ce se pretindeau prietenii lui Israel au devenit cei mai mari dușmani ai lor și au căutat orice mijloace să-i nimicească cu desăvârșire.” -- (The Signs of the Times, 15 septembrie, 1881.)

Tiatira

„Iată ce am împotriva ta: tu lași ca Izabela, femeia aceea, care se zice proorocită, să amăgească pe robii Mei să se dedea la curvie, și să mănânce din lucrurile jertfite idolilor.” Apocalipsa 2, 20.

„Acum, în timpul acestor crize înspăimântătoare, în prezența preoților idolatri și a împăratului apostat, ei au rămas deoparte. Dacă Dumnezeu detestă un păcat mai presus decât altul, de care poporul Său este vinovat, acesta este să nu faci nimic în caz de pericol.... Indiferența și neutralitatea într-o criză religioasă sunt privite de Dumnezeu ca o crimă dureroasă, egală cu cea mai mare ostilitate împotriva lui Dumnezeu.” -- (Testimonies for the Church 3:281.)

„A devenit ascultarea ta de oameni răzvrătire împotriva lui Dumnezeu?” -- (Special Testimonies, Seria B 2:17.)

„Când în poporul lui Dumnezeu sunt unii care s-au depărtat de cărarea ascultării în umilință, care înalță eul personal, care s-au unit cu Satana în acuzarea și în condamnarea aceluia pe care Dumnezeu i-a ales să fie lucrători pentru salvarea oamenilor, putem noi oare să tăcem de teamă să nu rănim sentimentele lor? Când există în Biserică oameni care iubesc mai mult bogățiile decât neprihănirea, care sunt pregătiți să profite de semenii lor prin afaceri necinstite, să nu protestăm? Și când oameni care stau în postura de conducători și învățători lucrează sub influența ideilor spiritiste și pervertite, vom păstra noi tăcere de teama de a nu vătăma influența lor, în timp ce sufletele sunt înșelate?...

A crede că răul nu trebuie condamnat deoarece aceasta ar condamna pe cei ce făptuiesc răul, înseamnă a oferi ajutor minciunii....

Ar trebui să înțelegem bine acum că noi nu-i ajutăm în realitate pe cei ce sunt hotărâți să facă răul, în timp ce noi le arătăm respect și ne oprim cuvintele de reproș pentru cei care nu pot să sufere mustrarea. S-a făcut și se face o mare greșală în această privință. Pot fi învinuiți servii lui Iehova, în a căror inimă El a pus dușmănie împotriva oricărei fapte păcătoase, de incorectitudine atunci când spun răului rău și binelui bine? Cei ce se simt așa

de liniștiți în ceea ce privește faptele oamenilor care strică credința poporului lui Dumnezeu, sunt conduși de un sentiment înșelător”. -- (Special Testimonies, Seria B 2:9-11.)

„Mesajul meu pentru voi este: nu accepta să asculți mai departe fără să protestezi împotriva pervertirii adevărului. Demască pretențiile false care, dacă sunt primite, vor conduce pe păstori, pe medici și pe lucrătorii din lucrarea misionară medicală să ignore adevărul. Fiecare trebuie să stea acum de veghe. Dumnezeu cere bărbaților și femeilor să ia poziție sub steagul însângerat al Prințului Emanuel. Eu am fost instruită să avertizez poporul nostru; pentru că mulți sunt în pericolul de a primi teorii și sofisme care subminează stâlpii de temelie ai credinței.” -- (Special Testimonies, Seria B 2:15.)

Capitolul 3

Apocalipsa 3

Sardes

„Adu-ți aminte dar cum ai primit și auzit!” Apocalipsa 3, 3.

„Este dat un avertisment pentru timpul în care erorile urmau să vină ca un hoț pentru a fura credința poporului lui Dumnezeu, timp în care poporul trebuia să vegheze cu sârguință și să se apere împotriva amăgirilor vrășmașilor.

În Sardes, mulți fuseseră convertiți prin predicarea apostolilor. Adevărul fusese primit ca o lumină strălucitoare. Dar unii au uitat modul minunat în care au primit adevărul, și Isus a considerat că este necesar să-i mustre.

Standardele inițiale au căzut unele după altele, iar unii au devenit plictisiți de adevărurile mereu repetate. Ei doreau un nou stadiu al doctrinei, mult mai plăcut pentru mințile lor. Ei socoteau că au nevoie de o schimbare extraordinară, și în orbirea lor spirituală nu și-au dat seama că sofismele lor urmau să anuleze toate experiențele din trecut.

Însă Domnul Isus putea să vadă sfârșitul de la început. Prin Ioan, El le-a trimis avertizarea: «Adu-ți aminte dar cum ai primit și auzit! Ține și pocăiește-te! Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț.» Apocalipsa 3, 3” -- (The S. D. A. Bible Commentary 7:958.)

Cel ce va birui

„«Totuși ai în Sardes câteva nume, care nu și-au mânjit hainele. Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici. Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții, și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui.» Apocalipsa 3, 4.5. Aceasta este răsplata ce se dă celor ce au obținut un caracter curat și nepătat, celor care au ținut credința curată înaintea lumii. Isus Hristos va mărturisi numele lor înaintea Tatălui și înaintea îngerilor Lui. Ei au fost dreți, loiali și credincioși. Au trăit și au învățat adevărul și când au fost vorbiți de bine și când au fost vorbiți de rău.» -- (The S. D. A. Bible Commentary 7:960.)

„Dumnezeu cere acestei biserici să facă o schimbare. Creștinilor le mergea numele că trăiesc, dar faptele lor erau lipsite de dragostea lui Isus. Oh, cât de mulți au căzut pentru că s-au încrezut în mărturisirea lor de credință, pentru mântuire! Cât de mulți sunt pierduți prin eforturile lor de a avea un renume. Dacă cineva are reputația de a fi un evanghelist plin de succes, un predicator dotat, un om al rugăciunii, un om al credinței, un om al unei consacrări speciale, există un pericol real să-și piardă credința atunci când vin asupra lui cele mai mici încercări permise de Dumnezeu. Adeseori, eforturile cele mai mari vor fi făcute pentru a-și păstra reputația.

Cel ce trăiește cu teama că ceilalți nu apreciază valoarea lui, pierde din vedere pe Singurul care ne face demni pentru slava lui Dumnezeu. Să fim ispravnic și credincioși asupra noastră înșine. Să nu privim la noi ci la Hristos. Atunci nu va mai fi nici o îngrijorare. Toate faptele, oricât de valoroase pot să pară, sunt fără valoare dacă nu sunt făcute în dragostea lui Isus. Cineva poate împlini toate activitățile religioase și totuși, dacă Hristos nu este prezent în tot ce face și spune, el va lucra pentru propria Lui slavă.” -- (The S. D. A. Bible Commentary 7:958.)

„Puteți să manifestați un zel mare în eforturile misionare, și totuși, deoarece este corupt prin egoism și printr-un accent al eului, este un eșec în ochii lui Dumnezeu; pentru că acesta este un dar stricat, necurat. Dacă ușa inimii nu este deschisă pentru Isus, dacă El nu ocupă templul sufletului, dacă inima nu este umplută cu atributele Sale divine, atunci faptele omului, când sunt măsurate în cântarele cerului, vor fi găsite «prea ușoare». Dragostea lui Hristos te poate îmbogăți; dar mulți nu înțeleg valoarea dragostei Sale. Mulți nu-și dau seama că spiritul pe care ei îl îndrăgesc este lipsit de blândețea și umilința lui Hristos, lipsit de dragostea care i-ar face canale ale luminii.” -- (The S. D. A. Bible Commentary 7:961.)

Filadelfia

„Iată ți-am pus înaintea o ușă deschisă”. Apocalipsa 3, 8.

„Imaginați-vă ușa deschisă pe care Hristos a așezat-o înaintea voastră, pe care nici un om nu o poate închide. Dumnezeu va închide ușa pentru orice rău dacă îi veți oferi ocazia. «Când va năvăli vrășmașul ca un râu, Duhul Domnului îl va pune pe fugă.» Isaia 59, 19” -- (The Review and Herald, 16 aprilie, 1889.)

„Hristos a murit pentru ei ca ei să poată avea viață. El a deschis înaintea lor calea prin care să poată păzi poruncile lui Dumnezeu, prin meritele Sale. Hristos spune: «Știu faptele tale: iată ți-am pus înaintea o ușă deschisă, pe care nimeni n-o poate închide.» Cât de mult se străduiesc oamenii să închidă această ușă; dar ei nu sunt în stare. Mărturia lui Ioan este, «Și Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis: și s-a văzut chivotul legământului Său, în Templul Său.» Sub capacul ispășirii, în chivot, erau două table de piatră ce conțineau Legea lui Iehova. Cei credincioși Domnului au văzut lumina din Lege care a fost dată lumii, și care strălucea

înaintea lor. Acțiunile Satanei urmăresc să închidă această ușă de lumină; dar Isus spune că nici un om nu o poate închide. Oamenii vor întoarce spatele luminii, o vor denunța, o vor disprețui, dar ea va lumina în raze clare și distincte pentru a îmbărbăta și binecuvânta pe cei ce o vor vedea.” -- (The Review and Herald, 25 august, 1885.)

Isus așteaptă să facă o mare lucrare pentru noi și întreg cerul este interesat în salvarea noastră

„Mântuitorul nostru spune: «Iată, ți-am pus înaintea o ușă deschisă, și nici un om nu o poate închide». Prin această ușă deschisă în Templul lui Dumnezeu noi vedem Legea divină așezată în chivotul legământului. Prin această ușă deschisă, strălucește lumina din Legea cea bună, sfântă și dreaptă, arătându-i omului adevăratul standard al neprihănirii, pentru ca el să nu facă nici o greșală. În formarea caracterului, care va fi cercetat de Dumnezeu. Păcatul este condamnat de această Lege; trebuie să-l părăsim. Mândria și egoismul pot să-și găsească loc în caracter doar dacă îl respingem pe El, care a fost blând și umil cu inima.”

„«O ușă deschisă» a fost așezată înaintea noastră, și adversarii noștri conduși de Satana, cel mai mare dușman al celor neprihăniți, nu pot închide această ușă. Tatăl nostru cere să deschis-o și «nimeni nu o poate închide». Atunci, de ce să umblăm în nesiguranță, lipsiți de lumină? De ce să ne plângem de nori și întuneric, când există o ușă deschisă a harului, și Isus este angajat într-o lucrare specială în numele nostru, făcând ispășire pentru noi, prezentând numele noastre înaintea Tatălui? El dorește să ne binecuvânteze. Tatăl, zice El, «Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, Eu voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine.» Apoi urmează asigurarea minunată: «Celui ce va birui îi voi da să șadă pe scaunul Meu de domnie, așa după cum Eu am biruit și stau cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.» Apocalipsa 3, 21.” -- (The Review and Herald, 24 noiembrie, 1885.)

„Nouă nu ni se cere să ne închinăm și să-i servim lui Dumnezeu folosind căile pe care le-am urmat cu ani înainte. Dumnezeu cere un serviciu mai mare acum decât oricând înainte. El cere îmbunătățirea darurilor cerești. El ne-a adus într-o situație în care avem nevoie de lucruri mult mai valoroase și mai înalte decât a fost nevoie oricând înainte. Biserica adormită trebuie să se ridice, să se trezească din letargia ei spirituală, pentru a realiza importanta datorie care a rămas nefăcută. Poporul nu a intrat în Locul Sfânt, unde a intrat Isus ca să facă ispășire pentru copiii Săi. Noi avem nevoie de Spiritul Sfânt pentru a înțelege adevărurile prezente; dar există o secetă spirituală în biserici, și noi ne-am obișnuit să fim ușor satisfăcuți cu starea noastră înaintea lui Dumnezeu. Noi spunem că suntem bogați și ne-am îmbogățit, și că nu avem nevoie de nimic, în timp ce suntem săraci, nenorociți, murdari, orbi și goi.” -- (The Review and Herald, 25 februarie, 1890.)

„Este privilegiul vostru să experimentați desăvârșirea mântuirii prin Hristos. Doar Isus este speranța voastră. Voi puteți avea neprihănirea prin sângele lui Isus.” -- (The Review and Herald, 15 mai, 1892.)

Laodicea

Primirea soliei către Laodicea va avea ca rezultat o nouă Cinzecime.

„Într-o zi la amiază, scriam despre lucrarea ce s-ar fi putut face la ultima Conferință Generală, dacă oamenii din locurile de răspundere ar fi urmat voia și calea lui Dumnezeu. Cei ce au avut o mare lumină, n-au umblat în lumină. Adunarea s-a încheiat și spărtura nu a fost reparată. Oamenii nu s-au smerit înaintea Domnului, așa cum ar fi trebuit s-o facă, și Spiritul Sfânt nu a fost revărsat.”

„Am scris până când mi-am pierdut cunoștința, și mi se părea că asist la

o scenă în Battle Creek.”

„Eram adunați în auditoriul tabernacolului. S-a înălțat o rugăciune, s-a cântat un imn și din nou s-a înălțat o rugăciune. Se adresa lui Dumnezeu cea mai serioasă implorare. Adunarea era marcată de prezența Duhului Sfânt. Lucrarea devenea tot mai serioasă, și unii din cei prezenți plângeau în hohote.”

„Cineva s-a ridicat din locul unde stătea îngenunchat și a mărturisit că în trecut el nu era în bună înțelegere cu anumite persoane și că nu a simțit iubire pentru ele, dar că acum se vede în adevărata lumină. Cu multă solemnitate el repetă solia către Laodicea: «Pentru că spui, sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic». În îngâmfarea mea mă simțeam chiar așa, a zis el. «Și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol». Acum văd că aceasta este adevărata mea stare. Ochii mei s-au deschis. Spiritul meu fusese nedrept, m-am crezut neprihănit, dar acum, inima mea e zdrobită și eu simt nevoia după sfatul Celui ce m-a cercetat până în adâncul meu. Oh, cât de îndurătoare și pline de milă sunt cuvintele acestea: «Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doftorie pentru ochi pentru ca să-ți ungi ochii și să vezi.»” Apocalipsa 3, 17.18.

„Cel ce vorbea s-a întors către cei care se rugaseră, și a spus: «Noi avem ceva de făcut. Trebuie să ne mărturisim păcatele, și să ne umilim inimile înaintea lui Dumnezeu». El a făcut mărturisiri din toată inima și apoi s-a îndreptat către anumiți frați, și fiecare i-a întins mâna cerându-i iertare. Cei cărora le vorbea se ridicau în picioare, mărturisind și cerând iertare, și cădeau unul pe umărul celuilalt plângând. Spiritul mărturisirii s-a întins peste întreaga adunare. Era un moment al Cincizecimii. Ei cântau și laudau pe Dumnezeu și până noaptea târziu, aproape până dimineața, s-a continuat această lucrare.

Cu o distincție clară, erau repetate adesea următoarele cuvinte: «Eu mustru și pedepsesc pe cei pe care îi iubesc. Fii plin de râvnă dar și pocăiește-te. Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine.» Apocalipsa 3,19.20. Niciunul nu părea prea mândru pentru a face mărturisiri cu o inimă zdrobită, iar cei ce conduceau această lucrare erau cei cu influență, dar care nu avuseseră înainte curajul să-și mărturisească păcatele.

Era așa o bucurie cum niciodată înainte nu fusese simțită în tabernacol. Apoi m-am trezit din starea mea de inconștiență, și pentru un timp nu mi-am dat seama unde mă aflam. Aveam încă în mână creionul. Mi-au fost spuse cuvintele: «Aceasta ar fi putut să aibă loc. Toate acestea le aștepta Domnul din partea poporului Său. Tot cerul a așteptat să-și reverse îndurarea». M-am întrebat: unde am fi ajuns dacă la ultima Conferință Generală s-ar fi făcut această lucrare? Și a venit asupra mea o groaznică dezamăgire când mi-am dat seama că ceea ce am văzut nu avusese loc în realitate.” -- (Testimonies for the Church 8:104-106.)

Solia Martorului Credincios este adusă mai aproape de noi prin mărturiile Spiritului Profetic.

„În ultima mea viziune mi s-a arătat că nici chiar această solie a Martorului Credincios nu și-a împlinit scopul ei rânduit de Dumnezeu. Poporul doarme încă în păcatele lui. Credincioșii continuă să declare că sunt bogați și nu au nevoie de nimic. Mulți întreabă: Pentru ce sunt date toate aceste muștrări? Pentru ce ne acuză mereu Mărturiile de apostazie și de păcate grave? Noi iubim adevărul; noi prosperăm; noi nu avem nevoie de aceste mărturii de muștrare și avertizare. Lăsați însă ca acești murmurători să-și vadă propriile lor inimi și să compare viața lor cu învățăturile practice ale Bibliei, să-și umilească sufletele înaintea lui Dumnezeu și harul Lui să

lumineze întunericul lor spiritual și atunci solzii vor cădea de pe ochii lor și vor înțelege adevărata lor sărăcie și nenorocire spirituală. Vor simți necesitatea de a cumpăra aurul, care reprezintă credința și dragostea; veșmintele albe care reprezintă un caracter nepătat, curățit prin sângele scumpului Mântuitor; și alifia pentru ochi care este harul lui Dumnezeu, ce va da un discernământ spiritual clar, pentru a descoperi păcatul. Aceste daruri sunt mult mai prețioase decât aurul din Ofir.

Mi s-a arătat că principala cauză pentru care poporul lui Dumnezeu se află acum în această stare de orbire spirituală este pentru că ei nu vor să primească mustrarea. Mulți au disprețuit avertismentele și mustrările ce le-au fost date. Martorul Credincios condamnă starea de încropire a poporului lui Dumnezeu, care oferă Satanei o mare putere în acest timp de așteptare și veghere”. -- (Testimonies for the Church 3:254-255.)

Adevărata slăbiciune a Laodiceei este autoînșelarea

„Mesajul către Biserica din Laodicea este o prezicere cutremurătoare și se aplică poporului lui Dumnezeu din timpul nostru.”

„Îngerului Bisericii din Laodicea scrie-i, Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu: «Știi faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea. Pentru că zici, Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic, și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol.»” Apocalipsa 3, 14-17.

„Domnul ne arată că solia, care trebuie vestită poporului de slujitorii Săi pe care El i-a trimis să-l avertizeze, nu este o solie de pace și de siguranță. Ea nu este numai teoretică, ci și practică în orice amănunt. În solia către Laodicea, poporul lui Dumnezeu ne este înfățișat într-o stare de

siguranță trupească. Ei sunt comozi și se cred într-o stare de înaltă prosperitate spirituală. Pentru că zici: «Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic; și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol.»

Ce altă amăgire mai mare poate veni peste sufletele omenești decât convingerea că stau bine, în timp ce ele sunt în totul greșite! Solia Martorului Credincios găsește poporul lui Dumnezeu într-o regretabilă amăgire, chiar dacă sunt sinceri în această amăgire. Ei nu știu că starea lor este vrednică de plâns în ochii lui Dumnezeu. În timp ce sufletele cărora li se adresează solia se măgulesc că ar fi într-o stare spirituală excelentă, solia Martorului Credincios zdrobește siguranța lor prin demascarea stării lor adevărate de orbire spirituală, de sărăcie și ticăloșie. Mărturia aceasta atât de tăioasă și de aspră nu poate fi o greșeală, deoarece vorbește Martorul Credincios și mărturia Sa trebuie să fie corectă.

Pentru cei ce se simt siguri în realizările lor și care se cred bogați în cunoștințe spirituale, este greu să primească solia care declară că sunt amăgiți și că le lipsește orice dar spiritual. Inima nesfințită este «nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea». Mi-a fost arătat că mulți se măgulesc pe ei înșiși că ar fi buni creștini, dar nu au nici o rază de lumină de la Isus. Ei nu au nici o experiență personală în viața de credință. Ei au nevoie de o lucrare adâncă și temeinică de umilire înaintea lui Dumnezeu, înainte ca ei să poată simți adevărata lor nevoie de eforturi serioase și stăruitoare, pentru a-și asigura darurile prețioase ale Spiritului.” -- (Testimonies for the Church 3:252-253.)

Judecata

Judecata celor vii este ultimul mijloc al lui Dumnezeu pentru a distruge autoînșelarea noastră. Dar cei ce nu vor fi corecțați prin Cuvântul lui Dumnezeu și mărturia Spiritului Său vor fi nimiciți ca o povară a

pământului.

Să ne pregătim pentru judecată și să ascultăm Cuvântul Său și mărturiile Sale. Această mărturie poate fi comparată cu mărturia despre zguduire din „Scrieri timpurii”. Este cutremurător faptul că Domnul este obligat să ne scuture și să ne facă „palizi”.

„În dimineața zilei de 23 octombrie 1879, pe la ora două, Spiritul Domnului a venit asupra mea și am văzut scenele judecății viitoare. Nu am cuvinte ca să dau o descriere exactă a lucrurilor care au trecut prin fața privirii mele și despre efectul pe care l-au avut asupra sufletului meu.

Marea zi a judecății lui Dumnezeu părea că sosise. Mii de mii de zeci de mii erau adunați înaintea unui tron mare, pe care ședea o Persoană cu o înfățișare maiestuoasă. Câteva cărți erau înaintea Sa, și pe coperta fiecăreia din ele era scris cu litere de aur, care păreau ca focul arzător, «Registrul Cerului». Una din aceste cărți, ce conținea numele acelor care pretind a crede adevărul, a fost deschisă. Am pierdut imediat din vedere milioanele din jurul tronului și atenția mea a fost îndreptată numai asupra acelor care mărturisesc a fi copii ai luminii și ai adevărului. Când aceste persoane au fost strigate pe nume, una câte una, și faptele lor bune au fost amintite, fețele lor erau luminate de o bucurie sfântă ce se reflecta în toate direcțiile. Dar nu aceasta m-a impresionat în mod deosebit.

O altă carte a fost deschisă, în care erau înregistrate păcatele celor ce mărturisesc adevărul. Orice păcat avea ca titlu general egoismul. Existau de asemenea, titluri deasupra fiecărei coloane și sub acestea, în dreptul fiecărui nume erau înregistrate, în coloanele respective, păcatele mai mici.

Sub lăcomie urma minciuna, hoția, jefuirea, fraudă, iubirea de bani; sub ambiție erau scrise mândria și extravaganța; gelozia sta în fruntea răutății,

invidiei și urii; necumpătarea era în fruntea unei liste lungi de crime grozave, cum sunt desfrânarea, adulterul, satisfacerea patimilor animalice etc. Când am văzut toate acestea m-a cuprins o groază nespusă și am exclamat: «Cine va putea fi mântuit? Cine va sta neprihănit înaintea lui Dumnezeu? Ale cui haine sunt nepătate? Cine este fără greșală în ochii unui Dumnezeu curat și sfânt?» În timp ce Cel Prea sfânt ședea pe tronul cel înalt și întorcea foile registrului, iar ochii Săi se opreau pentru o clipă asupra unor persoane, privirea Sa părea a pătrunde ca o sabie de foc în sufletele lor, și în aceeași clipă, orice cuvânt și faptă din viață le trecea prin minte tot atât de lămurit ca și când ar fi fost scrise cu litere de foc. Au început să tremure și fețele li s-au îngălbenit. Înfațișarea lor inițială, când erau adunați în jurul tronului, părea a fi de o indiferență nepăsătoare. Dar cât de schimbată era înfațișarea lor acum! Sentimentul lor de siguranță dispăruse, și în locul acestuia apăruse o groază nespusă. Fiecare suflet era cuprins de spaimă, ca nu cumva să fie printre cei găsiți prea ușori. Orice ochi era îndreptat către fața Celui ce ședea pe tron; și ochii Săi solemni și cercetători erau îndreptați asupra acestei grupe ale căror inimi erau cuprinse de cutremur, pentru că se osândeau pe ei înșiși, fără să se rostească vreun cuvânt. Cu sufletul înspăimântat, fiecare își mărturisește propria sa vinovăție, și vede cu o claritate cutremurătoare că, prin păcătuire, el a respins prețiosul dar al vieții veșnice.

O grupă de oameni era înregistrată ca ocupând locul pe pământ degeaba. Când ochii pătrunzători ai Judecătorului s-au oprit asupra acestora, li s-au descoperit păcatele făcute din neglijență. Cu buze palide și tremurânde, ei au recunoscut că fuseseră trădători ai responsabilității lor sfinte. Ei au primit avertismente și privilegii, dar nu le-au dat atenție și nu le-au folosit. Ei puteau acum să vadă că s-au încrezut prea mult în mila lui Dumnezeu. Într-adevăr, ei nu aveau de făcut o mărturisire ca a celor josnici și stricați; dar, asemenea smochinului, ei au fost blestemați din cauză că nu au adus rod, deoarece n-au folosit talanții încredințați lor.

Această grupă a făcut din eul personal ținta supremă în viață, lucrând

doar pentru interese egoiste. Ei nu erau bogați în Dumnezeu, nu au răspuns la cerințele Sale adresate lor. Deși mărturiseau că sunt slujitori ai lui Hristos, ei nu aduceau sufletele la El. Dacă lucrarea lui Dumnezeu ar fi depins de străduințele lor, atunci ar fi lăncezit; căci ei nu numai că au reținut mijloacele împrumutate lor de Dumnezeu, ci s-au reținut și pe ei înșiși. Dar aceștia puteau acum vedea și înțelege că tratând cu iresponsabilitate lucrarea și cauza lui Dumnezeu, au trecut de partea cea rea. Ei au avut ocazia, dar nu au vrut să facă lucrarea pe care ar fi putut și-ar fi trebuit s-o facă.

Au fost menționate numele tuturor aceluia care mărturisesc adevărul. Unii erau muștrați pentru necredința lor, alții pentru că au fost slujitori leneși. Ei au lăsat pe alții să facă lucrarea în via Stăpânului și să poarte cele mai grele răspunderi, în timp ce ei se ocupau în mod egoist cu interesele lor vremelnice. Dacă ei ar fi cultivat talentele date lor de Dumnezeu, atunci ar fi fost niște purtători de sarcini de încredere și ar fi lucrat pentru interesele Stăpânului lor. Judecătorul a zis: «Fiecare va fi îndreptățit prin credință și va fi judecat după faptele sale». Cât de clar apăreau acum neglijențele lor și cât de înțeleaptă fusese rânduiala lui Dumnezeu, că a dat fiecărui om o lucrare de făcut pentru a propăși cauza și mântuirea semenilor săi. Fiecare trebuie să demonstreze o credință vie în familia sa și între vecinii săi, arătând bunătate față de săraci, simpatizând cu cei suferinzi, luând parte la lucrarea misionară și sprijinind cauza lui Dumnezeu cu mijloacele sale. Dar ca și asupra Merozei, blestemul lui Dumnezeu a planat asupra lor din cauza a ceea ce nu au făcut. Ei au iubit acea lucrare care le aducea cel mai mare câștig în viața aceasta; și în dreptul numelui lor, în registrul cerului, unde trebuiau să fie trecute faptele lor bune, era un loc liber vrednic de plâns.

Cuvintele rostite către fiecare dintre aceștia au fost deosebit de solemne: «Ai fost cântărit și găsit prea ușor. Ai neglijat răspunderile spirituale pentru că ai fost prea ocupat cu problemele pământești, în timp ce chiar poziția ta de încredere făcea necesar ca tu să ai mai mult decât o înțelepciune omenească și mai mult decât o judecată mărginită. Aveai nevoie

de acestea chiar și pentru a îndeplini partea materială a muncii tale; și atunci când tu L-ai îndepărtat pe Dumnezeu și slava Sa de ocupația ta, ai fugit de binecuvântarea Sa.» Apoi s-a pus întrebarea: «De ce nu v-ați spălat hainele caracterului și de ce nu le-ați albit în sângele Mielului? Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în lume nu pentru a osândi lumea, ci pentru ca lumea să fie mântuită prin El. Dragostea Mea pentru voi a fost mai jertfitoare decât dragostea unei mame. Pentru a șterge raportul întunecat al nelegiuirii voastre și a duce la buzele voastre cupa mântuirii, am suferit Eu moartea pe cruce și am purtat povara și blestemul vinovăției voastre. Am suferit spaimile morții și ororile întunericului mormântului, pentru ca să biruiesc pe acela care are puterea morții, să descui închisorile morții și să deschid porțile vieții. M-am supus ocării și agoniei morții pentru că te-am iubit cu o iubire nemărginită, și pentru ca să aduc oile Mele rătăcite înapoi la Paradisul lui Dumnezeu, la pomul vieții. Acea viață de binecuvântare pe care Eu am răscumpărat-o pentru voi pe un preț atât de mare, voi ați nesocotit-o. Rușinea, ocară și mârșăvia pe care Maestrul vostru le-a suferit pentru mântuirea voastră, voi le-ați ocolit. Privilegiile pentru care El a murit, ca să vi le pună la îndemână, voi nu le-ați prețuit. Voi nu ați vrut să fiți părtași la suferințele Sale și de aceea nu veți putea fi acum părtași cu El la slava Sa.» Apoi au fost rostite aceste cuvinte solemne: «Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este fără prihană, să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt să se sfințească și mai departe.» Apoi cartea s-a închis, și mantia a căzut de pe Persoana ce ședea pe tron, descoperind gloria înfricoșată a Fiului lui Dumnezeu.

Scena a trecut și eu mi-am dat seama că sunt încă pe pământ, plină de recunoștință că ziua lui Dumnezeu nu a venit încă și că ni se mai acordă încă un timp prețios în care să ne pregătim pentru veșnicie”. -- (Testimonies for the Church 4:384-386.)

Capitolul 4

Apocalipsa 4

Cele patru făpturi vii și Tronul lui Dumnezeu

Apocalipsa 4:, 6-11 ne prezintă mari asemănări cu cele patru ființe din Ezechiel capitolele 1 și 10. Când comparăm Ezechiel 1, 13. 19-21 și capitolul Ezechiel 2, 10-15 cu unele mărturii ale Ellenei White se pare că cele patru făpturi vii sunt un simbol al Bisericii lui Dumnezeu de pe pământ. Cu alte cuvinte, Dumnezeu dorește să așeze onoarea Tronului Său pe o Biserică de biruitori (Israel) care îi aduce laudă. (Psalmii 22, 4.)

Lăsând deoparte toate speculațiile, versetele ne arată ceva despre organizarea bisericii. Biserica trebuie să fie plină cu Spirit Sfânt în adevăratul sens al cuvântului. „Căci duhul făpturilor vii era în roate”. Ezechiel 1, 20-21. Nu există altă cale. Organizarea Bisericii (roțile) poate fi oricât de perfectă, însă factorul decisiv este Spiritul făpturilor. Și aceasta în orice situație. Singura cale de a „încheia lucrarea” este dezvoltarea spiritului ființelor și nu perfecționarea roților. Cu alte cuvinte, Spiritul Sfânt trebuie să umple creaturile iar roțile le vor urma.

Mișcarea unei roți în mijlocul altei roți (ceea ce noi numim aspect de sferă) este un simbol al modului în care îngerii din ceruri (roata din interior) lucrează împreună cu Biserica de pe pământ (roata din afară).

„Ne aflăm pe pragul unor evenimente mari și solemne. Profeția se împlinește repede. Domnul este la ușă. Curând se va desfășura înaintea noastră un timp de interes covârșitor pentru toți cei ce sunt în viață. Luptele din trecut vor reînvia; vor apărea noi controverse. Nici în vis nu ne imaginăm

scenele care se vor petrece în lumea noastră. Satana este la lucru și lucrează prin unelte omenești. Cei ce fac eforturi ca să modifice Constituția și să impună prin lege respectarea duminicii, nici nu-și dau seama care va fi rezultatul. Chiar înaintea noastră se află o criză.

Dar slujitorii lui Dumnezeu nu trebuie să se încreadă în ei înșiși în acest timp de mare strâmtorare. În viziunile date lui Isaia, Ezechiel și Ioan vedem cât de strâns legat este cerul de evenimentele care au loc acum pe pământ și cât de mare este grija lui Dumnezeu pentru aceia care sunt credincioși Lui. Lumea nu este fără cârmuitor. Programul evenimentelor viitoare este în mâinile Domnului. Maiestatea cerului are în mâinile Sale atât soarta națiunilor, cât și interesele bisericii Sale.

Noi ne îngăduim să simțim prea multă grijă și tulburare și să ne pierdem cumpătul în lucrarea Domnului. Povara răspunderii nu este lăsată pe seama oamenilor. Noi trebuie doar să ne încredem în Dumnezeu, să credem în El și să mergem înainte. Vigilența solilor cerești și activitatea lor neîncetată în strânsă legătură cu ființele pământești ne arată cum mâna Lui Dumnezeu conduce roată în roată. Învățătorul îi spune fiecărui participant la lucrarea Sa, cum i-a zis și lui Cir în vechime: «Eu te-am încins, deși tu nu M-ai cunoscut». Isaia 45, 5.

În viziunea lui Ezechiel, mâna lui Dumnezeu era sub aripa heruvimilor. Aceasta trebuie să învețe pe slujitorii Săi că puterea dumnezeiască este aceea care le dă succes. El va lucra împreună cu ei dacă vor îndepărta nelegiuirea și își vor curăți inima și viața.” -- (Testimonies for the Church 5:753-754.)

Lucrarea lui Dumnezeu pe pământ va fi încheiată cu rapiditatea fulgerului, la fel ca în viziunea lui Ezechiel.

„Lumina strălucitoare, care mergea printre făpturile vii ca un fulger,

reprezintă repeziciunea cu care această lucrare va fi adusă la îndeplinire până la încheierea sa finală. Acela care nu dormitează, care este neîncetat la lucru pentru a-și aduce la îndeplinire planurile Sale, poate duce înainte marea Sa lucrare în mod armonios. Ceea ce pentru mințile muritorilor pare a fi complicat și încurcat, mâna lui Dumnezeu poate conduce într-o ordine desăvârșită. El poate găsi căi și mijloace spre a zădărnici scopurile oamenilor răi și El va încurca sfaturile acelora care complotază nenorocirea împotriva poporului Său.” -- (Testimonies for the Church 5:754.)

Singurul mod în care lucrarea lui Dumnezeu se poate efectua în armonie este ca fiecare roată să fie condusă de mâna lui Dumnezeu.

„Pentru profet, roată în roată, chipul unor rapturi vii în legătură cu ele, totul părea complicat și inexplicabil. Dar mâna înțelepciunii Nemărginite este prezentă printre roți și rezultatul lucrării ei este o ordine desăvârșită. Fiecare roată dirijată de mâna lui Dumnezeu lucrează în perfectă armonie cu oricare altă roată. Mi s-a arătat că uneltele omenești sunt înclinate să caute prea multă putere și să încerce să stăpânească ele însele lucrarea. Ele lasă pe Domnul Dumnezeu, Atotputernicul Lucrător, prea mult afară din metodele și planurile lor și nu-I încredințează Lui totul cu privire la înaintarea lucrării. Nimeni n-ar trebui nici pentru o clipă măcar să-și închipuie că este în stare să conducă lucrurile care aparțin marelui EU SUNT. Dumnezeu în providența Sa pregătește o cale așa încât lucrarea să poată fi făcută de ființe omenești. Fie ca fiecare om să stea la postul datoriei lui, să-și facă partea pentru acest timp și să știe că Dumnezeu este Instructorul său.” -- (Testimonies for the Church 9:259-260.)

Cineva a înaintat ideea că făpturile vii și roțile din Ezechiel cap. 1 și 10 împreună formează Tronul viu al lui Dumnezeu. Dacă este așa, rămâne întrebarea: ce legătură are tronul lui Dumnezeu cu acțiunile Bisericii?

„Profețiile se împlinesc și evenimente violente stau înaintea noastră. Controverse vechi, care au fost aparent înăbușite de mult timp, vor reînvia și vor răsări noi controverse; cele noi și cele vechi se vor amesteca și aceasta va avea loc în curând. Îngerii țin cele patru vânturi ca ele să nu poată sufla până când lucrarea specială de avertizare este dată lumii; dar furtuna se strânge, norii se încarcă, gata să izbucnească deasupra pământului, și pentru mulți aceasta va veni ca un hol în noapte.

Mulți au zâmbit și nu au crezut când le spuneam, cu douăzeci sau treizeci de ani în urmă, că duminica urma să fie impusă lumii și o lege va face obligatorie păzirea ei. Noi o vedem împlinindu-se. Tot ceea ce Dumnezeu a spus despre viitor se va întâmpla întocmai; nici un lucru nu va cădea din ceea ce a spus El. Protestantismul întinde acum mâinile peste prăpastie pentru a le împreuna cu Papalitatea și se formează o confederație ce calcă în picioare păzirea Sabatului poruncii a IV-a; și omul fărădelegii, care, la instigarea Satanei a instituit Sabatul fals, acest copil al Papalității, va fi înălțat în locul lui Dumnezeu.

Mi-a fost arătat cum tot cerul urmărește desfășurarea evenimentelor. Urmează să apară o criză în marea și lunga controversă a guvernării lui Dumnezeu pe pământ. Ceva mareț și hotărâtor trebuie să aibă loc și aceasta foarte curând. Pentru orice amânare, caracterul lui Dumnezeu și tronul Său vor fi compromise. Depozitul cerului este deschis; întregul Univers al lui Dumnezeu și armăturile Lui sunt pregătite. Doar un cuvânt hotărâtor să se spună și vor avea loc scene înspăimântătoare ale mâniei lui Dumnezeu asupra pământului. Vor fi glasuri, tunete, cutremure de pământ și o pustiire universală. Fiecare mișcare a universului ceresc are ca scop pregătirea lumii pentru marea criză.” -- (The Review and Herald, 21 iunie, 1892.)

Curcubeul din jurul Tronului

„În curcubeul din jurul Tronului este o făgăduință veșnică: «Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară....» Oricând este prezentată Legea înaintea oamenilor, fie ca învățătorul adevărului să arate spre Tronul înconjurat de curcubeul legământului, ce reprezintă neprihănirea lui Hristos. Slava Legii este Hristos; El a venit să preamărească Legea și s-o facă slăvită. Faceți să apară în mod clar faptul că harul și pacea se întâlnesc în Hristos iar neprihănirea și adevărul se sărută....

După cum curcubeul din nori se formează prin unirea razelor de lumină și ploaie, tot așa, curcubeul din jurul Tronului reprezintă îmbinarea puterii iertării și dreptății. Nu trebuie să fie prezentată doar dreptatea; pentru că aceasta ar eclipsa slava curcubeului făgăduinței de deasupra Tronului; omul ar putea să vadă doar pedeapsa Legii. Unde nu există dreptate, nu există pedeapsă și nu ar exista stabilitate în guvernarea lui Dumnezeu. Dreptatea amestecată cu mila este ceea ce face mântuirea desăvârșită. Combinarea celor două ne conduce să exclamăm, atunci când vedem pe Mântuitorul lumii și Legea lui Iehova, «Bunătatea Ta mă întărește!»” -- (The Review and Herald, 13 decembrie, 1892; The S. D. A. Bible Commentary 5:1133.)

Capitolul 5

Apocalipsa 5

Hristos, Cuvântul, a deschis cartea, și El era Singurul care a putut să o deschidă

„Venind să locuiască cu noi, Isus avea să descopere pe Dumnezeu atât oamenilor cât și îngerilor. El era Cuvântul lui Dumnezeu,-- gândul lui Dumnezeu făcut audibil. În rugăciunea Sa pentru ucenici El zice: «Le-am făcut cunoscut Numele Tău»-- «plin de îndurare și milostiv, îndelung răbdător, plin de bunătate și adevăr» -- «ca iubirea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei și Eu în ei.» Dar descoperirea aceasta a fost dată nu numai copiilor Săi de pe pământ. Mica noastră lume este cartea de studiu a Universului. Scopul minunat al harului lui Dumnezeu, misterul iubirii răscumpărătoare este subiectul pe care îngerii doresc să-l cunoască și care va fi studiul lor de-a lungul veacurilor nesfârșite. Atât cei răscumparați cât și ființele necăzute vor descoperi în crucea lui Hristos știința și cântecul lor. Se va vedea că slava ce strălucește pe fața lui Isus este slava iubirii ce se jertfește pe sine. În lumina de la Calvar se va vedea că legea iubirii ce renunță la sine este legea vieții pentru pământ și cer; că iubirea care «nu caută folosul său» își are izvorul în inima lui Dumnezeu; și că în Cel blând și smerit se manifestă caracterul Aceluia care locuiește în lumina de care nici un om nu se poate apropia....

Pământul s-a întunecat din cauza înțelegerii greșite a caracterului lui Dumnezeu. Pentru ca umbrele întunecoase să poată fi luminate, pentru ca lumea să poată fi adusă înapoi la Dumnezeu, trebuia să fie sfârșită puterea înșelătoare a lui Satana. Acest lucru nu putea fi făcut prin forță. Exercițarea forței este contrară principiilor de guvernare ale lui Dumnezeu; El dorește numai serviciu din iubire, și iubirea nu poate fi comandată; ea nu poate fi

câștigată prin forță sau autoritate. Numai prin iubire se trezește iubirea. A-L cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a-L iubi; caracterul Său trebuie să fie descoperit în contrast cu caracterul lui Satana. Această lucrare o putea face numai o singură Ființă din întreg Universul. Numai Acela care cunoștea înălțimea și adâncimea iubirii lui Dumnezeu putea s-o facă cunoscută. Peste noaptea întunecată a lumii trebuia să răsară Soarele Neprihănirii, «cu tămăduirea sub aripile Lui». Maleahi 4, 2.” -- (The Desire of Ages, 19-22.)

Cartea instrucțiunilor divine

„Scrisă pe dinăuntru și pe dinafară”. Apocalipsa 5, 1. „Tablele erau scrise pe amândouă părțile, pe o parte și pe alta”. Exod 32, 15.

„Însă Leul din seminția lui Iuda a învins. El a rupt sigiliul și a deschis cartea învățăturilor divine. Lumii i s-a permis să privească adevărul curat, neîntinat. Adevărul însuși a coborât să dea la o parte întunericul și să se opună erorii. Un învățător a fost trimis din cer cu lumina care avea să lumineze pe orice om venit în lume. Au existat bărbați și femei care au căutat cu sânguință învățătura, cuvântul sigur al profeției, și când acesta a venit, a fost asemenea unei lumini ce strălucește într-un loc întunecos. -- (Spalding and Magan Collection, 58.)

Când li s-a cerut să aleagă între Hristos și Baraba, ei au strigat: «Slobozește-ne pe Baraba!» Luca 22, 3.8. Și când Pilat a întrebat: «Dar ce să fac cu Isus, care se numește Hristos?» «Să fie răstignit», i-au răspuns cu toții. Matei 27, 22. «Să răstignesc pe împăratul vostru?» le-a zis Pilat, și preoții cei mai de seamă au răspuns: «Noi n-avem alt împărat decât pe Cezarul.» Ioan 19, 15. Când Pilat și-a spălat mâinile zicând: «Eu sunt nevinovat de sângele neprihănitului acestuia», preoții s-au unit cu gloata celor ignoranți pentru a declara cu pasiune: «Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri.» Matei 27, 24.25.

În felul acesta conducătorii evrei au făcut propria lor alegere. Hotărârea lor a fost înregistrată în cartea pe care Ioan a văzut-o în mâna Celui ce ședea pe Tron, carte pe care nici un om nu o putea deschide. Această hotărâre, plină de sete de răzbunare, va apărea înaintea lor în ziua în care cartea va fi desigilată de Leul din seminția lui Iuda.” -- (Christ Object’s Lessons, 294.)

Mielul

„În mijloc, am văzut stând în picioare un Miel, care părea junghiat.”.

„Am ceva de spus tuturor acelor care presupun că sunt în siguranță când își fac studiile la Battle Creek. Domnul a nimicit două din cele mai mari instituții ale noastre care fuseseră înființate în Battle Creek, și a dat avertizare după avertizare, la fel cum Hristos a avertizat Betsaida și Capernaum. Este nevoie să acordăm o atenție deosebită fiecărui cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Nu poate exista o abatere nepăcătoasă de la cuvintele lui Hristos. Mântuitorul îndeamnă pe cei greșiți să se pocăiască. Cei care își smeresc inima și își mărturisesc păcatele vor fi iertați. Nelegiuirea lor va fi iertată. Dar omul care gândește că dacă și-ar mărturisi păcatele ar da dovadă de slăbiciune, nu va afla iertare, nu-l va vedea pe Hristos ca Mântuitor al său, ci va merge mai departe și tot mai departe în nelegiuire, făcând greșeală după greșeală și adăugând păcat după păcat. Ce va face unul ca acesta în ziua în care se deschid cărțile și fiecare om este judecat după cele scrise în cărți?

Este nevoie ca Apocalipsa capitolul 5 să fie studiat cu atenție. El este de o mare însemnătate pentru aceia care vor lua parte la lucrarea Lui Dumnezeu în aceste zile de pe urmă. Unii sunt înșelați. Ei nu-și dau seama ce se petrece pe pământ. Aceia care au îngăduit ca mintea să li se întunece cu privire la ceea ce este păcat, sunt îngrozitor de înșelați. Dacă nu fac o

schimbare hotărâtă, vor fi găsiți cu lipsă când Dumnezeu va rosti judecata asupra fiilor oamenilor. Ei au călcat Legea și au rupt legământul cel veșnic, și vor fi răsplătiți potrivit cu faptele lor.” -- (Testimonies for the Church 9:266-267.)

„Cei ce se gândesc la rezultatul urgentării sau împiedicării Evangheliei, o fac în legătură cu ei înșiși și cu lumea. Puțini se gândesc la ea în legătura ei cu Dumnezeu. Puțini au în vedere suferința pe care păcatul a pricinuit-o asupra Creatorului nostru, întreg cerul a suferit în timpul agoniei lui Hristos; dar această suferință nici nu a început și nici nu s-a sfârșit odată cu întruparea Sa. Crucea este o descoperire pentru insensibilitatea noastră la durerea care, de la nașterea lui, păcatul a adus-o inimii Lui Dumnezeu. Orice abatere de la ceea ce este drept, orice faptă crudă, orice eșec al omenirii de a atinge idealul Său, îi aduce mâhnire.” -- (Education, 263.)

„Am visat că văd un templu, în care venea multă lume. Numai cei refugiați în acest templu vor fi salvați la încheierea timpului. Toți cei rămași afară vor fi pierduți pentru totdeauna. Mulțimile de afară, care mergeau în diferitele lor căi, râdeau și ridiculizau pe cei care intrau în templu și le spuneau că acest plan de salvare era o amăgire îndrăzneată, căci, de fapt, nu exista vreo primejdie care trebuie evitată. Ei chiar puseseră mâna pe câțiva, împiedicându-i să ajungă înlăuntrul zidurilor.

Temându-mă că voi fi luată în răs și ridiculizată, am crezut că e mai bine să aștept până ce mulțimea se va împrăștia sau până ce voi putea intra neobservată. Însă numărul lor sporea în loc să scadă și temându-mă să nu ajung prea târziu, mi-am părăsit de grabă casa și m-am înghesuit prin mulțime. În grija mea de a ajunge la templu, eu nu mă mai uitam nici nu mă mai îngrijoram de mulțimea din jurul meu. Intrând în clădire, am văzut că marele templu era susținut de un stâlp imens, de care era legat un Miel înjunghiat și însângerat. Cei ce eram prezenți, știam că Mielul acesta fusese înjunghiat și omorât în locul nostru. Toți cei care intrau în templu, trebuiau

să vină înaintea Lui și să-și mărturisească păcatele.

Chiar înaintea Mielului erau ridicate scaune pe care ședea o grupă de oameni ce arătau foarte fericiți. Lumina cerului părea că strălucește pe fața lor, iar ei preamăreau pe Dumnezeu și cântau cântări pline de mulțumire, ce păreau asemenea unei muzici îngerești. Aceștia erau cei care veniseră înaintea Mielului, își mărturisiseră păcatele, fuseseră iertați, iar acum se aflau într-o așteptare fericită a unui eveniment plin de bucurie.

Chiar după ce am intrat în clădire, a venit asupra mea o teamă și un simțământ de rușine pentru că trebuia să mă umilesc de față cu acești oameni. Dar eram silită să mă mișc înainte și, încet, îmi făceam drum spre stâlp ca să ajung în fața Mielului, când o trâmbiță a sunat, templul s-a zguduit, strigăte de triumf au izbucnit din mijlocul sfinților adunați și o strălucire uimitoare a luminat clădirea; apoi totul se cufundă în întuneric dens. Oamenii cei fericiți au dispărut odată cu strălucirea, iar eu am fost lăsată singură în groaza tăcută a nopții.

M-am deșteptat în agonie sufletească și abia m-am putut convinge că totul fusese doar un vis. Mi se părea că întunecimea se așezase definitiv peste mine și că Spiritul Domnului m-a părăsit pentru a nu se mai întoarce niciodată. Descurajarea mea a crescut și mai mult.” -- (Early Writings, 78-79.)

„Harul Domnului Isus Hristos a fost făgăduit tuturor celor ce vin la El prin credință. Tu poate spui: eu mi-am mărturisit păcatele, dar nu mă simt deloc mai bine. Ce au de-a face sentimentele cu aceasta? Dacă tu ți-ai mărturisit păcatele, dacă ți-ai așezat picioarele pe un teren sigur, dacă regreti păcatele tale, în așa măsură încât să nu le mai repeți, vei primi iertare. Adu-ți aminte că atunci când păcătuiești, rănești din nou pe Cel ce și-a dat viața Sa prețioasă pentru tine, așezând ocară asupra Lui. Lumea privește și spune:

«Oh, aceștia sunt cei care pretind că Domnul le-a iertat păcatele; dar vedeți îngăduința, necinstea și păcătoșenia lor?» Hristos este umilit în persoana sfinților Săi. Să nu luăm această poziție. Să considerăm că este un lucru nobil să ne mărturisim greșelile și să le părăsim.” -- (The Review and Herald, 18 mai, 1905.)

„Caracterul ofensiv al păcatului se vede în prețul plătit de Fiul lui Dumnezeu prin umilință, suferință și moarte. Întregul Univers a văzut în El o mărturie vie despre ororile păcatului, pentru că în natura Sa divină El a purtat însemnele blestemului. El este în mijlocul Tronului ca un Miel care a fost junghiat. Cei mântuiți vor fi pentru totdeauna puternic impresionați de caracterul detestabil al păcatului, în timp ce vor privi spre Cel ce a murit pentru fărădelegile lor. Valoarea Jertfei va fi mai bine înțeleasă pe măsură ce se înțelege mai limpede valoarea sângelui ispășitor, prin care Dumnezeu a făcut o cale nouă și vie pentru mântuirea omului, prin unirea umanității cu divinitatea în Hristos.” -- (The Signs of the Times, 30 decembrie, 1889.)

„El vedea mintea firească, în adevăr, în dușmănie cu caracterul Său, interpretând zilnic din nou și din nou scenele de pe Calvar, chiar până la încheierea istoriei pământești.” -- (The Signs of the Times, 13 iunie, 1900.)

„Moartea lui Hristos ... va descoperi (printre altele) natura și urmările păcatului.” -- (Patriarchs and Prophets, 69.)

„Prin fiecare păcat Isus este rănit din nou.” -- (The Desire of Ages, 300.)

„Asupra tuturor planează vinovăția crucificării Fiului lui Dumnezeu.” -
- (The Desire of Ages, 745.)

La fel cum în Vechiul Testament doar ucigașii se grăbeau spre cetățile

de scăpare, tot așa în Noul Testament doar cel ce vede că păcatul său la crucificat pe Fiul lui Dumnezeu se grăbește să fie „în Hristos”.

„... La fiecare apropiere de cruce, inima sa se înduioșează și în căință strigă:-- Păcatul meu l-a ucis pe Fiul lui Dumnezeu.” -- (The Signs of the Times, 5 iunie, 1893.)

Capitolul 6

Apocalipsa 6

„Cine poate sta înaintea mâniei Mielului?” Apocalipsa 6, 16.17

„Aceia care vor trăi pe pământ, atunci când va înceta mijlocirea lui Hristos în Sanctuarul de sus, vor trebui să stea în fața unui Dumnezeu Sfânt fără mijlocitor. Hainele lor trebuie să fie fără pată, caracterele lor trebuie să fie curățite de păcat prin sângele stropirii. Prin harul lui Dumnezeu și prin eforturile lor stăruitoare, ei trebuie să fie biruitori în lupta cu cel rău. În timp ce judecata de cercetare se continuă în cer, în timp ce păcatele credincioșilor pocăiți sunt îndepărtate din Sanctuar, în mijlocul poporului lui Dumnezeu trebuie să se producă o lucrare deosebită de curățire, de îndepărtare a păcatelor. Această lucrare este mai clar prezentată în soliile din Apocalipsa 14. Când ea va fi împlinită, urmașii lui Hristos vor fi gata pentru revenirea Sa.” -- (The Great Controversy, 425.)

Sângele celor uciși din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și mărturiei lui Isus Hristos strigă cu glas tare atunci când apar din nou persecuțiile.

„Când a fost ruptă cea de-a V-a pecete, vizionarul Ioan a văzut sub altar grupul care a fost ucis din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și mărturiei lui Isus Hristos. După aceasta, urmează scenele descrise în capitolul 18 din Apocalipsa, când cei credincioși și sinceri sunt chemați afară din Babilon.” -- (The S. D. A. Bible Commentary 7:968.)

„Protestanții vor determina pe conducătorii țării să facă legi pentru a susține ascensiunea pierdută a omului fărădelegii, care stă în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. Principiile romano-catolice vor fi

luate sub grija și protecția statului. Această apostazie națională va fi urmată repede de o ruină națională. Protestul adevărului biblic nu va mai fi tolerat de către cei ce nu au făcut din Legea lui Dumnezeu regula lor de viață. Atunci va fi auzită vocea din mormintele martirilor, reprezentați de sufletele pe care Ioan le-a văzut ucise pentru Cuvântul lui Dumnezeu și mărturia lui Isus; atunci orice copil adevărat al lui Dumnezeu va înălța rugăciunea: «Este vremea ca să lucrezi Tu Doamne, căci ei calcă Legea Ta». Psalmii 119, 126.”
-- (The Review and Herald, 15 iunie, 1897.)

Capitolul 7

Apocalipsa 7

Patru îngerii care stăteau în cele patru colțuri ale pământului, ținând cele patru vânturi

„Ne dăm noi seama cât de mare este numărul celor ce urmăresc mișcările noastre? Din toate părțile, de unde ne așteptăm cel mai puțin, se ridică voci care ne îndeamnă în lucrarea de a da lumii ultimul mesaj al harului. Lucrători și laici, treziți-vă! Fiți grabnici în a recunoaște și a folosi orice ocazie favorabilă oferită spre care vă îndreaptă Providența. Dumnezeu, Hristos și îngerii cerești lucrează intens pentru a ține sub control mânia violentă a Satanei, pentru ca planurile lui Dumnezeu să nu poată fi împiedicate. Dumnezeu trăiește și domnește. El conduce problemele Universului. Lăsați ca ostașii Săi să înainteze spre victorie. Să existe o unire perfectă în rândurile lor. Să împingă lupta spre bariere. Domnul va lupta pentru ei, ca un Biruitor puternic.

Faceți ca mesajul Evangheliei să răsună în Bisericile noastre, convocându-le la o acțiune universală. Faceți ca membrii Bisericii să crească în credință, primind zel de la aliații lor nevăzuți, cerești, dintr-o cunoaștere a resurselor lor inepuizabile, din măreția planului în care ei sunt implicați și din puterea Conducătorului lor. Cei ce se așază sub controlul lui Dumnezeu, pentru a fi conduși și călăuziți de El, vor înțelege cursul evenimentelor care au fost hotărâte de El să aibă loc. Însuflețiți de Spiritul Celui ce și-a dat viața Sa pentru salvarea lumii, ei nu vor rămâne mai departe în neputință, arătând spre ceea ce nu pot să facă. Îmbrăcând armura cerului, ei vor merge înainte în luptă, dorind și îndrăznind să lucreze pentru Dumnezeu, știind că Atotputernicia Sa va împlini nevoile lor.” -- (The Review and Herald, 20 octombrie, 1904.)

Când sunt dezlegate vânturile

„Când îngerii lui Dumnezeu nu vor mai ține vânturile violente ale pasiunilor umane, toate elementele conflictuale vor fi lăsate libere. Întregul pământ va fi târât într-o ruină mult mai teribilă decât aceea care a venit asupra Ierusalimului din vechime.” -- (The Great Controversy, 614.)

„Dumnezeu a trecut cu vederea vremurile de ignoranță, dar acum, când lumina strălucitoare a adevărului luminează peste tot în jurul nostru, cu avertismente, cu muștrări, cu lumina crescândă pe care o putem vedea dacă dorim să ne deschidem ochii, nu există scuză pentru nici unul, nici chiar pentru cel mai slab copil al lui Dumnezeu, că nu ar putea să ducă lumii această lumină. Cei patru îngeri țin cele patru vânturi pentru ca o lucrare specială să poată fi îndeplinită: sfinții lui Dumnezeu trebuie să fie sigilați pe frunțile lor. Fraților, când veți fi gata pentru sigiliul lui Dumnezeu? Fiecare pas pe care voi îl faceți pe calea interzisă de Dumnezeu, pentru propria voastră plăcere, și în păcat, este un pas făcut spre distrugerea voastră. Orice faptă de neascultare față de Cuvântul Domnului vă expune unei pierderi irecuperabile. Orice moment de lenevie, îngăduința de sine și sentiment de siguranță când nu luați în seamă avertizările divine și chemarea la datorie în lucrarea serioasă pentru Maestrul vostru, vă așază sub puterea și controlul prințului întunericului. Sfeșnicul vostru poate să fie luat din locul lui în orice moment.

Patru îngeri puternici mai țin încă cele patru vânturi ale pământului. Este oprită distrugerea totală. Se înmulțesc continuu accidentele pe uscat și pe mare, pierderile de vieți prin furtuni, uragane, accidente rutiere, prin războaie, inundații teribile și cutremure de pământ; vânturile vor fi stârnite de națiuni spre o bătălie nimicitoare, în timp ce îngerii țin cele patru vânturi, oprind exercitarea puterii teribile a Satanei în toată furia ei, până când servii

lui Dumnezeu sunt sigilați pe frunțile lor. Fiți gata, fiți gata, vă implor, fiți gata înainte ca să fie pentru totdeauna prea târziu! Slujitorii răzbunării vor aduce toate judecățile teribile asupra poporului lui Dumnezeu, părăsit de toți. Singura cale a vieții este calea ascultării. Domnul poate să vă ajute să vedeți aceasta și să deschidă urechile voastre ca să puteți auzi ce zice Bisericilor Duhul.” -- (The Review and Herald, 7 iunie, 1887.)

Lucrarea altor îngeri, care strigă cu voce tare către cei patru îngeri, este un simbol al lucrării noastre de acum

„Noi am privit mulți ani spre legiferarea unui decret duminical în țara noastră și acum, când această mișcare este chiar în fața noastră, întrebăm: ce are de gând să facă poporul nostru? Vă dați seama că vine curând noaptea, când nici un om nu mai poate lucra? Aveți voi acel zel puternic, acea evlavie și devoțiune, care vă pot face în stare să rezistați când veți avea de întâmpinat opoziția? Dacă Domnul a vorbit vreodată prin mine, atunci vine timpul când vom fi duși înaintea conciliilor și va fi serios testată fiecare poziție a adevărului pe care îl credem. Timpul pe care ne permitem să-l irosim acum ar trebui dedicat sarcinii pe care ne-a dat-o Dumnezeu, de a ne pregăti pentru criza ce se apropie. Mult timp ar trebui petrecut în rugăciune pentru ca hainele caracterului nostru să poată fi spălate și albite în sângele Mielului.”

„Noi ar trebui să-L căutăm în mod special pe Dumnezeu pentru ca El să dea acum har și putere poporului Său. Dumnezeu trăiește; și noi nu credem că a venit timpul când El va îngădui restrângerea libertăților noastre. Profetul a văzut: «patru îngeri stând în cele patru colțuri ale pământului, ținând cele patru vânturi ale pământului, ca ele să nu sufle pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac.» Un alt înger se suia dinspre răsăritul soarelui, și le-a strigat: «Nu vătămați pământul, nici marca, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru.» Aceasta indică lucrarea pe care trebuie să o facem noi acum, de a striga la Dumnezeu pentru ca

îngerii să țină cele patru vânturi până când misionarii vor fi trimiși în toate părțile lumii și vor vesti avertizarea împotriva neascultării Legii lui Iehova. Însă orice armă pe care inamicul o poate concepe va fi folosită împotriva poporului lui Dumnezeu, ca să-i împiedice în lucrarea lor. Domnul, pe de altă parte, îi invită pe toți să fie treji și să vegheze; pentru că în timp ce oamenii dormeau, vrășmașul a semănat neghina.” -- (The Review and Herald, 11 decembrie, 1888.)

Capitolul 8

Sigilarea și cei 144.000

Există două mărturii în legătură cu cei 144.000 care oferă o linie de demarcație. Prima este cronologică și îi plasează pe cei 144.000 după legea duminicală din Apocalipsa 13, 11-18; a doua este în legătură cu caracterul personal al celor ce sunt sigilați și-i situează după ce a avut loc ștergerea păcatelor.

„Chipul fiarei ... este testul pe care trebuie să-l dea poporul lui Dumnezeu înainte ca ei să fie sigilați.” -- (The S. D. A. Bible Commentary 7:976.)

„Nici unul dintre noi nu va primi sigiliul lui Dumnezeu atâta timp cât caracterele noastre au o pată mică pe ele.” -- (Testimonies for the Church 5:214.)

Mărturiile se găsesc împreună în următoarele cuvinte:

„Când va fi dată legea duminicală și va fi pus sigiliul, caracterul lor va rămâne sfânt și fără pată pentru veșnicie.” -- (Testimonies for the Church 5:216.)

„D.T. Bordeau a descris în următoarele cuvinte concepția generală cu privire la sigilare: «Înainte ca să putem spune că suntem sigilați, trebuie să fim găsiți păzind poruncile lui Dumnezeu atât în spirit cât și în literă; trebuie să avem toate păcatele șterse și să primim pecetea specială a Duhului Sfânt, asigurându-ne pentru totdeauna ca proprietate a lui Dumnezeu»” -- (The Review and Herald, 23 aprilie, 1889.)

Cei 144.000 și speculațiile

„Hristos spune că vor exista în biserică unii care vor prezenta fabule și presupuneri, în timp ce Dumnezeu a dat adevăruri mărețe, înălțătoare și înnobilitoare, care ar trebui ținute pentru totdeauna în casa comorilor minții. Când oamenii își însușesc teorii întâmplătoare, când ei sunt curioși să cunoască ceva ce nu este important pentru ei să știe, nu sunt conduși de Dumnezeu. Nu este planul Său ca poporul Lui să prezinte învățături pe care le presupun, dar nu sunt învățate de Cuvântul Său. El nu dorește ca ei să intre în controverse asupra unor chestiuni care nu le oferă nici un ajutor spiritual, cum ar fi: cine urmează să alcătuiască grupa celor 144.000? Aceasta o vor ști în scurt timp, fără nici o întrebare, cei ce sunt aleși de Dumnezeu.” -- (The S. D. A. Bible Commentary 7:971; Selected Messages 1:174.)

„Întrebarea: cât de mulți vor fi sigilați? Este o întrebare neînțeleaptă și ridicolă, care ar trebui evitată.” (2 Timotei 2, 23.)

„Există câteva lucruri de care ar trebui să ne păzim. Vor veni scrisori cu întrebări despre sigilarea poporului lui Dumnezeu, cine va fi sigilat, câți, și alte întrebări puse din curiozitate. Eu cred că trebuie să le spunem să citească și să vorbească despre lucrurile care sunt pe deplin revelate. Noi suntem încurajați în Cuvântul lui Dumnezeu să umblăm umili cu El, ca să primim învățătură. Simpla curiozitate însă nu trebuie încurajată.

Capitolul al doilea din a doua epistolă către Timotei îl putem aplica celor ce sunt dornici de lucruri noi, originale și ciudate, care sunt produsul imaginației omenești și care sunt tot atât de inferioare mărețelor și nobilelor simțăminte ale Cărtii Sfinte, după cum este vulgarul față de sacru. Noi putem răspunde întrebărilor neînțelepte, spunând: așteaptă, și noi toți vom cunoaște ce este esențial pentru noi să cunoaștem. Mântuirea noastră nu depinde de

unele aspecte laterale ale problemelor.” -- (The S. D. A. Bible Commentary 7:918.)

Sigiliul ploii timpurii și sigiliul ploii târzii

Biblia prezintă două feluri de sigilii pentru credincioși.

Primul: sigiliul pe care îl primește cineva atunci când crede adevărul Evangheliei (Efeseni 1, 13; 4, 30; 2 Corinteni 1, 22.) Acest sigiliu se găsește de asemenea în Apocalipsa 9, 4.

Al doilea: în Apocalipsa 7 și 14 găsim sigiliul celor 144.000.

În scrierile Ellenei White găsim două categorii de sigilări:

Primul: când cineva aude și crede adevărul despre întreta solie îngerească. Acesta este sigilat cu sigiliul din Efeseni 1, 13-14, dar nu cu sigiliul din Apocalipsa 7 sau Apocalipsa 14, 1-5.

Al doilea: când caracterul este făcut desăvârșit, păcatele sunt șterse și sigiliul ploii târzii îl face pe credincios unul din cei 144.000. Ellen White neagă vehement că cineva ar putea fi sigilat cu sigiliul celor 144.000 înainte de a fi format chipul fiarei (adică înainte de legea duminicală din Apocalipsa 13, 11-18.)

Sigiliul ploii timpurii (convertirea sau nașterea din nou) în Spiritul Profetiei

„Sunt pe pământ oameni care au trecut vârsta de optzeci de ani. Rezultatele naturale ale vârstei lor înaintate se văd în slăbiciunile lor. Însă ei se încred în Dumnezeu și El îi iubește. Sigiliul lui Dumnezeu este asupra lor

și ei vor fi între cei despre care Domnul a spus: «Binecuvântați sunt cei ce mor în Domnul». Ei pot să spună împreună cu Pavel: «M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De-acum mă așteaptă cununa neprihănirii pe care mi-o va da în ziua aceea, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.» 2 Timotei 4, 7.8. Sunt mulți al căror păr cărunt este onorat de Dumnezeu căci ei au luptat lupta cea bună și au păzit credința.” -- (The S. D. A. Bible Commentary 7:982.)

Sigiliul ploii târzii: este legat de legea duminicală

„Domnul mi-a arătat în mod limpede că chipul fiarei va fi format înainte de încercarea finală, pentru că acesta va fi marele test pentru poporul lui Dumnezeu, prin care va fi decis destinul lor veșnic. «Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel, și vorbea ca un balaur. Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei; și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ în fața oamenilor. Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei.

Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei care avea rana de sabie și trăia. I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. Și a făcut ca toți: mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei.» Apocalipsa 13, 11-17.

Acesta este testul pe care poporul lui Dumnezeu trebuie să-l dea înainte ca ei să fie sigilați. Toți cei ce dovedesc loialitatea lor față de Dumnezeu prin

păzirea Legii Sale și refuza să accepte un sabbat fals, se vor strânge sub drapelul Domnului Dumnezeu Iehova și vor primi sigiliul viului Dumnezeu.”
-- (The S. D. A. Bible Commentary 7:976.)

Sigiliul celor 144.000 este strâns legat de desăvârșirea caracterului și plinătatea Spiritului (ploaia târzie)

„Noi putem să vorbim despre binecuvântările Spiritului Sfânt, însă de ce folos ne sunt faptele dacă nu ne pregătim pentru primirea Lui? Ne luptăm noi cu toată puterea noastră pentru a ajunge la statura de bărbați și femei în Hristos? Căutăm noi plinătatea Sa, ținând mereu spre idealul așezat înaintea noastră -- desăvârșirea caracterului Său? Când poporul lui Dumnezeu va atinge această țintă, atunci credincioșii vor fi sigilați pe frunțile lor. Plini de Spirit, ei vor fi desăvârșiți în Hristos, și îngerul raportor va declara: S-a sfârșit.” (The Review and Herald, 10 iunie, 1900; The S. D. A. Bible Commentary 6:1118.)

„Ce faceți voi fraților în marea lucrare de pregătire? Cei ce se unesc cu lumea primesc pecetea lumii și se pregătesc pentru semnul fiarei. Cei care nu se încred în ei înșiși, care se umilesc înaintea lui Dumnezeu și-și curăță sufletele prin ascultarea de adevăr -- aceștia primesc pecetea cerească și se pregătesc pentru sigiliul lui Dumnezeu pe frunțile lor. Când se va da decretul și se va pune pecetea, caracterele lor vor rămâne curate și nepătate pentru veșnicie.

Acum este timpul de pregătire. Sigiliul lui Dumnezeu nu va fi niciodată pus pe frunțile femeilor și bărbaților întinați. Nu va fi pus niciodată pe frunțile femeilor și bărbaților ambițioși, iubitori de lume. Niciodată nu va fi așezat pe frunțile bărbaților sau femeilor cu limbi mincinoase sau inimi înșelătoare. Toți acei care primesc sigiliul trebuie să fie fără pată înaintea lui Dumnezeu, -- candidați pentru cer. Mergeți înainte, fraților și surorilor!

Despre aceste aspecte, eu nu vă pot scrie decât pe scurt în acest timp, atrăgându-vă atenția la necesitatea pregătirii. Cercetați Scripturile pentru voi înșivă, ca să puteți înțelege solemnitatea înfricoșată a timpului prezent.” -- (Testimonies for the Church 5:216.)

„Când va veni Hristos, trupurile noastre degenerate vor fi schimbate și făcute asemenea trupului Său glorios; dar caracterele stricate nu vor fi făcute sfinte atunci. Schimbarea caracterelor trebuie să aibă loc înainte de venirea Sa. Caracterele noastre trebuie să fie curate și sfinte; noi trebuie să avem gândul lui Hristos ca El să poată vedea cu plăcere Chipul Său reflectat în sufletele noastre. Niciunul dintre noi nu suntem așa cum vrea Dumnezeu să fim, și ce putem să fim, și ce ne cere Cuvântul să fim. Necredința noastră este cea care ne ține departe de Dumnezeu. Iosif și-a păstrat integritatea atunci când a fost înconjurat de păgâni în Egipt, în mijlocul păcatului, a blasfemiei și a influențelor corupte. Când a fost ispitit să părăsească drumul virtuții, răspunsul său a fost: «Cum aș putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?» Enoh, Iosif și Daniel au depins de o putere nemărginită. Aceasta este singura cale sigură care poate fi urmată de creștini, în zilele noastre. Cei ce îl mărturisesc pe Hristos sunt prea leneși în viața lor de credință pentru a învinge obstacolele și pentru a fi răbdători, blânzi și cumpătați.

Viețile acestor oameni deosebiți au fost ascunse cu Hristos în Dumnezeu. Ei au fost loiali lui Dumnezeu în mijlocul infidelității, curați în mijlocul depravării, devotați și zeloși când au fost aduși în contact cu ateismul și idolatria. Prin credință ei au strâns doar acele proprietăți care sunt importante pentru a dezvolta caractere curate și sfinte. La fel putem face și noi. Indiferent de poziția noastră, oricât de respingătoare sau fascinante sunt cele ce ne înconjură, credința poate să treacă dincolo de toate acestea și să găsească Spiritul Sfânt.” -- (Our High Calling, 278; The Review and Herald, 1 septembrie, 1885.)

„Noi nu trebuie să păstrăm nici o înclinație spre păcat... (Efeseni 2, 1-6) ... Când ne împărtășim de natura divină, tendințele spre rău -- creditare sau cultivate -- sunt îndepărtate din caracter, și noi devenim o putere vie spre bine.” -- (The Review and Herald, 24 aprilie, 1900; The S. D. A. Bible Commentary 7:943.)

„Însuși Domnul Hristos a declarat: «Vine stăpânitorul lumii acesteia; el n-are nimic în Mine.» Ioan 14, 30. Satana n-a găsit nimic în Fiul lui Dumnezeu care să-i permită să câștige victoria. El a ținut poruncile Tatălui Său și în El n-a fost nici un păcat pe care Satana să-l poată folosi în avantajul său. Aceasta este condiția în care trebuie găsiți aceia ce vor sta în timpul strâmtorării.” -- (The Great Controversy, 623.)

„Hristos n-a păcătuit căci în El n-a existat păcat.” (Special Testimonies, Seria B 2:17.)

„Atunci când poporul lui Dumnezeu va fi sigilat -- acesta nu va fi un sigiliu sau un semn care să poată fi văzut, ci o întărire în adevăr, atât intelectual cât și spiritual, așa încât ei să nu poată fi clintiți -- când ei vor fi sigilați și gata pentru zguduire, ea va veni, într-adevăr, a început deja; judecățile lui Dumnezeu sunt acum asupra pământului pentru a ne avertiza, ca noi să știm ce va urma.” -- (The S. D. A. Bible Commentary 4:1161.)

„Cei pe care Mielul îi va conduce la izvoare de apă vie, și din a căror ochi va șterge orice lacrimă, sunt cei care primesc acum cunoștința și înțelegerea descoperite în Biblie, Cuvântul lui Dumnezeu.

Noi nu trebuie să copiem vreo ființă umană. Nu există o ființă umană suficient de înțeleaptă pentru a fi modelul nostru. Noi trebuie să privim la Omul Isus Hristos, care este desăvârșit în neprihănire și sfințenie. El este autorul și desăvârșitorul credinței noastre. El este modelul omului.

Experiența Lui este măsura experienței pe care trebuie s-o câștigăm noi. Caracterul Său este modelul nostru. Să lăsăm deci la o parte nedumeririle și dificultățile acestei vieți și să ne îndreptăm sufletele spre El, pentru ca privind să putem fi schimbați asemenea Lui. Putem privi la Hristos pentru scopuri bune. Suntem în siguranță când privim spre El, pentru că este Atotștiutor. Când privim și ne gândim la El, suntem transformați asemenea Lui în nădejdea slavei. Să ne luptăm cu toată puterea pe care ne-a dat-o Dumnezeu pentru a fi printre cei 144.000.” -- (The Review and Herald, 9 martie, 1905; The S. D. A. Bible Commentary 7:970.)

Sigiliul și semnul fiarei

„Mesajul ce conține acest avertisment (solia îngerului al treilea), este ultimul ce trebuie proclamat înaintea venirii Fiului Omului. Semnele pe care El însuși le-a dat declară că venirea Sa este foarte aproape. Solia celui de-al treilea înger a fost vestită aproape 40 de ani. În finalul marelui lupte vor fi descoperite două grupe, cei ce «se închină fiarei și chipului ei» și primesc semnul ei, și cei ce primesc «sigiliul viului Dumnezeu», care au numele Tatălui scris pe frunțile lor. Acesta nu este un semn vizibil. Va veni timpul când toți cei ce sunt interesați în mântuirea sufletului lor vor cerceta în mod serios și solemn: ce este sigiliul lui Dumnezeu? Și ce este semnul fiarei? Cum putem evita primirea lui?

Sigiliul lui Dumnezeu, semnul sau distincția autorității Sale, se găsește în porunca a patra. Aceasta este singura poruncă a decalogului care indică spre Dumnezeu ca Creator al cerului și al pământului și îl distinge în mod clar pe adevăratul Dumnezeu de toți dumnezeii falși. În toată Scriptura, puterea creatoare a lui Dumnezeu este citată ca o dovadă că El este deasupra tuturor zeităților....

Sabatul poruncii a patra este sigiliul viului Dumnezeu. Aceasta arată

spre Dumnezeu, ca și Creator, și este semnul autorității Sale legitime peste ființele pe care le-a făcut El. Ce este semnul fiarei, dacă nu sabatul fals pe care lumea l-a acceptat în locul celui adevărat? Declarația profetică cum că Papalitatea urma să se înalțe pe ea însăși mai presus de tot ceea ce se numește Dumnezeu, sau este vrednic de închinare, a fost pe deplin împlinită în schimbarea Sabatului din a șaptea în prima zi a săptămânii. Oriunde sabatul papal este preferat în locul Sabatului lui Dumnezeu, acolo omul fărădelegii este înălțat deasupra Creatorului cerului și pământului....

Romano-catolicii recunosc că schimbarea Sabatului a fost făcută de către biserica lor și ei citează această schimbare ca o dovadă a autorității supreme a acestei biserici. Ei declară că prin păzirea primei zile a săptămânii ca Sabat, protestanții recunosc puterea ei de legiferare în ce privește lucrurile divine. Biserica romano-catolică nu a renunțat la pretenția ei de infailibilitate, și când lumea și bisericile protestante acceptă Sabatul fals creat de ea, ele recunosc de fapt pretenția ei. Ele pot cita autoritatea apostolilor și părinților în apărarea acestei schimbări, dar falsitatea raționamentului lor se observă ușor. Papa este suficient de șiret să vadă că protestanții se înșală singuri când închid de bună voie ochii în fața acestei situații. Deoarece instituirea duminicii câștigă sprijinul general, el se bucură, simțindu-se sigur că în cele din urmă va aduce întreaga lume protestantă sub drapelul Romei....

Cea mai solemnă avertizare și cea mai îngrozitoare amenințare adresată vreodată muritorilor este conținută în solia îngerului al treilea. Păcatul care face să coboare din cer mânia lui Dumnezeu neamestecată cu milă trebuie să fie cel mai odios dintre păcate. Va fi lăsată lumea în întuneric cu privire la natura acestui păcat? Cu siguranță că nu. Dumnezeu nu tratează în felul acesta creaturile Sale. Mânia Sa nu se abale niciodată asupra păcatelor din neștiință. Înainte ca judecățile Lui să fie revărsate asupra pământului, lumina cu privire la acest păcat trebuie să fie prezentată lumii, ca omul să poată ști de ce vin aceste judecăți și să aibă ocazia să le evite.” -- (The Signs of the

Times, 1 noiembrie, 1899.)

Copilul ascultător primește sigiliul părinților lui conform principiului din 1 Corinteni 7, 14

„În curând îngerul nimicitor va intra din nou în acțiune, nu pentru a nimici doar pe întâiul născut, ci să nimicească cu desăvârșire bătrân și tânăr, atât bărbați, femei cât și copii care nu au semnul. Părinți, dacă doriți să vă salvați copiii, despărțiți-i de lume, țineți-i departe de compania copiilor răi; pentru că dacă le îngăduiți să se unească cu copiii necredincioși, nu mai puteți să-i împiedicați să ia parte la răutățile lor, și să fie corupți. Este datoria voastră solemnă să vegheați asupra copiilor voștri și să alegeți în permanență societatea lor. Învățați-vă copiii să asculte de voi, pentru că atunci vor putea să asculte mai ușor poruncile lui Dumnezeu și să se supună cerințelor Lui. Să nu ne permitem să neglijăm rugăciunea cu și pentru copiii noștri. Cel care a zis: «Lăsați copilașii să vină la Mine, și nu-i opriți», va asculta rugăciunile voastre înălțate pentru ei și semnul sau sigiliul părinților credincioși îi va feri pe copiii lor, dacă ei i-au instruit în învățătura și mustrarea Domnului.” -- The Review and Herald, 19 septembrie, 1854.

Sigiliul, un scut împotriva plăgilor

„Ce este sigiliul viului Dumnezeu, care este pus pe frunțile credincioșilor Săi? Este semnul pe care îngerii îl pot vedea, nu însă și ochii omenești: pentru că îngerul nimicitor trebuie să vadă acest semn al răscumpărării.” -- (The S. D. A. Bible Commentary 4:1161.)

„Îngerul cu pecetea trebuie să pună un semn pe frunțile tuturor celor care s-au despărțit de păcat și păcătoși, și în urma lui vine îngerul nimicitor.

În înfierea fiilor și fiicelor lui Dumnezeu, ființele necăzute au văzut

semnul crucii de pe Calvar. Păcatul călcării Legii lui Dumnezeu a fost îndepărtat. Ei au fost îmbrăcați cu haine de nuntă și sunt credincioși și ascultători de toate poruncile lui Dumnezeu.” -- (The S. D. A. Bible Commentary 7:968.)

Grupul din Apocalipsa 7, 9-11 reprezintă ultima generație a sfinților. Ei vor fi transformați „dintre cei vii” și nu vor experimenta niciodată moartea

„Pe marea de cristal dinaintea tronului, acea mare ca de sticlă amestecată cu foc -- atât de mult strălucind de slava lui Dumnezeu -- este adunată mulțimea care «a câștigat biruința asupra fiarei, a chipului ei, a semnelor ei și a numărului numelui ei». Împreună cu Mielul, pe muntele Sionului, cu harpele lui Dumnezeu în mână, stau cei 144.000 care au fost răscumpărați dintre oameni; și se aude ca sunetul multor ape și ca sunetul unui tunet puternic «glasul cântăreților care cântau din harpele lor. Ei cântau o cântare nouă», înaintea tronului, o cântare pe care nici un om nu o poate cânta afară de cei 144.000. Este cântarea lui Moise și a Mielului -- cântarea eliberării.-- Nimeni în afară de cei 144.000 nu poate învăța cântarea aceasta; căci este cântarea experienței lor -- o experiență pe care nici o altă generație nu a avut-o până atunci. «Aceștia urmează pe Miel oriunde merge El». Fiind înălțați de pe pământ, dintre cei vii, sunt socotiți ca «primele roade pentru Dumnezeu și pentru Miel». (Apocalipsa 15, 2.3; 14, 1-5.) «Aceștia sunt cei care vin din necazul cel mare»; au trecut printr-un timp de strâmtorare cum nu a mai fost niciodată de când sunt popoare pe pământ; ei au rezistat groazei din timpul strâmtorării lui Iacov; ei au stat fără Mijlocitor în timpul ultimei revărsări a judecăților lui Dumnezeu. Dar au fost eliberați căci «și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului». În gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără pată înaintea lui Dumnezeu, de aceea stau ei înaintea Tronului lui Dumnezeu și-i slujesc Lui zi și noapte; și Cel care șade pe Tron va locui în mijlocul lor. Ei au văzut pământul devastat de foamete și de boli, soarele având puterea să dogorească peste oameni cu o arșiță mare și ei înșiși au

suportat suferința, foametea și setea. Dar nu vor mai flămânzi, nici nu le va mai fi sete; nici nu-i va mai dogori soarele, nici vreo altă arșiță. Căci Mielul, care este în mijlocul Tronului, îi va hrăni și-i va duce la izvoare de apă vie; și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor. Apocalipsa 7, 14-17;” -- (Great Controversy, 648-649.)

Capitolul 9

Apocalipsa 8

Apocalipsa 8, 1 „S-a făcut în cer o tăcere de aproape o jumătate de ceas”

Găsim în Spiritul Profetic două citate în care ultimele cuvinte ce se referă la sigiliul al șaselea sunt în legătură cu un moment de tăcere solemnă. Este momentul când sfinții în starea lor muritoare stau față în față cu slava divină a Fiului lui Dumnezeu. Vor suporta ei testul curăției sufletești?

„Îndată ochii noștri au fost atrași spre răsărit, deoarece s-a arătat un nor mic negru, de aproape o jumătate de lat de mână, despre care noi știam că este semnul Fiului Omului. În tăcere solemnă, cu toții priveam cum se apropia norul și se făcea tot mai luminos, din ce în ce mai strălucitor, până când a devenit un nor mare și alb. Partea de jos era ca focul; un curcubeu era deasupra norului și în jurul lui erau mii de îngeri cântând o melodie deosebit de plăcută; pe nor stătea Fiul Omului. Părul Lui era alb și buclat, revărsat pe umerii Săi, iar pe capul Său erau multe coroane. Picioarele Sale arătau ca focul; în mâna dreaptă ținea o seceră ascuțită iar în stânga, o trâmbiță de argint. Ochii Săi erau ca para focului și cercetau pe copiii Lui.

Atunci, toate fețele au pălit, iar cei ce lepădaseră pe Dumnezeu au fost cuprinși de întuneric. Noi am strigat: «Cine va putea sta în picioare? Este haina mea nepătată?» Îngerii au încetat să mai cânte, și a fost un timp de tăcere solemnă, când Isus a spus: «Vor fi în stare să stea cei care au mâinile curate și inimile sfințite; harul Meu este de ajuns». Atunci, fețele noastre s-au luminat și bucuria ne-a umplut inima. Îngerii au intonat un cântec într-o nouă armonie în timp ce norul se apropia și mai mult de pământ.” -- (Early

Writings, 16; Testimonies for the Church 1:60.)

„Îndată, se arată la răsărit un nor mic și negru, cam cât o jumătate de palmă. Este norul care-l înconjură pe Mântuitorul, și care din depărtare pare cuprins de întuneric. Poporul lui Dumnezeu știe că acesta este semnul Fiului Omului. Într-o tăcere solemnă, îl privesc cum se apropie devenind din ce în ce mai luminos și mai strălucitor, până ce ajunge un nor mare și alb, având la temelie o slavă asemănătoare cu un foc mistuitor, iar deasupra curcubeul legământului, Isus apare ca un cuceritor puternic. Acum nu mai este «Omul durerilor» care să bea paharul amar al rușinii și al durerii. El vine biruitor în cer și pe pământ, să judece vii și morții. «Cel Credincios și Adevărat». «În dreptate va judeca și va face război». «Și oștile din ceruri Îl vor urma». (Apocalipsa 19, 11-14.) Odată cu acordurile melodiei cerești. Îngerii sfinți îl însoțesc pe drumul Său, într-o mulțime nenumărată. Firmamentul pare plin de forme strălucitoare -- «zeci de mii de ori zece mii și mii de mii». Nici o pană omenească nu poate descrie scena; nici o minte muritoare nu este în stare să-i înțeleagă splendoarea. «Măreția Lui acoperă cerurile și slava Lui umple pământul. Strălucirea Lui este ca lumina». (Habacuc 3, 3.4.) Când norul cel viu se apropie mai mult, orice ochi îl contemplă pe Prințul vieții. Nici o coroană de spini nu mai rănește capul acela sfânt; ci o diademă de slavă se odihnește pe fruntea Sa cea sfântă. Fața Sa strălucește de lumina orbitoare a soarelui de amiază. «Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: Împăratul împăraților și Domnul Domnilor.» Apocalipsa 19, 16.

În fața prezenței Sale «toate fețele îngălbenesc»; peste cei care au lepădat mila lui Dumnezeu cade groaza disperării veșnice. «Inima îi e mâhnită. Îi tremură genunchii, și toate fețele au îngălbenit.» 1 Corinteni 3, 6; Naum 2, 10, Cei dreپți strigă tremurând: «Cine poate sta în picioare?» Cântarea îngerilor se oprește și urmează un timp de tăcere înspăimântătoare. Apoi glasul lui Isus se aude zicând: «Harul Meu vă este de ajuns!» Fețele celor dreپți se luminează și bucuria umple toate inimile. Iar îngerii, dând tonuri mai înalte, cântă iarăși pe măsură ce se apropie de pământ.” -- (The

Great Controversy, 640-641.)

Cădelnița de aur și rugăciunile sfinților

„Domnul a spus că lucrarea Sa urma să se facă «nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu». Lucrarea lui Dumnezeu trebuie să se realizeze pe deplin prin cooperarea agenților umani cu cei divini. Cei care se încred în ei înșiși pot fi aparent activi în lucrarea lui Dumnezeu; dar dacă nu au experiența rugăciunii, activitatea lor nu este de nici un folos. Dacă ei ar putea să vadă în cădelnița îngerului care stă pe altarul de aur dinaintea tronului înconjurat de curcubeu, ar vedea că meritele lui Isus trebuie să fie combinate cu rugăciunile și eforturile noastre, altfel ele sunt fără nici o valoare, la fel ca jertfa lui Cain. Dacă am putea vedea toată activitatea instrumentelor omenești, așa cum o vede Dumnezeu, am vedea că numai lucrarea însoțită de multe rugăciuni, care este sfințită prin meritele lui Hristos, va trece testul judecății. Atunci când va avea loc marea cercetare, se va vedea deosebirea dintre cel ce îl servește pe Dumnezeu și cel care nu-L servește.” -- (The Review and Herald, 4 iulie, 1893.)

Capitolul 10

Apocalipsa 9

Apocalipsa 9, 15 în Spiritul Profetic

„În anul 1840, o altă împlinire remarcabilă a profeției a produs un interes larg. Cu doi ani mai înainte, Josiah Litch, unul dintre pastorii conducători ai predicării celei de a doua veniri, a publicat o expunere cu privire la Apocalipsa cap. 9, prezicând căderea Imperiului Otoman. După calculele sale, această putere urma să fie zdrobită în anul 1840, într-o zi din luna august 5, și cu numai câteva zile înainte de împlinire, el scria: «Punând deoparte prima perioadă de 150 de anii care s-au împlinit exact înainte ca Deacoze să se urce pe tron cu îngăduința turcilor, și ținând seama că cei 391 de ani și 15 zile au început la încheierea acelei perioade, ea se va termina la 11 august 1840, când se poate aștepta căderea puterii otomane din Constantinopol. Și lucrul acesta cred că se va produce întocmai.» -- Josiah Litch, in Signs of the Times, and Expositor of Prophecy, August 1, 1840.

Chiar la data fixată Turcia, prin ambasadorii ei, a acceptat protecția puterilor aliate ale Europei, așezându-se în felul acesta sub controlul popoarelor creștine. Evenimentul a împlinit prezicerea cu exactitate. Când acesta a devenit cunoscut, mulțimile s-au convins de corectitudinea principiilor de interpretare profetică adoptate de Miller și colaboratorii săi și un impuls deosebit a fost dat mișcării advente. Bărbați de cultură și poziție socială s-au unit cu Miller, atât în predicarea, cât și în publicarea concluziilor sale, astfel că, de la 1840 la 1844, lucrarea s-a întins cu repeziciune.” -- (The Great Controversy, 334-335.)

Capitolul 11

Apocalipsa 10

Experiența mișcării advente în perioada 1840-1844

„Îngerul puternic care l-a instruit pe Ioan n-a fost altcineva decât Isus Hristos. Punându-și piciorul Său drept pe mare și cel stâng pe uscat, El a arătat partea pe care o îndeplinește în scenele finale ale mării controversate cu Satana. Această poziție denotă puterea și autoritatea Sa asupra întregului pământ. Controversa a crescut din ce în ce mai mult, de la un veac la altul, și va continua să o facă până la scenele finale, când capodopera lucrării puterilor întunericului va atinge punctul ei culminant. Satana, în unire cu oamenii răzvrățiți, va înșela întreaga lume precum și bisericile care nu au primit dragostea de adevăr. Îngerul puternic pretinde atenție. El strigă cu o voce tare. Trebuie să-și arate puterea și autoritatea vocii Sale celor ce s-au unit cu Satana pentru a se opune adevărului.

După ce cele șapte tunete s-au făcut auzite, porunca ce i s-a dat lui Ioan, asemenea lui Daniel în legătură cu cărticica, a fost: «Sigilează aceste lucruri pe care le-au rostit cele șapte tunete». Acestea arătau spre evenimente viitoare care vor fi descoperite în succesiunea lor. Daniel va sta în mormântul său până la sfârșitul zilelor. Ioan a văzut cărticica desigilată. Astfel profețiile lui Daniel au avut locul lor potrivit în primul, al doilea și al treilea mesaj îngeresc pentru a fi date lumii. Desigilarea cărții era un mesaj în legătură cu timpul.

Cărțile Daniel și Apocalipsa sunt una. Una este o profeție, cealaltă o descoperire; una o carte sigilată, cealaltă o carte deschisă. Ioan a auzit tainele rostite de tunete, dar i s-a poruncit să nu le scrie.

Lumina specială dată lui Ioan, care era exprimată în cele șapte tunete, conținea o descriere a evenimentelor ce s-au desfășurat sub prima și a doua solie îngerească. Nu era însă spre binele poporului să cunoască aceste evenimente, pentru că credința lor trebuia să fie testată. În planul lui Dumnezeu trebuiau să fie proclamate adevăruri cu mult mai minunate și pătrunzătoare. Urmau să fie proclamate soliile primului și celui de-al doilea înger și nu avea să se dea altă lumină înainte ca aceste mesaje să-și împlinească lucrarea lor specifică. Ea este reprezentată de îngerul care stă cu un picior pe mare, proclamând cu o solemnitate deosebită că nu va mai fi timp.

Acest timp, la care se referă îngerul în jurământul lui solemn, nu este timpul sfârșitului istoriei acestui pământ, nici a timpului de har, ci a timpului profetic, care trebuie să preceadă venirea Domnului nostru. Aceasta înseamnă că poporul nu va mai primi o altă solie care să se refere la o perioadă definită de timp. După această perioadă, ce se întinde de la 1842 până la 1844, nu mai există un timp profetic definit. Cea mai lungă perioadă profetică se întinde până în toamna anului 1844.

Poziția îngerului, cu un picior pe mare și altul pe uscat, simbolizează vastitatea proclamării mesajului. Ea va străbate oceanele și va fi vestită în alte țări, chiar până la marginile pământului. Înțelegerea adevărului, bucuria primirii mesajului, este simbolizată prin mâncarea cărțuliei. Adevărul cu privire la timpul venirii Domnului nostru a fost un mesaj prețios pentru sufletele noastre.” -- (The S. D. A. Bible Commentary 7:971.)

Capitolul 12

Apocalipsa 11

Apocalipsa 11, 1 este cheia pentru încheierea lucrării

„Marele plan al mântuirii, așa cum este descoperit în lucrarea de încheiere pentru aceste zile de pe urmă, trebuie să fie supus unui examen minuțios. Scenele care sunt în legătură cu Sanctuarul ceresc trebuie să facă o astfel de impresie asupra minților și inimilor tuturor, încât ei să fie în stare să impresioneze pe alții. Toți au nevoie să devină mai pricepuți în ceea ce privește lucrarea de ispășire care se îndeplinește în Sanctuarul de sus. Când acest mare adevăr va fi văzut și înțeles, cei ce îl dețin vor lucra în armonie cu Hristos ca să pregătească un popor care să reziste în ziua măreață a lui Dumnezeu, și eforturile lor vor fi pline de succes. Prin studiu, meditație și rugăciune, poporul lui Dumnezeu va fi înălțat mai presus de cele pământești și firești, și va fi adus în armonie cu Hristos și cu mare a Sa lucrare de curățire a Sanctuarului ceresc de păcatele lor. Credința lor va intra odată cu El în Sanctuar și închinătorii de pe pământ vor fi plini de grijă revizuiind viețile lor și comparând caracterele lor cu mărețul standard al neprihănirii. Ei își vor vedea propriile defecte; de asemenea ei vor vedea că trebuie să aibă sprijinul Duhului Sfânt dacă doresc să devină destoinici pentru măreața și solemnă lucrare din acest timp, care este încredințată trimișilor Domnului.” -
- (Testimonies for the Church 5:575.)

„Când ochii noștri vor privi prin credință în Sanctuar vor transpune în realitate importanța și sfințenia lucrării ce se face acolo, vom detesta tot ceea ce este de natură egoistă. Păcatul va apărea așa cum este el -- călcarea legii sfinte a lui Dumnezeu. Ispășirea va fi înțeleasă mai bine iar prin viață și credință activă vom vedea că orice virtute pe care o are omenirea există doar prin Isus Hristos, Mântuitorul lumii.” -- (The Review and Herald, 22

decembrie, 1896; The S. D. A. Bible Commentary 4:1141.)

Fiara ce se ridică din adânc este ateismul

„«Fiara care se ridică din adânc va face război cu ei, îi va birui și-i va omorî....» Puterea ateistă, care a condus Franța în timpul revoluției și domniei Teroarei, a purtat un așa război împotriva lui Dumnezeu și a Cuvântului Său sfânt, cum omenirea nu a mai văzut niciodată.” -- (The Great Controversy, 273.)

Revoluția franceză ne arată lămurit ce înseamnă să-L dai deoparte pe Dumnezeu și Legea Sa

„Ateii, necredincioșii și cei apostaziați se împotrivesc și denunță Legea lui Dumnezeu; dar urmările influenței lor dovedesc că buna stare a omului este legată de ascultarea din partea lui de principiile divine. Aceia care nu vor să citească lecția în Cartea lui Dumnezeu sunt îndemnați să o citească în istoria popoarelor.... În timpul revoluției, Legea lui Dumnezeu a fost lepădată în mod deschis de către Consiliul Național. Iar în timpul Domniei Teroarei care a urmat, s-a putut vedea de către toți acțiunea cauzei și a efectului” -- (The Great Controversy, 285-286.)

Apocalipsa 11, 18, o schiță a Zilei Domnului:

1. Mânia popoarelor -- în timpul ploii târzii.
2. A venit mânia Ta -- în timpul celor șapte plăgi.
3. Judecata morților nelegiuiți -- în timpul celor o mie de ani.
4. Nimicirea celor ce distrug pământul -- după cei o mie de ani.

„Am văzut că mânia națiunilor, mânia lui Dumnezeu și timpul pentru judecarea celor morți sunt evenimente separate și distincte, urmând unul după altul, că Mihail nu S-a sculat încă, iar timpul strâmtorării, cum n-a mai fost pe pământ, nu a început încă. Națiunile se mânie acum, dar când Marele nostru Preot va încheia lucrarea Sa în Sanctuar, se va ridica, va îmbrăca veșmintele răzbunării, iar apoi vor fi turnate cele șapte plăgi” -- (Early Writings, 36.)

„Viziunea aceasta a fost dată în 1847, când erau doar câțiva frați adventiști ce păzeau Sabatul, iar din aceștia doar puțini înțelegeau că ținerea Sabatului era de o așa importanță, încât trasa o linie de despărțire între credincioși și necredincioși. Acum începe să se vadă împlinirea acelei viziuni. «Începutul timpului strâmtorării» menționat aici nu se referă la timpul când vor începe plăgile ci la o perioadă de timp chiar înainte ca ele să înceapă, perioadă în care Hristos este în Sanctuar. În acest timp, când lucrarea de Salvare se încheie pe pământ vor fi nenorociri, națiunile vor fi mâniate totuși ținute în frâu ca să nu împiedice lucrarea celui de-al treilea înger. În acel timp va veni «ploaia târzie», sau înviiorarea de la fața Domnului să dea putere strigătului celui de-al treilea înger, și «să-i pregătească pe sfinți să reziste în perioada când vor fi vărsare cele șapte plăgi.»” -- (Early Writings, 85-86.)

Capitolul 13

Apocalipsa 12

Război în cer și pe pământ

„Dumnezeu a dat poruncă omului ca niciodată să nu-și piardă inocența: «Departe de mine gândul să vă dau dreptate! Până la cea din urmă suflare îmi voi apăra nevinovăția. țin să-mi scot dreptatea, și nu voi slăbi; inima nu mă muștră pentru nici una din zilele mele. Vrajmașul meu să fie ca cel rău, și potrivnicul meu ca cel nelegiuit»” (Iov 27, 5-7.)

„Aceste cuvinte ale Scripturii se aplică celor ce sunt jigniți fără motiv: «Dacă este posibil, atât cât depinde de voi, trăiți în pace cu toți oamenii». Eșecurile lor de a trăi în pace cu toți oamenii nu sunt urmarea atitudinii pe care au avut-o ei, ci se datorează invidiei, geloziei și preocupărilor rele ale celor ce sunt de partea cea rea. S-a produs o separare. Cum se poate vindeca aceasta? Poate fi chemat omul împotriva căruia s-a păcătuit, care a fost judecat greșit și calomniat să dea socoteală? Să caute el să se umilească singur? Să recunoască el că este greșit doar de dragul păcii? Nu. Dacă a încercat să-și facă datoria și a îndurat răbdător sub abuzuri, nu trebuie să se umilească pe sine pentru a recunoaște că este vinovat. El face celor ce l-au ofensat un mare rău dacă ia vinovăția asupra sa, recunoscând că el le-a dat ocazia pentru o asemenea purtare. Aceasta este o plăcere pentru cei ce fac lucrarea celui rău; dar în cărțile din cer faptele sunt înregistrate exact așa cum sunt. Concesiile care nu sunt adevărate, din partea celui ce a fost tratat cu răutate, satisfac inima firească. Cei ce fac răul interpretează atitudinea lor ca zei pentru Dumnezeu, când de fapt este zel de a face lucrarea dușmanului sufletelor. Ei nu smulg din inimile lor rădăcinile amărăciunii, ci lasă lăstarii să răsară atunci când Satana îi incită din nou să acționeze.” -- (The Review and Herald, 16 ianuarie, 1900.)

Motivele pentru care războiul din cer aruncă lumină asupra războiului de pe pământ

„Îngerii credincioși s-au grăbit să ajungă la Fiul lui Dumnezeu și să-L informeze despre ceea ce are loc între îngeri. Ei au găsit pe Tatăl sfătuindu-Se cu Prea iubitul Său Fiu pentru a stabili calea prin care, pentru binele suprem al îngerilor loiali, să nimicească pentru totdeauna autoritatea pretinsă a Satanei. Dumnezeu ar fi putut să-l arunce imediat din cer pe acest înșelător; dar nu acesta a fost scopul Său. El a dorit să ofere o șansă egală răzvrătiților ca să-și măsoare puterea și înțelepciunea cu propriul Său Fiu și îngerii loiali Lui. În această bătălie, fiecare înger urma să-și definească poziția și s-o facă cunoscută tuturor. Nici unul din cei ce s-au unit cu Satana în răzvrătirea lui nu mai putea fi lăsat să rămână în ceruri. Ei învățaseră lecția adevăratei răzvrătiri împotriva Legii neschimbătoare a lui Dumnezeu; și aceasta este incurabilă. Dacă Dumnezeu și-ar fi exercitat puterea pentru a nimici pe conducătorul răzvrătirii, îngerii cei nemulțumiți nu s-ar fi manifestat; din acest motiv Dumnezeu a luat o altă hotărâre; deoarece El urma să arate lămurit întregii oștiri cerești dreptatea și judecata Sa.” -- (The Spirit of Prophecy 1:21.)

Apocalipsa 12, 17, război împotriva celor ce țin poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus (mărturia lui Isus este Spiritul Profeției)

„Ultima mare înșelăciune a Satanei va fi să facă fără efect mărturia Spiritului lui Dumnezeu. «Unde nu este nici o descoperire dumnezeiască, poporul este fără frâu.» (Proverbe 29, 18.) Satana va lucra ingenios, în moduri diferite și prin agenți diferiți, pentru a zdruncina încrederea poporului rămășiței lui Dumnezeu în mărturia adevărată. Pentru a amăgi, el va aduce viziuni false și va amesteca adevărul cu minciuna ca să-i dezguste în așa fel pe oameni, încât să ia drept fanatism tot ceea ce poartă numele de viziuni;

dar sufletele sincere vor fi în stare să distingă între ele datorită contrastului dintre fals și adevăr....” -- (Selected Messages 2:78.)

„Un lucru este sigur: acei adventiști de ziua a șaptea care vor lua loc sub drapelul Satanei vor lepăda în primul rând credința lor în avertizările și muștrările cuprinse în mărturiile Spiritului lui Dumnezeu.” -- (Spalding and Magan Collection, 305.)

Biserica în pustie

Adevărata biserică a lui Dumnezeu de-a lungul veacurilor și-a primit credința de la biserică Apostolică.

„Credința, care timp de veacuri a fost ținută și învățată de către creștinii valdenzi, era în contrast evident cu învățăturile rătăcite impuse de Roma. Credința lor religioasă era întemeiată pe Cuvântul scris al lui Dumnezeu, adevăratul sistem al creștinismului. Dar țăranii aceia umili, în ascunzătorile lor neștiute, alungați de lume și legați de truda zilnică în mijlocul turmelor și viilor lor, n-au ajuns prin ei înșiși să cunoască adevărul, în opoziție cu dogmele și rătăcirile bisericii apostaziate. Credința lor nu era primită de curând. Ea era o moștenire de la părinți. Ei se luptau pentru credința Bisericii apostolice -- «credință care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna» Iuda 3. «Biserica din pustie» și nu ierarhia mândră, întronată în capitala cea mare a lumii, era Biserica cea adevărată a lui Hristos, păstrătoarea comorilor adevărului, pe care Dumnezeu îl încredințase poporului Său pentru a fi dat lumii.” -- (The Great Controversy, 64.)

Din generație în generație, Spiritul Sfânt a fost puterea bisericii

„Cu Duhul Său cel Sfânt, Dumnezeu a lucrat de la început prin unelte omenești, în vederea împlinirii planului Său în favoarea neamului omenesc

căzut. Lucrul acesta s-a manifestat în viața patriarhilor. De asemenea, pentru biserica din pustie, în vremea lui Moise, Dumnezeu a dat «Duhul Său cel bun ca să-i învețe». (Neemia 9, 20.) Și în zilele apostolilor, «El a lucrat cu putere pentru biserica Sa, prin mijlocirea Duhului Sfânt. Aceeași putere care i-a susținut pe patriarhi, care a dat lui Caleb și lui Iosua credință și curaj și care a făcut rodnică lucrarea bisericii apostolice, i-a susținut pe copiii credincioși ai lui Dumnezeu din toate veacurile următoare. Prin puterea Duhului Sfânt, în evul mediu, creștinii valdenzi au fost ajutați să pregătească drumul către Reformațiune. Aceeași putere a făcut să aibă succes eforturile nobililor bărbați și femei care au început lucrarea de pionierat pe calea înființării misiunilor moderne, cum și pentru traducerea Bibliei în limbile și dialectele tuturor neamurilor și popoarelor.» -- (The Acts of the Apostles, 53.)

Cea de-a doua venire a lui Hristos a fost întotdeauna speranța Bisericii

„«Gândul revenirii Domnului, spunea Baxter, îmi este atât de drag și plin de bucurie» -- (Richard Baxter, Works, vol. 17, 555.) «A iubi revenirea Sa și a aștepta această fericită nădejde este lucrarea credinței și caracterul sfinților Lui.... Dacă moartea este ultimul vrășmaș care va fi distrus la înviere, ne putem da seama cât de stăruitor trebuie să se roage și să dorească credincioșii a doua venire a lui Hristos când va fi făcută această cucerire deplină și finală» -- Idem., 500. «Aceasta este ziua pe care toți credincioșii trebuie să o dorească, să o nădăjduiască și să o aștepte, pentru că este împlinirea întregii lucrări a mântuirii, a dorințelor și străduințelor sufletului lor.... Grăbește, o, Doamne, această zi binecuvântată» -- Idem., 182-183. Aceasta a fost nădejdea bisericii apostolice, a «bisericii din pustie», și a reformatoilor.» -- (The Great Controversy, 303-304.)

Conform Proverbe 6, 20, noi nu putem să respingem învățăturile mamei noastre, biserica. Noi putem învăța din lecțiile și experiențele predecesorilor noștri în credința primită de la Dumnezeu. „Istoria copiilor lui

Israel este scrisă pentru avertizarea noastră și pregătirea celor asupra cărora va veni sfârșitul lumii. Cei care vor sta fermi în credință în aceste zile din urmă și vor câștiga în final dreptul de a intra în Canaanul ceresc, trebuie să asculte cuvintele de avertizare spuse de Isus Hristos israeliților. Aceste lecții au fost date bisericii în pustie pentru a fi studiate și însușite de către poporul Său în toate generațiile. Experiența poporului lui Dumnezeu din pustie va fi experiența poporului Său din acest veac. Adevărul este o pavăză în orice vreme pentru cei ce păzesc credința dată odată sfinților.”-- (Manuscript 110, 1899, p. 110, „The Unfaithful Husbandman”) -- (The Upward Look, 232.)

Capitolul 14

Apocalipsa 13

Cele trei mari puteri persecutoare ale erei creștine

„În simbolurile unui mare dragon roșu, unui leopard ca o fiară și a unei fiare cu coarne ca de miel, puterile pământești care se vor implica în mod deosebit în călcarea în picioare a Legii lui Dumnezeu și în persecutarea poporului Său. Lupta continuă până la sfârșitul timpului. Poporul lui Dumnezeu, simbolizat printr-o femeie curată și copiii ei, a fost reprezentat în permanentă minoritate. În ultimele zile, rămâne doar o rămășiță. Ioan vorbește despre ei ca despre cei «care țin poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Hristos.» Prin păgânism, iar apoi prin papalitate, Satana și-a manifestat puterea de-a lungul veacurilor într-un efort de a șterge de pe fața pământului martorii credincioși ai lui Dumnezeu. Păgânii și papistașii au fost conduși de spiritul aceluiași dragon. Ei s-au deosebit doar în faptul că papalitatea, având pretenția că slujește pe Dumnezeu, a fost un dușman mult mai periculos și mai crud. Prin agenții romanismului, Satana a luat captivă întreaga lume. Pretinsa biserică a lui Dumnezeu a fost înșelată în felul acesta, și mai mult de o mie de ani poporul lui Dumnezeu a suferit sub mânia dragonului. După ce papalitatea, jefuită de puterea ei, a fost obligată să înceteze persecuția, Ioan a văzut ridicându-se, ca un ecou al vocii dragonului o nouă putere care continuă acea lucrare crudă și blasfemiatoare. Puterea aceasta, ultima care va porni război împotriva bisericii lui Dumnezeu și a Legii Sale, a fost simbolizată printr-o fiară cu coarne ca de miel. Fiarele precedente s-au ridicat din mare, dar ea a ieșit din pământ, reprezentând apariția pașnică a națiunii pe care o simbolizează. «Cele două coarne ca ale unui miel» reprezintă fidel caracterul Guvernului Statelor Unite, ce este exprimat în două principii fundamentale: republicanism și protestantism. Aceste principii sunt secretul puterii și prosperității ei, ca națiune. Cei care

au găsit, la început, un refugiu pe tărâmul Americii s-au bucurat că au ajuns într-o țară liberă de pretențiile arogante ale Papalității și de tirania regilor. Ei au hotărât să stabilească un guvernământ care să aibă la bază fundamentul larg al libertății civile și religioase.

Dar urmărind cu atenție pana profetică, descoperim o schimbare în această scenă plină de pace. «Fiara cu coarne ca de miel vorbește cu vocea unui balaur, și lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei». Profeția declară că aceasta va cere celor ce locuiesc pe pământ să facă un chip fiarei dintâi, și că «a făcut ca toți: mari și mici, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei». Astfel, protestantismul calcă pe urmele papalității.

Acesta este timpul în care cel de-al treilea înger este văzut zburând prin mijlocul cerului, strigând: «Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe mână sau pe frunte, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui.» «Aici sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus». În contrast evident cu lumea stă mica grupă a celor ce nu doresc să se abată de la credincioșia față de Dumnezeu. Aceștia sunt cei despre care Isaia spune că repară spărturile care au fost făcute în legea lui Dumnezeu, cei ce clădesc pe vechile dărâmături, ridicând temelia pentru multe generații.

Avertizarea cea mai solemnă și cea mai grozavă amenințare adresată vreodată muritorilor, se cuprinde în mesajul celui de-al treilea înger. Păcatul care atrage mânia lui Dumnezeu neamestecată cu milă trebuie să fie cel mai îngrozitor. Va fi lăsată lumea în întuneric cu privire la natura acestui păcat? -
- Cu siguranță că nu. Dumnezeu nu se comportă astfel cu creaturile Sale. Mânia Lui nu este niciodată revărsată asupra păcatelor făcute din neștiință. Înainte ca judecățile Lui să fie revărsate asupra pământului, lumina cu privire la acest păcat trebuie să fie prezentată lumii, ca omul să poată cunoaște de ce

trebuie să vină aceste judecăți și să aibă ocazia să le evite.” -- (The Signs of the Times, 1 noiembrie, 1899.)

Capitolul 15

Decretul

„Noi trebuie să fim gata, în așteptarea poruncilor lui Dumnezeu. Popoarele vor fi tulburate chiar în sânul lor. Se va retrage protecția de la toți cei ce susțin standardul neprihănirii lui Dumnezeu, singurul test corect al caracterului. Toți cei ce nu se vor supune decretului conciliului național și nu vor asculta legile naționale de a înălța sabatul instituit de omul fărădelegii, ca să disprețuiască ziua sfântă a lui Dumnezeu, vor simți nu doar puterea opresivă a papalității ci și a lumii protestante -- chipul fiarei.

Satana va face miracole pentru a înșela; el își va întrona propria putere ca fiind absolută. Biserica poate părea gata să cadă, dar ea nu va cădea. Ea rămâne, în timp ce păcătoșii din Sion vor fi cernuți -- pleava va fi separată de grâul prețios. Aceasta este o încercare teribilă, însă cu toate acestea, ea trebuie să aibă loc. Doar cei ce au devenit biruitori prin sângele Mielului și cuvântul mărturiei lor, vor fi găsiți loiali și credincioși, fără pată sau vreo întinare a păcatului, fără viclenie în gurile lor. Noi ar fi trebuit să fi renunțat deja la autoîndreptățirea noastră și să ne fi îmbrăcat în neprihănirea lui Hristos.” -- (Selected Messages 2:380.)

În timpul mării strigări, banii nu vor mai avea nici un rol în efortul misionar Iacov 5, 1-3 va fi împlinit literal

„Ascultați acum voi, bogaților! Plângeți și tânguți-vă din pricina nenorocirilor, care au să vină peste voi. Bogățiile voastre au putrezit, și hainele voastre sunt roase de molii. Aurul și argintul vostru au ruginit; și rugina lor va fi o dovadă împotriva voastră: ca focul are să vă mănânce carnea! V-ați strâns comori în zilele din urmă! Iacov 5, 1-3.

Am văzut că aceste cuvinte înfricoșătoare se aplică în mod

deosebit la bogații care mărturisesc a crede adevărul prezent....

Lucrarea este pe sfârșite; și curând mijloacele celor ce și-au păstrat bogățiile, fermele lor mari, turmele lor etc, nu vor mai fi de folos. Am văzut pe Domnul întorcându-se către unii ca aceștia, plin de mânie și furie, repetând aceste cuvinte: «Duceți-vă acum, voi bogaților!» El a strigat, dar voi n-ați ascultat. Iubirea de lume a înăbușit glasul Său. Acum, El nu mai are nevoie de voi și vă lasă să vă duceți, poruncindu-vă: «Duceți-vă acum, voi bogaților!» Oh, am văzut că era un lucru înfricoșător să fii părăsit astfel de Dumnezeu -- un lucru înfricoșător să ții la niște avuții trecătoare aici, când El a zis că dacă vindem ca să dăm milostenii, ne putem aduna o comoară în cer. Mi-a fost arătat că, după ce lucrarea va ajunge la încheiere și adevărul va fi vestit cu putere, acești bogați își vor aduce mijloacele lor și le vor pune la picioarele servilor lui Dumnezeu, implorându-i să le primească. Răspunsul lor va fi: «Duceți-vă acum, voi bogaților! Mijloacele voastre nu mai sunt necesare. Voi le-ați reținut când puteați face fapte bune cu ele, ajutând la înaintarea cauzei lui Dumnezeu. Cei lipsiți au suferit; ei n-au fost binecuvântați cu mijloacele voastre. Dumnezeu nu mai primește acum bogățiile voastre. Duceți-vă acum, voi bogaților!» Apoi mi s-a atras atenția la aceste cuvinte: «Iată că plata lucrătorilor care v-au secerat câmpiile și pe care le-ați oprit-o prin înșelăciune strigă, și strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului oștirilor.»” -- (Testimonies for the Church 1:174-175.)

„În ultima bătălie a mării controversate cu Satana, aceia care vor rămâne credincioși lui Dumnezeu vor vedea cum li se ia orice sprijin pământesc. Deoarece refuză să calce Legea Sa pentru a da ascultare puterilor pământești, li se va interzice să cumpere și să vândă. În cele din urmă, se va da un decret ca toți să fie omorâți. [(Vezi Apocalipsa 13, 11-17).] Dar celui ce ascultă de

Dumnezeu i se dă următoarea făgăduință: «Acela va locui în locuri înalte; stânci întărite vor fi locul lui de scăpare; i se va da pâine și apa nu-i va lipsi» Isaia 33, 16. Copiii lui Dumnezeu vor trăi prin această făgăduință.” -- (The Desire of Ages, 121-122.)

Decretul de a cumpăra și a vinde și sindicatele muncitorești

„Se apropie timpul în care puterile care conduc sindicatele muncitorești vor fi foarte opresive. Domnul m-a avertizat mereu și mereu că poporul nostru trebuie să-și scoată familiile din orașe, la țară, unde pot să-și cultive propriile lor culturi pentru provizii; pentru că în viitor problema cumpărării și vânzării va fi foarte serioasă. Noi ar trebui să dăm atenție sfaturilor ce ne-au fost date mereu: «Ieșiți din orașe în zonele mai puțin populate, unde casele nu sunt atât de apropiate una de alta, și unde veți fi scutiți de amestecul dușmanilor.»” -- (Selected Messages 2:141.)

„Sindicatele muncitorești vor fi unul dintre mijloacele care vor aduce asupra acestui pământ un așa timp de necaz cum n-a mai existat de la întemeierea lumii.” -- (Selected Messages 2:142.)

„Lucrarea poporului lui Dumnezeu este să se pregătească pentru evenimentele viitoare, care vor veni curând asupra lor cu o forță ieșită din comun. Pe pământ vor fi formate monopoluri gigantice. Oamenii se vor asocia în uniuni care îi vor aduna de partea vrăjmașului. Câțiva oameni se vor asocia pentru a încerca să pună stăpânire pe toate mijloacele ce sunt folosite în anumite domenii de afaceri. Vor fi formate sindicate muncitorești și cei ce refuză să se unească cu aceste sindicate vor fi oameni însemnați.” -- (Selected Messages 2:142.)

„Aceste uniuni sunt unul dintre semnele zilelor din urmă. Oamenii sunt legați în legături gata să fie aprinse. Ei pot să fie membrii bisericii, dar cât

timp aparțin acestor uniuni, nu au posibilitatea să păzească poruncile lui Dumnezeu; pentru că a aparține acestor uniuni înseamnă a desconsidera întregul Decalog. «Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși.» Luca 10, 27. Aceste cuvinte arată întreaga datorie a omului. Ele presupun consacrarea în slujba lui Dumnezeu a întregii ființe, trup, suflet și spirit. Cum pot oamenii să asculte aceste cuvinte și în același timp să fie angajați în a susține ceea ce privează pe vecinii lor de libertate de acțiune? Cum pot oamenii asculta aceste cuvinte, și să formeze asociații care jefuiesc clasele sărace de drepturile care le aparțin pe bună dreptate, permițându-le să cumpere și să vândă, doar cu anumite condiții?” -- (Selected Messages 2:143.)

„Cei care pretind a fi copii ai lui Dumnezeu, în nici un caz nu trebuie să se unească cu uniunile muncitorești care sunt formate sau care se vor forma, Domnul interzice aceasta. Nu pot cei ce studiază profețiile să vadă și să înțeleagă ce se află înaintea noastră?” -- (Selected Messages 2:144.)

Capitolul 16

Decretul de moarte

Decretul de moarte din Apocalipsa 13, 15 este ultimul act al dramei

„Acest pământ a ajuns aproape de situația în care Dumnezeu va permite nimicatorului să-și îndeplinească lucrarea lui asupra pământului. Înlocuirea Legii lui Dumnezeu prin legi omenești, înălțarea doar prin autoritate omenească a duminicii în locul Sabatului biblic, este ultimul act în drama pământului. Când această substituție devine universală, atunci se va arăta Dumnezeu.” -- (Testimonies for the Church 7:141.)

Răbdarea divină pe sfârșite

„Dumnezeu ține o evidență a tuturor popoarelor... Când sumele adunate din registrele de evidență ale cerului vor ajunge la măsura maximă a nelegiuirii, va veni mânia, neamestecată cu milă, și atunci se va vedea ce lucru înfricoșător este să abuzezi de răbdarea lui Dumnezeu. Aceasta își va ajunge limita maximă atunci când popoarele se vor uni ca să desființeze Legea lui Dumnezeu.” -- (Testimonies for the Church 5:524.)

„Apoi Satana îi va împinge pe locuitorii pământului într-un mare și ultim necaz ... întreaga lume va fi cuprinsă într-o distrugere mult mai teribilă decât cea care a venit asupra Ierusalimului din vechime.” -- (The Great Controversy, 614.)

„Va fi o scenă de conflict pe care nu o poate descrie nici o pană omenească.” -- (Education, 180.)

„... Focul pasiunilor și fărădelegilor, odată scăpat de sub control, va umple pământul cu suferință și pustiire.” -- (Patriarchs and Prophets, 102.)

Astfel va veni un decret

„Puterile pământești vor decreta ca toți, mici și mari, săraci și bogați, liberi și robi, să se supună.... Se va declara în final că ei sunt vrednici de moarte.” -- (The Great Controversy, 604.)

„În cele din urmă, un decret universal îi va condamna pe aceștia ca meritând moartea.” -- (Prophets and Kings, 512.)

Bazele unui astfel de decret

„Se va susține că cei ce stau în opoziție față de instituția bisericii și legea stalului nu trebuie să fie tolerați; ci este mai bine să sufere ei decât să fie aruncată o întreagă națiune în confuzie și haos.” -- (The Great Controversy, 615.)

Decretul va îngădui un anumit timp înaintea execuției

„Acest, argument va părea convingător; și în cele din urmă va fi publicat un decret ... dând libertate oamenilor, ca după un anumit timp să-iucidă.” -- (The Great Controversy, 615.)

„Am văzut o hârtie scrisă ... dând ordine că dacă sfinții nu se lasă de credința lor ciudată, dacă nu se lasă de Sabat și nu țin ziua întâi a săptămânii, oamenii sunt liberi după un anumit timp să-iucidă.” -- (Early Writings, 282-283.)

Cu ce decret istoric se aseamăna acesta?

„Decretul care va fi dat împotriva poporului lui Dumnezeu va fi foarte asemănător cu decretul dat de Ahașveroș împotriva iudeilor de pe vremea Esterei.” -- (Testimonies for the Church 5:450.)

Acest decret începe timpul strâmtorării lui Iacov

„Decretul de a-i ucide pe sfinți îi face pe aceștia să strige zi și noapte după salvare. Acesta este timpul strâmtorării lui Iacov.” -- (Early Writings, 36-37.)

Decretul de moarte se dă după încheierea timpului de probă

„Am văzut că patru îngeri vor ține cele patru vânturi până când se termină lucrarea lui Isus în Sanctuar, și atunci vor veni cele șapte plăgi finale. Aceste plăgi îi stârnesc pe nelegiuți împotriva celor neprihăniți; ei cred că noi am adus urgiile lui Dumnezeu asupra lor, și că, dacă ne vor șterge de pe fața pământului, atunci plăgile se vor opri. Se dă astfel decretul de ucidere a sfinților.” -- (Early Writings, 36.)

În cele din urmă, se hotărăște ca într-o singură noapte să aibă loc masacrul universal al Sfântului Bartolomeu.

„Când protecția legilor omenești va fi retrasă de la cei ce onorează Legea lui Dumnezeu, va fi o mișcare simultană, în diferite regiuni, pentru nimicirea lor. Când se apropie timpul indicat prin decret, oamenii vor conspira ca să nimicească cu desăvârșire această sectă pe care o urăsc. Se va hotărî să i se dea o lovitură decisivă într-o singură noapte, care să aducă la tăcere vocea opoziției și muștrării.” -- (The Great Controversy, 635.)

Capitolul 17

Chipul fiarei

Primul pas către chipul fiarei: apostazia

„Dar ce este «chipul fiarei»? Și cum va fi realizat? Chipul este făcut de fiara cu două coarne și este un chip făcut fiarei, care se numește, de asemenea, chipul fiarei. Pentru a vedea cu ce se aseamănă chipul și cum va fi format, trebuie să studiem caracteristicile fiarei însăși, papalitatea.

Atunci când prima biserică a decăzut depărtându-se de simplitatea Evangheliei și a primit riturile și obiceiurile păgâne, a pierdut Spiritul și puterea lui Dumnezeu. Dar pentru a stăpâni totuși conștiințele oamenilor, a căutat sprijinul puterii pământești. Astfel a rezultat papalitatea, o biserică care a controlat chiar și puterea statului și a folosit-o pentru realizarea planurilor ei, îndeosebi pentru pedepsirea «ereziei». Pentru ca Statele Unite să facă un chip fiarei, puterea religioasă trebuie să stăpânească asupra guvernului civil, astfel încât însăși autoritatea statului să fie folosită de biserică pentru a-și atinge scopurile ei.

Apostazia a fost aceea care a condus biserica primară să caute ajutor la conducerea civilă și aceasta a pregătit calea pentru dezvoltarea papalității -- a fiarei. Pavel spunea: «Va veni lepădarea de credința și se va descoperi omul fărădelegii». 2 Tesaloniceni 2, 3. În felul acesta apostazia în biserică va pregăti calea pentru chipul fiarei.

Biblia spune că înainte de venirea Domnului va exista o stare de decădere religioasă asemănătoare cu aceea din primele veacuri. «Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine,

iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea.» 2 Timotei 3, 1-5. «Dar Duhul spune lămurit că în vremurile din urmă unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor.» 1 Timotei 4, 1. Satana va lucra: «cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase, cu toate amăgirile nelegiurii; și toți aceia care n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți, vor fi lăsați să primească o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună.» 2 Tesaloniceni 2, 9-11.” -- (The Great Controversy, 443.)

Al doilea pas către chipul fiarei: unirea bisericilor protestante

„Charles Beecher, într-o predică în anul 1846, a afirmat că: «Lucrarea denominațiilor evanghelice protestante s-a dezvoltat pe tot parcursul sub presiunea grozavă a fricii omenești; ei trăiesc, se mișcă și respiră într-o stare de lucruri radical coruptă, făcând apel la orice element josnic al firii lor pentru a aduce la tăcere adevărul și pentru a-și pleca genunchiul înaintea apostaziei. Nu s-au întâmplat lucrurile astfel cu Roma? Nu trăim noi viața ei din nou? Și ce vedem chiar în fața noastră? Un alt conciliu general! O adunare mondială, o alianță evanghelică și un crez universal!» -- Predica «The Bible a Sufficient Creed» prezentată la Fort Wayne, Indiana, February 22, 1846. Când va fi realizat acest lucru, atunci, în efortul de a asigura o uniformitate totală, va mai fi doar un pas până la recurgerea la forță.” -- (The Great Controversy, 444.)

Chipul fiarei are trei caracteristici:

1. Unirea bisericilor protestante.

2. Susținerea instituțiilor bisericii (prin taxe impuse).

3. Impunerea doctrinelor prin legi date de stat. Toate acestea vor conduce la persecuție.

„Când bisericile principale din Statele Unite, unite în acele puncte de doctrină care le sunt comune, vor influența statul pentru a impune decretele lor și a susține instituțiile lor, atunci America protestantă va face un chip ierarhiei Romane, iar aplicarea de pedepse civile asupra dizidenților va fi rezultatul inevitabil al acestor acțiuni.

«Fiara cu două coarne va face (va porunci) ca toți, mici și mari, bogați și săraci, liberi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte: și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde dacă nu are semnul sau numele fiarei, sau numărul numelui ei.» Apocalipsa 13, 16.17.” -- (The Great Controversy, 445.)

„Când bisericile protestante se vor uni cu puterile civile pentru a susține o religie falsă, din cauza căreia strămoșii lor au suferit persecuții crude; când statul va folosi puterea lui pentru a impune hotărârile bisericii și a susține instituțiile ei -- atunci America protestantă va forma un chip papalității, și va fi o apostazie națională care va duce la ruină națională.” -- (The Signs of the Times, 22 martie, 1910; The S. D. A. Bible Commentary 7:976.)

În realitate, legea duminicală este chipul fiarei

„Noi ne apropiem cu pași repezi de această perioadă. Când bisericile protestante se vor uni cu puterea civilă în susținerea unei religii false, din cauza căreia strămoșii lor au îndurat persecuții crude, atunci sabatul papal va fi impus prin unirea autorității bisericii și a statului. Va fi o apostazie

națională ce se va sfârși printr-o ruină națională.” -- (The Signs of the Times, 8 noiembrie, 1899.)

„Istoria se va repeta. Religia falsă va fi înălțată. Prima zi a săptămânii, o zi obișnuită de lucru, neavând nimic sfânt, va fi preamărită așa cum a fost chipul în Babilon. Tuturor națiunilor, limbilor și popoarelor li se va porunci să se închine acestui sabbat fals. Acesta este planul Satanei de a face fără valoare ziua instituită de Dumnezeu și dată lumii ca o amintire a creațiunii.” -- (The Signs of the Times, 6 mai, 1877.)

„Romaniștii declară că: «Păzirea duminicii de către protestanți este un omagiu pe care ei îl aduc fără voia lor autorității Bisericii Catolice» -- Mgr. Segur, Plain Talk About The Protestantism of Today, pag. 213. Impunerea păzirii duminicii din partea bisericilor protestante este o impunere a închinării la papalitate, la fiară. Aceia care, înțelegând cerințele poruncii a patra, aleg să păzească sabbatul cel fals în locul celui adevărat, aduc prin aceasta închinare acelei puteri prin care a fost poruncită. Însă chiar prin actul impunerii unei datorii religioase de către puterea civilă, bisericile vor face un chip fiarei; de aceea impunerea păzirii duminicii în Statele Unite va fi o impunere a închinării la fiară și la chipul ei.” -- (The Great Controversy, 448-449.)

„Când statul va impune decretul și va susține instituțiile bisericii, atunci America protestantă va forma un chip papalității. Atunci Biserica adevărată va fi asaltată de persecuție așa cum a fost poporul lui Dumnezeu în timpurile antice. Aproape orice secol ne oferă exemple a ceea ce pot să facă inimile omenești conduse de furie și răutate sub pretextul unui serviciu adus lui Dumnezeu, sub protecția bisericii și statului. Bisericile protestante care au pășit pe urmele Romei, prin a forma alianțe cu puterile seculare, au manifestat o dorință similară de a restrânge libertatea de conștiință. Cât de mulți lucrători nonconformiști au suferit sub puterea Bisericii Anglicane! Persecuția urmează întotdeauna unei restrângeri a libertății religioase din

partea guvernărilor civile.” -- (The Signs of the Times, 8 noiembrie, 1899.)

Câțiva pași ce conduc la chipul fiarei:

1. O întreită unire între protestantism, catolicism și spiritism.

„Prin decretul care va impune instituția papalității în călcarea Legii lui Dumnezeu, națiunea americană se va depărta cu totul de dreptate. Când protestantismul va întinde mâna peste prăpastie ca să prindă mâna puterii romane, când o va întinde peste abis ca să dea mâna cu spiritismul, când, sub influența acestei întreite alianțe, America va lepăda orice principiu al Constituției de stat protestant și republican și va susține răspândirea minciunilor și amăgirilor papalității, atunci vom putea ști că sfârșitul este aproape.

După cum apropierea oștirilor romane a fost pentru ucenici un semn al iminentei distrugerii a Ierusalimului, tot astfel și această apostazie poate fi un semn pentru noi că îndelunga răbdare a lui Dumnezeu a ajuns la sfârșit și că națiunea americană și-a umplut măsura nelegiurii ei, iar îngerul harului se pregătește să-și ia zborul spre a nu se mai întoarce niciodată. Atunci poporul lui Dumnezeu va fi aruncat în acele scene de strâmtorare și necaz pe care profeții le-au descris ca timpul de strâmtorare al lui Iacov. Strigătul credincioșilor persecutați se urcă la cer. Și după cum sângele lui Abel a strigat din pământ, tot astfel există voci care strigă către Dumnezeu din mormintele martirilor, adâncul mării, peșterile munților și celulele închisorilor: «Până când Stăpâne, Tu, care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?»” -- (Testimonies for the Church 5:451; The Great Controversy, 588-589.)

2. Creștinizarea spiritismului va distruge zidurile de despărțire.

„Deoarece spiritismul imită din ce în ce mai mult creștinismul cu numele, el are o putere mai mare să amăgească și să încurce. După concepția actuală, chiar și Satana s-a convertit. El va apărea sub forma unui înger de lumină. Prin mijlocirea spiritismului, se vor face minuni, bolnavii vor fi vindecați și vor avea loc miracole incontestabile. Și, deoarece duhurile mărturisesc credința în Biblie și dau pe față respect pentru instituțiile bisericii, lucrarea lor va fi acceptată ca o manifestare a puterii divine.

Linia de deosebire între creștinii cu numele și cei nelegiuți, abia se mai distinge astăzi. Membrii bisericii iubesc ce iubește lumea și sunt gata să se unească cu ea, iar Satana s-a hotărât să-i unească într-o singură organizație și în felul acesta să-și întărească puterea aruncându-i în brațele spiritismului. Papistașii, care se laudă cu minunile, pretinzând că sunt un semn sigur al bisericii celei adevărate, vor fi amăgiți cu ușurință de această putere făcătoare de minuni; iar protestanții, care au lepădat scutul adevărului, vor fi amăgiți și ei. Papistașii, protestanții și cei lumești vor primi în egală măsură o formă de evlavie, fără putere, și vor vedea în această uniune o mare mișcare pentru pocăința lumii întregi și inaugurarea mileniului mult așteptat.” -- (The Great Controversy, 588-589.)

3. Prin calamități naturale, Satana îi va conduce pe oameni la sfințirea falsului sabbat.

„Satana lucrează și prin elementele naturii pentru a-și strânge secerișul de suflete nepregătite. El a studiat secretele laboratoarelor naturii și își folosește toată puterea pentru a dirija aceste elemente atât cât îi îngăduie Dumnezeu. Când i s-a îngăduit să-l chinuiască pe Iov, cât de repede au fost distruse turmele, cirezile, robii, casele și copiii, necazurile venind unul după altul ca într-o singură clipă. Dumnezeu este acela care ocrotește făpturile Sale și le înconjură pentru a le feri de puterea distrugătorului. Dar lumea creștină a dovedit dispreț față de Legea lui Iehova; Domnul însă va face exact ce a spus -- își va retrage binecuvântările de pe pământ și-și va

îndepărta grija Sa ocrotitoare de la aceia care se răscoală împotriva Legii Sale învățând și obligând și pe alții să facă la fel. Satana are stăpânire peste toți aceia pe care nu-i protejează Dumnezeu în mod deosebit. El va favoriza și va face pe unii să prospere pentru a-i aduce la îndeplinire planurile, și va aduce necazuri peste alții făcând pe oameni să creadă că Dumnezeu este Acela care-i chinuiește.

În timp ce va apărea înaintea copiilor oamenilor ca un mare medic care le poate vindeca bolile, el va aduce boala și dezastrul, până acolo încât orașele populate vor fi aduse în stare de ruină și părăsire. Chiar acum el este la lucru. Satana își exercită puterea Sa în accidente și calamități pe mare și pe uscat, în marile conflagrații, în furtuni grozave și uragane pustiitoare, inundații, cicloane, valuri uriașe și în cutremure, în toate locurile și în mii de forme. El distruge recolta gata de recoltat și, ca urmare, vine foametea și suferința. El face ca aerul să fie poluat de moarte și mii de oameni pier din cauza poluării. Aceste calamități vor deveni din ce în ce mai frecvente și mai dezastruoase. Distrugerea va veni atât asupra oamenilor cât și a animalelor. «Țara este tristă, sleită de puteri; locuitorii sunt mâhniți și tânjesc; pământul a fost spurcat de locuitorii lui, ei călcau legile, nu țineau poruncile și rupeau legământul cel veșnic!» Isaia 24, 4.5.

Și atunci amăgitorul cel mare va convinge pe oameni că aceia care slujesc lui Dumnezeu provoacă toate aceste rele. Clasa de oameni care a provocat dizgrația cerului va pune toate necazurile lor asupra acelor a căror ascultare de Legea lui Dumnezeu este o mustrare continuă pentru cei ce o calcă. Se va spune că oamenii insultă pe Dumnezeu prin călcarea sabbatului duminical; că acest păcat a adus calamitățile care nu vor înceta până nu se va impune cu strictețe păzirea duminicii; și că aceia care susțin cerințele poruncii a patra, distrugând respectul pentru duminică, sunt tulburătorii poporului, împiedicând revenirea lor în grația divină și în prosperitate materială. În felul acesta, acuzația ridicată în vechime împotriva slujitorului lui Dumnezeu, se va repeta pe motive la fel de bine stabilite: «Abia a zărit

Ahab pe Ilie și i-a zis: -- Tu ești acela care nenorocești pe Israel? -- Ilie a răspuns: -- Nu eu nenorocesc pe Israel; ci tu, și casa tatălui tău, fiindcă ai părăsit poruncile Domnului și te-ai dus după Baali.» 1 Împărați 18, 17.18. Când mânia oamenilor va fi provocată prin acuzații neadevărate, ei vor lua față de trimișii lui Dumnezeu o atitudine foarte asemănătoare cu aceea pe care Israelul apostaziat a luat-o față de Ilie.” -- (The Great Controversy, 589-590.)

4. Pasul următor va fi fatal.

„Demnitarii bisericii și ai statului se vor uni pentru a corupe, a convinge, a constrânge toate clasele de oameni să cinstească duminica. Lipsa autorității divine va fi înlocuită cu decretele prigonitoare. Corupția politică distruge iubirea de dreptate și respectul pentru adevăr; chiar și în America cea liberă, conducătorii și legiuitorii, pentru a-și asigura favoarea publică, se vor supune cererii populare de a da o lege care să impună păzirea duminicii. Libertatea de conștiință, care a costat o jertfă atât de mare, nu va mai fi respectată. În lupta care se apropie cu pași repezi, vom vedea exemplificate cuvintele profetului: «Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Hristos.» Apocalipsa 12, 17.” -- (The Great Controversy, 592.)

Capitolul 18

Semnul fiarei

Cei ce primesc semnul fiarei sunt în opoziție cu cei ce țin poruncile lui Dumnezeu

„După avertizarea împotriva închinării la fiară și la chipul ei, profeția spune: «Aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus». Deoarece aceia care păzesc poruncile lui Dumnezeu sunt puși în felul acesta în contrast cu aceia care se închină fiarei, chipului ei, și primesc semnul ei, înțelegem că păzirea Legii lui Dumnezeu, pe de o parte, și călcarea ei, pe de altă parte, va face deosebirea între închinătorii lui Dumnezeu și închinătorii fiarei.” -- (The Great Controversy, 445-446.)

Duminica este semnul autorității papale

„Ca semn al autorității Bisericii Catolice, scriitorii papistași citează: «Chiar actul schimbării Sabatului în Duminică pe care protestanții îl admit ... deoarece prin păzirea duminicii ei recunosc puterea bisericii de a rândui sărbători și de a impune păzirea lor.» -- Henry Tuberville, An Abridgement of the Cristian Doctrine, pag. 5 8. Ce este deci schimbarea Sabatului decât semnul sau dovada autorității Bisericii Romane -- «semnul fiarei»?

Biserica Romano-Catolică nu a renunțat la pretenția ei de supremație; și când lumea și bisericile protestante acceptă un sabbat creat de ea, în timp ce leapădă Sabbatul biblic, ei admit, în realitate, această încumetare. Ei își pot întemeia schimbarea pe autoritatea tradiției și pe aceea a sfinților părinți; dar, făcând lucrul acesta, ei trec cu vederea însuși principiul care îi desparte de Roma -- «Biblia și numai Biblia este religia protestanților». Catolicii pot

vedea că protestanții se amăgesc singuri atunci când închid ochii cu bună știință la faptele în cauză. Pe măsură ce mișcarea pentru impunerea duminicii capătă simpatie, ei se bucură, fiind siguri că aceasta va aduce în curând întreaga lume protestantă sub steagul Romei.” -- (The Great Controversy, 448.)

Schimbarea poruncilor lui Dumnezeu este semnul special al fiarei și totodată al chipului fiarei

„Caracteristica deosebită a fiarei precum și a chipului ei este schimbarea poruncilor lui Dumnezeu. Daniel spune despre cornul cel mic, papalitatea: «Se va încumeta să schimbe vremile și legea». Daniel 7, 25. Pavel numea aceeași putere «omul fărădelegii», care urma să se înalțe pe sine mai presus de Dumnezeu. O profeție este completată de alta. Numai prin schimbarea Legii lui Dumnezeu putea papalitatea să se înalțe mai presus de Dumnezeu; oricine va păstra cu bună știință legea așa cum a fost ea schimbată va da cinste supremă acelei puteri prin care s-a făcut schimbarea. Un asemenea act de ascultare de legile papale va fi un semn de supunere față de papa, în locul supunerii față de Dumnezeu.” -- (The Great Controversy, 446.)

Semnul fiarei este primit după promulgarea decretului duminical

„Creștinii din generațiile trecute au păzit duminica, crezând că făcând astfel ei păzesc Sabatul biblic; și astăzi mai există creștini adevărați în fiecare biserică, inclusiv în cea romano-catolică, care cred cu sinceritate că duminica este Sabatul rânduit de Dumnezeu. Dumnezeu primește sinceritatea și integritatea lor față de El. Dar atunci când păzirea duminicii va fi impusă prin lege, iar lumea va fi edificată cu privire la obligația păzirii adevăratului Sabat, atunci toți aceia care vor călca porunca lui Dumnezeu, pentru a asculta de o hotărâre care nu are o autoritate mai înaltă decât cea a Romei, vor onora

prin aceasta papalitatea mai presus de Dumnezeu. Ei aduc cinste Romei și puterii care impune instituția rânduită de Roma, închinându-se fiarei și chipului ei. Când oamenii leapădă instituția pe care Dumnezeu a declarat-o semnul autorității Sale și cinstesc în locul ei ceea ce Roma a ales ca semn al supremației ei, prin aceasta acceptă semnul supunerii față de Roma -- «semnul fiarei». Lucrul acesta nu se va produce până când situația nu va fi prezentată clar înaintea poporului, iar oamenii vor fi puși să aleagă între poruncile lui Dumnezeu și poruncile omenești; cei care continuă în nelegiuire vor primi «semnul fiarei.» -- (The Great Controversy, 449.)

Se vor constitui două grupe: cei ce primesc semnul fiarei și cei ce primesc sigiliul lui Dumnezeu. Neghina și grâul nu vor mai rămâne amestecate.

„În finalul controversii, întreaga creștinătate va fi divizată în două clase mari -- cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința în Isus și cei ce se închină fiarei și chipului ei, și primesc semnul ei. Deși biserica și statul își vor uni puterea pentru a-i constrânge pe toți, «mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi» (Apocalipsa 13, 16), să primească «semnul fiarei», totuși poporul lui Dumnezeu nu-l va primi. Profetul de pe Patmos i-a văzut «pe cei care au obținut biruință asupra fiarei și asupra chipului ei, asupra semnelor ei și asupra numărului numelui ei, stând pe o mare de sticlă, având harfele lui Dumnezeu» și cântând cântarea lui Moise și a Mielului. Apocalipsa 15, 2.3.”

Încă n-a sosit timpul încercării

„Schimbarea Sabatului este semnul sau pecetea autorității Bisericii Romano-Catolice. Cei ce, înțelegând cerințele poruncii a patra, aleg să păzească sabatul fals în locul celui adevărat, aduc în felul acesta omagiu puterii care l-a instituit. Semnul fiarei este sabatul papal, care continuă să fie

acceptat de lume în locul zilei desemnate de Dumnezeu.

Nimeni n-a primit încă semnul fiarei. Încă n-a sosit timpul încercării. În fiecare biserică există creștini adevărați, inclusiv în Biserica Romano-Catolică. Nimeni nu este condamnat înainte de a avea lumina și a înțelege cerințele poruncii a patra. Dar când decretul va impune sabbatul contrafăcut, și puternicul strigăt al celui de-al treilea înger va avertiza oamenii împotriva închinării la fiară și la chipul ei, se va trasa o linie clară între adevăr și minciună. Atunci cei care continuă în nelegiuire, vor primi semnul fiarei.

Noi ne apropiem cu pași repezi de această perioadă. Când bisericile protestante se vor uni cu puterea civilă în susținerea unei religii false, din cauza căreia strămoșii lor au suferit persecuții crude, atunci sabbatul papal va fi impus prin unirea autorității bisericii cu a statului. Va urma o apostazie națională care se va sfârși doar printr-o ruină națională.” -- (Evangelism, 234-235.)

Cu toate că încă n-a sosit timpul încercării, din 1844 Sabbatul este un test

„Am văzut că Isus a închis ușa în Sfânta și că nimeni nu o poate deschide; și că El a deschis ușa în Sfânta Sfintelor și nimeni nu o poate închide. Apocalipsa 3, 7.8; și de când Isus a deschis ușa în Sfânta Sfintelor, care conține chivotul, de atunci poruncile au fost descoperite poporului lui Dumnezeu, și ei sunt testați în privința Sabatului.

Am văzut că testul prezent cu privire la Sabbat nu putea veni până când nu se termina mijlocirea lui Isus în Sfânta și până ce El nu avea să treacă dincolo de a doua perdea; de aceea creștinii care adormiseră înainte de a se fi deschis ușa în Sfânta Sfintelor, când s-a terminat strigătul de la miezul nopții, în luna a șaptea a anului 1844, și care nu au ținut adevăratul Sabbat, acum se

odihnesc în speranță; pentru că ei nu aveau lumina și deci nici testul cu privire la Sabat pe care-l avem noi acum, de când ușa a fost deschisă. Am văzut că Satana ispitea în acest punct pe unii din poporul lui Dumnezeu. Deoarece atât de mulți buni creștini au adormit în triumful credinței fără să fi păzit adevăratul Sabat, ei se îndoiesc că acesta ar fi un test acum pentru noi.

Dușmanii adevărului prezent au încercat să deschidă ușa în Sfânta pe care a închis-o Isus și să închidă ușa în Sfânta Sfintelor, pe care El a deschis-o în 1844, unde este chivotul ce conține cele două table de piatră pe care sunt scrise cele zece porunci cu degetul lui Iehova.

Satana folosește acum, în acest timp al sigilării, orice viclenie ca să abată cugetele poporului lui Dumnezeu de la adevărul prezent și să-l facă să ezite. Am văzut un acoperământ pe care Dumnezeu îl întinsese deasupra poporului Său ca să-l apere în timpul strâmtorării, și fiecare suflet, care era hotărât pentru adevăr și avea o inimă curată, urma să fie acoperit cu acoperământul celui Atotputernic.” -- (Early Writings, 42-43; Testimonies for the Church 6:16-19.)

Prin respingerea Sabatului, oamenii resping Legea și lumea se pregătește pentru propria ei distrugere finală

„Dar unde trebuie găsită cauza necredinței larg răspândite, a lepădării Legii lui Dumnezeu și a stricăciunii care este legată de acestea, în strălucirea deplină a luminii Evangheliei, într-un veac al libertății religioase? Acum, pentru că Satana nu mai poate ține lumea sub stăpânirea lui prin interzicerea Scripturilor, el recurge la alte mijloace pentru a-și atinge același scop. Distrugerea credinței în Biblie slujește scopului său tot atât de bine ca și distrugerea Bibliei însăși. Prin introducerea convingerii că Legea lui Dumnezeu nu este obligatorie, el conduce, în realitate, pe oameni să o calce ca și când ar fi cu totul necunoscători ai cerințelor ei. Și acum, ca și în

veacurile trecute, el a lucrat prin biserică pentru a-și realiza planurile. Organizațiile religioase din zilele noastre au refuzat să asculte adevărurile nepopulare descoperite clar în Scripturi și combătându-le, au adoptat interpretări și au luat poziții care au semănat pe o scară largă semințele scepticismului. Acceptând rătăcirea papală despre nemurirea naturală a sufletului și conștiința omului în moarte, ei au lepădat singura apărare împotriva amăgirilor spiritismului. Doctrina cu privire la chinurile veșnice a condus pe mulți să nu mai creadă în Biblie. Și când pretențiile poruncii a patra sunt susținute înaintea oamenilor, se descoperă că este poruncită păzirea Sabatului zilei a șaptea; și ca singura cale de a se elibera de o datorie pe care nu sunt gata să o îndeplinească, mulți învățători populari declară că Legea lui Dumnezeu nu mai este obligatorie. În felul acesta ei leapădă Legea și odată cu ea și Sabatul. Când lucrarea pentru reforma Sabatului se extinde, această lepădare a Legii divine, pentru a evita cerințele poruncii a patra, va deveni aproape generală. Învățăturile conducătorilor religioși au deschis ușa către necredință, spiritism și disprețuirea Legii sfinte a lui Dumnezeu; asupra acestor conducători stă o răspundere grozavă pentru nelegiuirea care există în lumea creștină.” -- (The Great Controversy, 586-587.)

Capitolul 19

Spiritism 1

Diavolul vine cu teorii false și științifice

„Teorii științifice false vin ca un hoț în noapte, furând semnele de hotar și subminând stâlpii credinței noastre. Dumnezeu mi-a arătat că studenții în medicină nu trebuie să fie educați în astfel de teorii, deoarece El nu le va aproba. Acestea spiritualizează doctrinele adevărului prezent până când nu se mai face nici o distincție între materie și spirit.

Voi știți că Satana va veni să înșele, dacă este posibil chiar pe cei aleși. El pretinde că este Hristos și vine, dându-se drept cel mai de seamă medic misionar. El va face să coboare foc din cer, în văzul oamenilor, pentru a dovedi că el este Dumnezeu. Noi trebuie să stăm la adăpostul adevărurilor Bibliei. Acoperământul adevărului este singurul sub care putem sta în siguranță.” -- (The Review and Herald, April 14, 1903; MM)

Adevărul cerului amestecat cu erori diavolești

„Acum Satana deține avantaj în multe lucruri. El se poate referi la acele splendori pe care le-a avut în Sanctuarul ceresc, de parcă ele îi aparțin, și o va face. El lucrează asupra minților omenești și va aduce toate amăgirile de care e în stare și le va amesteca cu câteva din învățăturile lui deosebite precum și cu activități pe care le avea în curțile cerești. Cu siguranță, lumea va crede că este nemaipomenit. Noi dorim toată acea strălucire și putere, dar noi vom avea lumina adevărului care trebuie să lumineze. Însă Satana va prezenta acea lumină pe care o avea în curțile cerești, și mulți vor crede că acesta trebuie să fie adevărul, că ei sunt bărbați inteligenți și femei de

calitate; astfel el îi conduce direct la pierzare veșnică.” -- (Loma Linda Messages, 540.)

Sfințire modernă și spiritism

„Cei care atacă Legea lui Dumnezeu luptă împotriva lui Dumnezeu însuși; și cei care sunt plini de cea mai mare înverșunare împotriva poporului păzitor al poruncilor Lui Dumnezeu se laudă cel mai mult cu viețile lor sfinte, fără de păcat. Acest lucru poate fi explicat numai într-un singur mod: ei nu au nici o oglindă în care să se uite pentru a-și descoperi propriile deformități ale caracterului. Nici Iosif, nici Daniel sau vreunul dintre apostoli nu au pretins că sunt fără păcat. Oamenii care au trăit cel mai aproape de Dumnezeu, oameni care mai degrabă și-ar fi sacrificat viața decât să păcătuiască intenționat împotriva Lui, oameni pe care Dumnezeu i-a onorat cu lumină și putere divină, s-au recunoscut pe ei înșiși păcătoși, nedemni de marea Sa bunăvoință. Ei și-au simțit slăbiciunea și, îndurerați din cauza propriilor păcate, au încercat să copieze modelul: Isus Hristos.

Pe pământ, există doar două clase, copiii ascultători ai lui Dumnezeu și cei neascultători. Cu o anumită ocazie, Hristos a prezentat ascultătorilor Săi lucrarea de judecată în cuvintele: «Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va șede pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre; și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui. Atunci împăratul va zice celor de la dreapta Lui: -- Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat: Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și M-ați primit; am fost gol, și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță, și ați venit pe la Mine.» Atunci cei neprihăniți îi vor răspunde: «Doamne, când Te-am văzut noi flămând, și ți-am dat să mănânci? Sau fiindu-ți sete, și ți-am dat de băut? Când Te-am văzut noi străin, și Te-am primit? Sau gol, și

Te-am îmbrăcat? Când Te-am văzut noi bolnav sau în temniță, și am venit pe la Tine?» Drept răspuns, împăratul le va zice: «Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut.» Matei 25, 31-40.

În felul acesta Hristos identifică interesele Sale cu acelea ale umanității suferinde. Orice atenție acordată copiilor Săi, El consideră că I-a fost acordată Lui personal. Cei care pretind sfințire modernă vor veni cu îndrăzneală lăudăroasă, zicând:

«Doamne, Doamne, nu ne cunoști? Nu am proorocit noi în Numele Tău? Și n-am scos noi draci în Numele Tău? Și nu am făcut noi minuni în Numele Tău?» Oamenii descriși aici, care au aceste pretenții, uniți aparent cu Isus în toate faptele lor, sunt bine reprezentați de cei care pretind sfințire modernă, dar care sunt în război cu Legea lui Dumnezeu. Hristos îi numește lucrători ai fărădelegii, deoarece ei sunt înșelători, purtând hainele neprihănirii ca să ascundă răutatea sufletească a inimilor lor nesfințite. Satana s-a coborât în aceste zile din urmă pentru a lucra cu toată înșelăciunea fărădelegii în cei care pier. Măreția Lui satanică face minuni în văzul profeților falși, în văzul oamenilor, pretinzând că el este, într-adevăr, însuși Hristos. Satana dă puterea lui celor ce îl ajută în înșelăciunile lui; de aceea cei care pretind că au marea putere a lui Dumnezeu, pot fi descoperiți numai cu marele detector, Legea Lui Dumnezeu. Domnul ne spune că, dacă ar fi posibil, ei ar înșela chiar și pe cei aleși. Haina de oaie pare atât de reală, atât de veritabilă, încât lupul nu poate fi descoperit decât dacă apelăm la marele standard moral al lui Dumnezeu și acolo găsim că ei sunt călcători ai Legii lui Iehova.

Dacă a fost vreodată un timp când am avut nevoie de credință și iluminare spirituală, acesta este acum. Cei care veghează cu rugăciune și cercetează zilnic Scripturile cu o dorință serioasă de a cunoaște și a face voia lui Dumnezeu, nu vor fi duși în rătăcire de nici una dintre înșelăciunile

Satanei. Numai ei vor discerne pretextul pe care-l adoptă oamenii vicleni ca să înșele și să încurce. Atât de mult timp și atâta atenție este acordată lumii, îmbrăcăminții, mâncării și băuturii, că nu mai rămâne nici un timp pentru rugăciune și studiul Scripturii.

Noi avem nevoie de adevăr în toate privințele și trebuie să-l căutăm așa cum căutăm comorile ascunse. Din toate părțile ne sunt prezentate tot felul de minciuni și oamenii aleg să creadă minciuna mai degrabă decât adevărul, deoarece acceptarea adevărului implică o cruce. Eul trebuie să fie tăgăduit; eul trebuie să fie răstignit. De aceea, Satana le prezintă o cale mai ușoară prin anularea Legii lui Dumnezeu. Când Domnul îl lasă pe om să-și urmeze propria lui cale, urmează cea mai întunecată oră a vieții lui.

Însă Domnul va ajuta pe cei care stau în apărarea adevărului Său. Mulți din cei care văd lumina n-o vor accepta, temându-se să se încreadă în Domnul.

Este un lucru deosebit de înspăimântător acela de a învăța teorii false și a conduce sufletele departe de adevărul care sfințește inima.

Noi avem nevoie de adevăr în orice domeniu. Noi avem nevoie de el neamestecat cu erori, nepoluat prin reguli de conduită, obiceiuri și păreri lumești. Noi dorim adevărul cu toate inconvenientele lui. Acceptarea adevărului întotdeauna implică o cruce.” -- (The Review and Herald, 25 august, 1885.)

Credința are ca țintă adevărul

„Sunt dintre aceia care spun: «Dă-mi-L pe Hristos, dar n-am nevoie de Lege!» Ei vorbesc de harul lui Hristos, dar nu știu nimic despre însemnătatea harului; pentru că Dumnezeu nu folosește harul Său pentru a anula Legea.

Satana a adus confuzie în mințile lor, conducându-i să privească la Lege ca la un jug al sclaviei, ca la o piedică a spiritualității. Ei vorbesc despre credință, dar nu cunosc înțelesul cuvântului; pentru că credința nu este niciodată despărțită de adevăr.” -- (The Signs of the Times, 31 iulie, 1901.)

„Credința este mijlocul prin care adevărul sau rătăcirea își găsește un loc în minte. Prin același act al minții este primit adevărul sau rătăcirea, dar există o diferență categorică între a primi Cuvântul lui Dumnezeu sau spusele oamenilor. Când Hristos s-a descoperit lui Pavel și el s-a convins că persecuta pe Isus în persoana sfinților Săi, el a acceptat adevărul așa cum este el în Isus. O putere transformatoare a fost manifestată asupra minții și caracterului său și a devenit un om nou în Hristos Isus. El a primit adevărul atât de deplin, încât nici pământul, nici iadul n-au putut clinti credința lui.” -- (Selected Messages 1:346.)

Este necesară o înțelegere detaliată a naturii omului și a stării lui în moarte

„Am văzut că sfinții trebuie să ajungă la o înțelegere completă a adevărului prezent, pe care vor fi obligați să-l prezinte din Scripturi. Ei trebuie să înțeleagă starea omului în moarte; pentru că spiritele demonilor li se vor arăta, pretinzând că sunt prietenii și rudele iubite, și le vor declara că Sabatul a fost schimbat și multe alte doctrine nescripturistice. Vor face tot ce le stă în putință pentru a trezi simpatie și vor face minuni înaintea lor pentru a-și demonstra declarațiile. Poporul lui Dumnezeu trebuie să fie pregătit pentru a rezista acestor spirite, cu adevărul Bibliei, că morții nu știu nimic și cei ce apar înaintea lor sunt spirite demonice. Mințile noastre nu trebuie să fie ocupate cu lucrurile din jurul nostru, ci trebuie să fie ocupate cu adevărul prezent și cu pregătirea de a da mărturie pentru credința noastră cu blândețe și frică. Noi trebuie să cerem înțelepciune de sus pentru a putea sta în această zi a rătăcirii și înșelăciunii.” -- (Testimonies for the Church 1:300.)

Vocea Adevăratului Păstor și a Spiritului Sfânt, în contrast cu falsul păstor și falsul Spirit Sfânt

„Noi trebuie să fim ancorați în Hristos, înrădăcinați și fixați în credință. Satana lucrează prin agenții lui. El îi alege pe cei ce nu au băut din apele vieții, a căror suflete sunt dornice după ceva nou și neobișnuit și care sunt întotdeauna gata să bea din orice fântână ce li se oferă. Vor fi auzite voci spunând: «Iată, Hristosul este acolo» sau «Iată-L dincolo», dar noi nu trebuie să le credem. Urmându-L, noi avem dovezi evidente ale vocii Sale. El spune: «Eu am păzit poruncile Tatălui Meu». El își conduce oile pe calea ascultării umile de Legea lui Dumnezeu, însă niciodată nu le încurajează în călcarea acestei Legi. «Vocea unui străin», este vocea cuiva care nici nu respectă, nici nu ascultă de Legea sfântă, dreaptă și bună a lui Dumnezeu. Mulți fac mare caz de sfințenie și se mândresc cu minunile pe care le săvârșesc prin vindecarea bolnavilor, dar ei nu respectă acest mare standard al neprihăririi. Prin a cui putere sunt înfăptuite aceste vindecări? Sunt ochii vreunui grup deschiși la încălcările lor față de Lege? Și iau ei acea poziție de copii ascultători și umili, gata să asculte toate cerințele lui Dumnezeu? Ioan mărturisește despre cei ce pretind că sunt copiii lui Dumnezeu: «Cel ce spune, eu îl cunosc, și nu păzește poruncile Lui este un mincinos și adevărul nu este în el.» Nimeni nu trebuie să fie înșelat. Legea lui Dumnezeu este tot atât de sfântă ca și tronul Său și prin ea va fi judecat orice om care vine în lume. Nu există un alt standard pentru a testa caracterul. «Dacă ei nu vorbesc în armonie cu acest cuvânt, înseamnă că nu este lumină în ei». Acum, va fi cazul decis conform cu Cuvântul lui Dumnezeu sau vor fi crezute pretențiile omului? Hristos spune: «După roadele lor îi veți cunoaște». Dacă aceia prin care sunt realizate vindecări sunt dispuși, pe baza acestor manifestări, să scuze neglijența lor față de Legea lui Dumnezeu și continuă în neascultare, chiar dacă au o putere oricât de mare, aceasta nu înseamnă că au marea putere a lui Dumnezeu. Din contră! Aceasta este puterea făcătoare de minuni a marelui înșelător. El este un călcător al Legii morale și folosește orice

procedeu pe care-l poate realiza pentru a orbi oamenii în ceea ce privește adevăratul său caracter. Noi suntem avertizați că în zilele din urmă el va lucra cu semne și minuni mincinoase. Și el va continua aceste minuni până la încheierea timpului de probă, pentru a le putea prezenta ca dovezi că el este un înger al luminii și nu al întunericului.

Fraților, noi trebuie să ne ferim de pretinsa sfințenie care îngăduie călcarea Legii lui Dumnezeu. Nu pot fi sfințiți cei ce calcă Legea în picioare și se judecă ei înșiși după un standard născocit de ei. Un învățător al legii i-a pus lui Isus o întrebare hotărâtoare: «Învățătorule, ce trebuie să fac ca să moștenesc viața veșnică?» Isus i-a răspuns: «Cum scrie în Lege? Cum citești în ea?» Și el i-a răspuns, zicând: «Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima, cu tot sufletul și cu toată puterea ta; și pe semenul tău ca pe tine însuși....» Și El i-a răspuns: «Bine ai răspuns. Fă așa și vei avea viața». Aici, deci, este declarat în mod clar că viața veșnică depinde de ascultarea de toate poruncile Legii lui Dumnezeu.” -- (The Review and Herald, 17 noiembrie, 1885.)

Din 1844, ancora sufletului este sigură și statornică numai în a doua încăpere a Sanctuarului

„Aceasta este o oră deosebit de importantă pentru noi. Satana s-a coborât cu putere mare și noi trebuie să ne luptăm din greu ca să înaintăm pe calea noastră către împărăție. Noi avem de luptat cu un dușman puternic; dar avem un Prieten Atotputernic care să ne protejeze și să ne întărească în luptă. Dacă noi suntem fixați cu tărie în adevărul prezent și avem speranța noastră ca o ancoră a sufletului aruncată dincolo de a doua perdea a Sanctuarului, diferitele curente ale doctrinelor false și rătăcirii nu ne pot clinti. Tulburările și falsele reformațiuni ale acestor zile nu ne vor clinti pentru că noi știm că Stăpânul casei s-a ridicat în 1844 și a închis ușa primei încăperi a Sanctuarului ceresc; și acum ne așteptăm ca ei să «iasă cu turmele lor» «să caute pe Domnul». Dar nu-L vor găsi: El s-a retras (în cea de a doua

încăpere). Domnul mi-a arătat că puterea care este cu ei este doar o influență omenească și nu puterea lui Dumnezeu.” -- (The Present Truth, august 1850); The Present Truth, noiembrie, 1850.

„Acolo L-am văzut pe Isus, un minunat Mare Preot, stând înaintea Tatălui. La tivul veșmântului Său era un clopoțel și o rodie, un clopoțel și o rodie. Cei ce au înviat cu Isus își înălțau credința către El în Sfânta Sfintelor și se rugau: «Tată, dă-ne Spiritul Tău!» Atunci Isus a suflat peste ei Spiritul Sfânt. În acea suflare era lumină, putere și multă dragoste, bucurie și pace. M-am întors să privesc grupa celor ce erau în continuare îngenunchiați înaintea tronului; ei nu știau că Isus îi părăsise. Satana părea să fie lângă tron, încercând să conducă lucrarea lui Dumnezeu. I-am văzut privind către tron și rugându-se: «Tată, dă-ne Spiritul Tău!» Satana a suflat atunci peste ei o influență nesfântă; în ea era lumină și multă putere, dar nici un pic de iubire, bucurie și pace. Ținta Satanei era să-i țină pe aceștia în amăgire și să abată și să amăgească pe copiii lui Dumnezeu. Am văzut cum unul după altul părăsesc grupul celor care se rugau la Isus în Sfânta Sfintelor și se alătură acelor oameni dinaintea tronului primind într-o clipă influența nesfântă a Satanei.” -- (Early Writings, 55-56.)

Chiar înaintea revărsării adevăratului Spirit Sfânt va fi o ploaie târzie falsă care este înrădăcinată în trezirea evanghelică de la mijlocul secolului al XIX-lea -- Apocalipsa 13, 13-14

„Cu toată decăderea larg răspândită a credinței și evlaviei, în aceste biserici sunt și urmași adevărați ai lui Hristos. Înainte de revărsarea finală a judecăților lui Dumnezeu asupra pământului, în mijlocul poporului lui Dumnezeu se va da pe față o astfel de reînviere a evlaviei cum nu s-a mai văzut din timpurile apostolice. Spiritul și puterea lui Dumnezeu vor fi revărsate asupra copiilor Lui. Atunci mulți se vor despărți de aceste biserici în care dragostea pentru lume a luat locul iubirii față de Dumnezeu și Cuvântul Său. Mulți, atât pastori cât și laici, vor accepta cu bucurie acele

adevăruri mărețe pe care Dumnezeu le-a rânduit să fie proclamate în vremea aceasta, ca să pregătească un popor pentru a doua venire a Domnului. Vrajmașul sufletelor dorește să împiedice această lucrare; și, înainte ca să vină timpul pentru o asemenea mișcare, el va încerca să o împiedice printr-o contrafacere. În bisericile pe care va reuși să le aducă sub puterea lui amăgitoare, va face să pară că s-a revărsat o binecuvântare deosebită a lui Dumnezeu; se va da pe față ceea ce este socotit a fi un mare interes religios. Mulțimile se vor bucura că Dumnezeu lucrează în mod minunat pentru ei, când de fapt aceasta va fi lucrarea altui spirit. Sub o aparență religioasă, Satana va căuta să-și întindă influența peste lumea creștină.

În multe din redeșteptările care au avut loc în ultima jumătate de secol au fost la lucru aceleași influențe, într-o măsură mai mare sau mai mică, care se vor manifesta în mișcările mult mai ample ale viitorului.” -- (The Great Controversy, 464.)

Satana nu va imita doar adevărata ploaie târzie ci, de asemenea, și cea de-a doua venire a lui Hristos

„Prin desfășurarea puterii sale supranaturale, făcând din șarpe mediumul său, Satana a provocat căderea lui Adam și a Evei în Eden. Înainte de încheierea timpului el va săvârși minuni și mai mari. El va săvârși minuni reale, atât cât îi permite puterea sa. Scriptura spune că: «el ... amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă», nu numai prin cele care pretinde că le face. În acest pasaj se vorbește despre ceva mai mult decât de simple înșelăciuni. Există însă o limită peste care Satana nu poate să treacă, și aici, el folosește amăgirea în ajutorul său și contraface lucrarea pe care nu are puterea să o realizeze în realitate, în zilele din urmă el se va înfățișa în așa fel înaintea oamenilor, încât să-i facă să creadă că el este Hristosul venit a doua oară în lume. El se va preface într-adevăr într-un înger de lumină. Cu toate că Satana va înfățișa pe Hristos aproape în orice amănunt, atât cât îi permit aparențele, totuși el nu va amăgi pe nimeni decât

pe cei ce, asemenea lui Faraon, caută să se împotrivescă adevărului.” -- (Testimonies for the Church 5:698.)

Credincioșii adevărați vor întâlni personal această ființă și cuvântul mărturiei lor îi va salva -- Apocalipsa 12, 11

„Satana a venit ca un înger de lumină în pustia ispitei pentru a înșela pe Hristos; și el nu vine la om într-o formă urâtă, așa cum este uneori reprezentat, ci ca un înger de lumină. El va veni personificându-L pe Isus Hristos, făcând miracole deosebite; și oamenii vor cădea înaintea lui și i se vor închina ca lui Isus Hristos. Ni se va porunci să ne închinăm acestei ființe pe care lumea o va slăvi ca Hristos. Ce vom face? -- Spuneți-le că Hristos ne-a avertizat împotriva unui astfel de dușman, care este cel mai rău vrăjmaș al omului, care pretinde totuși că este Dumnezeu; că atunci când Hristos își va face apariția, aceasta va fi cu o mare putere și glorie, însoțit de mii de mii de ori zece mii de îngeri și mii de mii; și că atunci când va veni Hristos noi vom cunoaște vocea lui.” -- (The Review and Herald, 18 decembrie, 1888; The S. D. A. Bible Commentary 6:1105-1106.)

„Îngerii căzuți pe pământ formează alianțe cu oamenii nelegiuți. În acest veac, antihrist va apărea ca adevăratul Hristos, și atunci Legea lui Dumnezeu va fi complet anulată în cadrul națiunilor lumii noastre. Răzvrătirea împotriva Legii sfinte a lui Dumnezeu va fi repede pregătită. Dar adevăratul conducător al acestei răzvrătiri este Satana îmbrăcat ca un înger de lumină. Oamenii vor fi înșelați și-l vor înălța pe el în locul lui Dumnezeu, zeificându-l. Dar Cel Atotputernic va interveni și va fi rostită sentința împotriva bisericilor apostate care sunt unite în preamărirea diavolului. Tocmai pentru aceea, într-o singură zi vor veni urgiile ei: moartea, tânguirea și foametea. Și va fi arsă de tot în foc, pentru că Domnul Dumnezeu care a judecat-o este tare.” -- (Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 62.)

Amăgirea și distrugerea Satanei ating punctul culminant în timpul necazului cel mare

„Apostolul Ioan a auzit în viziune un glas tare din cer, exclamând: «Vai de voi pământ și mare! Căci diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme». Apocalipsa 12, 12. Teribile sunt scenele care provoacă această exclamație din partea glasului ceresc. Mânia Satanei crește pe măsură ce timpul i se scurtează, iar lucrarea lui de amăgire și de distrugere își va atinge apogeul în timpul strâmtorării.

Semne îngrozitoare, cu un caracter supranatural, se vor descoperi în curând în ceruri, ca dovadă a puterii făcătoare de minuni a demonilor. Duhuri de demoni vor merge la împărații pământului și în lumea întreagă pentru a-i lega în amăgire și pentru a-i îndemna să se unească cu Satana în ultima lui luptă împotriva conducerii cerului. Prin aceste mijloace, vor fi amăgiți deopotrivă conducătorii și supușii. Se vor ridica persoane care vor susține că sunt însuși Hristos și vor pretinde titlul și închinarea care aparțin Răscumpărătorului lumii. Ei vor face minuni uimitoare de vindecare și vor declara că au descoperiri din cer, contrazicând mărturia Scripturilor.

Ca o încoronare a mării lucrări de amăgire, însuși Satana va lua chipul lui Hristos. Biserica a mărturisit timp îndelungat că așteaptă venirea Mântuitorului, ca o împlinire a nădejzii ei. Acum, amăgitorul cel mare va face să pară că Hristos ar fi venit. În diferitele părți ale pământului. Satana se va prezenta între oameni ca o ființă maiestuoasă, de o strălucire orbitoare, care se aseamănă cu descrierea Fiului lui Dumnezeu dată de Ioan în Apocalipsa 1, 13.15. Slava care-l înconjură nu este întrecută de nimic din ceea ce ochii omenești au văzut vreodată. În văzduh răsună strigătul de biruință: «A venit Hristos! A venit Hristos!» Oamenii se aruncă la pământ în adorare înaintea lui, în timp ce el își ridică mâinile și pronunță asupra lor o binecuvântare, așa cum Hristos binecuvânta pe ucenicii Săi când era pe pământ. Glasul lui este plăcut, mios și melodios. Într-un ton amabil și plin

de simpatie, el prezintă unele din adevărurile cerești pline de har pe care Mântuitorul le-a rostit; vindecă bolile din popor, și, apoi, imitându-L pe Hristos, pretinde că a schimbat Sabatul în duminică și poruncește tuturor să sfințească ziua pe care el a binecuvântat-o. El declară că aceia care stăruiesc să sfințească ziua a șaptea hulesc numele lui, refuzând să asculte de îngerii trimiși la ei cu lumină și adevăr. Aceasta este amăgirea cea mai puternică, aproape copleșitoare. Ca și samaritenii care au fost amăgiți de Simon Magul, mulțimile, de la cel mai mic până la cel mai mare, vor da atenție acestor vrăjitorii, zicând: Aceasta este «puterea cea mare a lui Dumnezeu». Faptele Apostolilor 8, 10.

Dar poporul lui Dumnezeu nu va fi indus în eroare, învățăturile acestui Hristos fals nu sunt în armonie cu Scripturile. Binecuvântarea lui este pronunțată asupra închinătorilor fiarei și ai chipului ei, chiar asupra acelei categorii de oameni peste care se va revărsa mânia neamestecată a lui Dumnezeu, așa cum declară Biblia.

Și, ce este mai important, lui Satana nu-i este îngăduit să contrafacă felul venirii lui Hristos. Mântuitorul a avertizat pe poporul Său împotriva amăgirii în acest punct și a prezis cu claritate modul celei de a doua Sa veniri. «Se vor scula Hristoși mincinoși și prooroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși. Deci, dacă vă vor zice: -- Iată-L în pustie, să nu vă duceți acolo! -- Iată-L în odăițe ascunse, să nu credeți. Căci cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea Fiului omului.» Matei 24, 24-27.31; 25, 31; Apocalipsa 1, 7; 1 Tesaloniceni 4, 16.17. Nu este posibilă contrafacerea acestei veniri. Ea va fi universal cunoscută și văzută de toată lumea.” -- (The Great Controversy, 623-625.)

A face o lege religioasă înseamnă a-l pune pe Satana în drepturi legale

„Vrăjmașul știe că dacă biserica poate fi controlată prin decrete politice și dacă poate fi condusă să se unească cu lumea, atunci, în mod real, ea îl recunoaște drept conducător al ei. Atunci, autoritatea poruncilor făcute de om va lucra în opoziție cu rânduiala guvernării cerești. Sub conducerea lui Satana, oamenii se vor lipsi de Legile drepte și sfinte ale lui Dumnezeu cu privire la Sabat, a cărui păzire trebuie să fie pentru totdeauna un semn între Dumnezeu și poporul Său.” -- (The Signs of the Times, 22 noiembrie, 1899.)

Capitolul 20

Spiritism 2

Un dragon cu mii de capete

Pericolul doctrinelor spiritiste

„Deja se introduc în mijlocul poporului nostru învățături spiritiste care vor submina credința acelor care le dau crezare. Teoria că Dumnezeu este o esență care străbate prin toată natura este una dintre cele mai subtile înșelăciuni ale Satanei. Ea înfățișează greșit pe Dumnezeu și este o ocară la adresa puterii și măririi Sale....

Prin păcat, starea noastră a devenit anormală și puterea care ne reface trebuie să fie supranaturală, altfel ea nu are nici o valoare. Există o singură putere care poate distruge influența răului din inimile oamenilor și aceasta este puterea lui Dumnezeu prin Isus Hristos. Numai prin sângele Celui crucificat există curățire de păcat. Numai harul Său ne poate face în stare să rezistăm și să supunem tendințele naturii noastre decăzute. Teoriile spiritiste cu privire la Dumnezeu fac fără efect această putere. Dacă Dumnezeu este o esență care străbate prin toată natura, atunci El locuiește în toți oamenii; și pentru a obține sfințenia, omul trebuie doar să dezvolte puterea care este înlăuntrul său....

Experiența din trecut va fi repetată. În viitor, superstițiile lui Satana vor îmbrăca forme noi. Rătăcirile vor fi prezentate într-o manieră plăcută și lingușitoare. Teorii false, îmbrăcate cu hainele luminii, vor fi prezentate poporului lui Dumnezeu. Astfel, Satana va încerca să înșele, dacă este posibil, chiar și pe cei aleși. Vor fi exercitate influențele cele mai

seducătoare. Mințile vor fi hipnotizate.

Corupții de tot felul, similare cu cele existente printre antedeluvieni, vor fi introduse pentru a captiva mințile. Proslăvirea naturii, ca și cum ar fi Dumnezeu, îngăduința fără frâu a voinței umane, sfatul celor nelegiuiți, toate acestea Satana le folosește ca mijloace pentru a îndeplini anumite scopuri. El va folosi puterea unei minți asupra altei minți pentru a-și îndeplini planurile sale. Gândul cel mai înspăimântător dintre toate este că sub influența lui amăgitoare, oamenii vor avea o formă de evlavie, fără să aibă o legătură reală cu Dumnezeu. La fel ca Adam și Eva, care au mâncat fructul din pomul cunoștinței binelui și răului, mulți se hrănesc chiar acum cu bucatele amăgitoare ale rătăcirii.

Agenții satanici îmbracă teoriile false într-o îmbrăcăminte atractivă, așa cum Satana în grădina Edenului și-a ascuns identitatea față de primii noștri părinți, vorbindu-le prin șarpe. Acești agenți insuflă minților omenești ceea ce în realitate este rătăcire de moarte. Influența hipnotică a Satanei va rămâne asupra celor ce se abat de la cuvântul lămurit al lui Dumnezeu către istorisiri plăcute.

Satana caută asiduu să prindă în cursă pe cei care au primit cea mai mare lumină. El știe că, dacă îi poate înșela, atunci, sub controlul său, vor îmbrăca păcatul cu hainele neprihănirii și vor conduce pe mulți în rătăcire....

Îmi îndrept avertizarea împotriva acestui spirit și împotriva religiei false a sentimentalismului, care este tot atât de periculoasă. Fiți treji fraților și surorilor! Cine este conducătorul vostru? Hristos sau îngerul care a căzut din cer? Cercetați-vă pe voi înșivă și vedeți dacă sunteți tari în credință.” -- (Testimonies for the Church 8:291, 293-294, 299.)

Satana face adevărate minuni

„Aceste persoane trec cu vederea mărturia Scripturilor cu privire la minunile lucrate de Satana și de agenții lui. Cu ajutorul Satanei au fost în stare vrăjitorii lui Faraon să contrafacă lucrarea lui Dumnezeu. Pavel mărturisește că înainte de a doua venire a lui Hristos vor avea loc manifestări similare ale puterii satanice. Venirea Domnului urmează să fie precedată de «puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase, și cu toate amăgirile nelegiurii». 2 Tesaloniceni 2, 9.10. Iar apostolul Ioan, descriind puterea făcătoare de minuni care se va da pe față în zilele de pe urmă, declară: «Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă.» Apocalipsa 13, 13.14. Aici nu sunt prezise doar înșelătorii. Oamenii sunt amăgiți de minunile pe care agenții Satanei au puterea să le facă și nu pe care pretind că le fac.” -- (The Great Controversy, 553.)

Cel care se ocupă cu spiritismul doar din curiozitate este luat captiv chiar împotriva voinței lui

„Puțini sunt aceia care au o concepție reală cu privire la puterea amăgitoare a spiritismului și la primejdia de a intra sub influența lui. Mulți se interesează de el doar pentru a-și mulțumi curiozitatea. Ei nu au o credință adevărată în el și ar fi plini de groază la gândul supunerii sub stăpânirea duhurilor. Dar se aventurează pe teren oprit, iar vrășmașul cel puternic își exercită puterea asupra lor împotriva voinței lor. Numai o singură dată să-și așeze mințile sub controlul său și el îi va ține robi. Este imposibil, prin propria lor putere, să fugă de vraja amăgitoare, ispititoare. Doar puterea lui Dumnezeu poate elibera aceste suflete prinse în cursă, ca răspuns la rugăciunea stăruitoare a credinței.” -- (The Great Controversy, 558.)

„Satana, transformat într-un înger de lumină, lucrează cu toată amăgirea nelegiurii. Cel care a avut puterea să ia pe Fiul lui Dumnezeu, care a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii, și L-a pus pe aripa Templului și apoi L-a dus pe un munte înalt ca să prezinte înaintea Lui împărățiile lumii, poate să-și exercite puterea asupra familiilor omenești care sunt mult inferioare în putere și înțelepciune Fiului lui Dumnezeu, chiar după ce El luase asupra Sa natura omenească.

În această generație degenerată, Satana ține sub control pe cei ce se despart de adevăr și se aventurează pe terenul său. El își exercită puterea asupra unora ca aceștia, într-un mod alarmant. Mi s-a atras atenția la acest cuvinte: «Amestecându-se în lucruri pe care nu le-a văzut, umflat de o mândrie deșartă, prin gândurile firii pământești». Mi s-a arătat că unii, dorind să-și satisfacă curiozitatea, se ating de diavol. Ei nu au o credință reală în spiritism și s-ar da înapoi cu oroare la ideea de a fi medii spiritiste. Totuși ei se aventurează și se așază singuri într-o poziție în care Satana poate să-și exercite puterea asupra lor. Unii nu au de gând să se implice prea mult în această lucrare, dar ei nu-și dau seama de ceea ce fac. Ei se aventurează pe terenul diavolului și îl ispitesc să-i ia în stăpânire. Acest nimicitor puternic îi consideră prada care i se cuvine lui și își exercită puterea asupra lor, chiar împotriva voinței lor. Când ei doresc să se autocontroleze, nu mai sunt în stare. Ei și-au oferit mințile lor Satanei și el nu-i eliberează, ci îi ține captivi. Nici o altă putere nu poate elibera sufletul captiv decât puterea lui Dumnezeu, ca răspuns la rugăciunea stăruitoare a urmașilor Lui credincioși.

Unica siguranță acum este de a căuta adevărul descoperit în Cuvântul lui Dumnezeu așa cum se caută comorile ascunse. Subiectul Sabatului, natura omului și mărturia lui Isus, sunt adevăruri mărețe și importante care trebuie înțelese; acestea vor fi ca o ancoră care va susține poporul lui Dumnezeu în aceste vremuri primejdioase.” -- (Testimonies for the Church 1:299-300.)

Spiritismul nu trebuie tolerat

„Vracii din vremurile păgâne își au corespondentul lor în mediumurile spiritiste, clarvăzătorii și ghicitorii de azi. Glasurile misterioase care au vorbit la Endor și la Efes încă mai rătăcesc și acum pe fiii oamenilor, prin cuvintele lor mincinoase. Dacă ar putea fi dat la o parte vălul dinaintea ochilor noștri, am vedea cum îngerii cei răi folosesc toată dibăcia lor spre a amăgi și nimici. Oriunde este la lucru o influență care caută să-i facă pe oameni să-L uite pe Dumnezeu, acolo Satana își exercită puterea sa vrăjitoarească. Când oamenii se supun influenței sale, mai înainte ca să-și fi dat seama, mintea le este dusă în rătăcire și sufletul le este mânjit. Muștrarea adresată de apostol bisericii din Efes trebuie să fie luată în seamă și de poporul lui Dumnezeu de astăzi: «Nu luați parte deloc la lucrările neroditoare ale întunericului, ba încă mai de grabă osândiți-le». Efeseni 5, 11.” -- (The Acts of the Apostles, 290.)

„Este adevărat că acum spiritismul își schimbă forma și, acoperind unele din trăsăturile cele mai condamnabile, își însușește o înfățișare creștină. Dar declarațiile lui au fost aduse înaintea publicului timp de mulți ani, de la tribună și prin presă, și în acestea este descoperit adevăratul lui caracter. Aceste învățături nu pot fi negate sau ascunse.

Chiar în forma lui prezentă, spiritismul este mai departe acum de a merita toleranța decât altădată și e, în realitate, mai periculos deoarece se prezintă ca o amăgire subtilă. Dacă la început a denunțat pe Hristos și Biblia, acum declară că le acceptă pe amândouă. Dar Biblia este interpretată într-un mod care place inimii nerenăscute, în timp ce adevărurile ei solemne și vitale sunt făcute fără efect. Dragostea este înălțată ca atributul cel mai de seamă al lui Dumnezeu, dar este mânjită de un sentimentalism ieftin, care face o distincție superficială între bine și rău. Dreptatea lui Dumnezeu, acuzațiile Sale contra păcatului, cerințele Legii Sale sfinte, toate acestea sunt trecute cu vederea. Oamenii sunt învățați să privească Decalogul ca pe o literă moartă.

Fabule plăcute și amăgitoare pun stăpânire pe mințile oamenilor și-i conduc să lepede Biblia ca temelie a credinței lor. Hristos este combătut ca și mai înainte, dar Satana a orbit atât de mult ochii oamenilor, încât amăgirea nu este sesizată.” -- (The Great Controversy, 558.)

Niciodată nu lua parte la ședințe de spiritism

„Spiritismul este un stadiu periculos al necredinței și noi nu trebuie să mergem la întrunirile spiritiste îndemnați de curiozitate. Făcând așa, ne plasăm singuri pe terenul Satanei și nu putem să așteptăm ajutor de la Dumnezeu, afară de cazul că El ne cere să facem lucrarea de a duce vreun mesaj celor ce sunt neștiutori și înșelați, iar apoi imediat să părăsim adunarea.” -- (The Signs of the Times, 3 septembrie, 1894.)

Dacă trebuie să mergi, niciodată să nu mergi singur

„În discuțiile cu spiritiștii, tu nu ai de-a face doar cu un om și argumentele lui, ci cu Satana și îngerii lui. Niciodată vreun om n-ar trebui să fie trimis singur ca să combată pe un spiritist. În cazul în care cauza lui Dumnezeu necesită în mod real confruntarea cu Satana și oștirile lui reprezentați de-un medium spiritist, dacă miza este suficientă pentru a necesita o astfel de discuție, atunci ar trebui să se adune mai mulți laolaltă și, prin rugăciune și credință, ostile întunericului să poată fi gonite iar vorbitorul să fie ocrotit de îngeri care excelează în putere.” -- (Testimonies for the Church 1:428.)

De fapt, agenții satanici sunt canalele curenților săi electrici

„Agenții săi pretind că vindecă bolile. Ei atribuie puterea lor electricității, magnetismului sau așa-numitelor «remedii simpatice». De fapt, ei nu sunt decât canale pentru curenții electrici ai Iui Satana. Prin acest

mijloc el își întinde vraja asupra trupurilor și sufletelor oamenilor.” -- (Testimonies for the Church 5:193.)

Orice lucru care vine din spiritism este interzis și aparține focului

„Faptele care fuseseră ținute ascunse erau acum date la iveală. Deși au primit creștinismul, unii dintre credincioși nu au renunțat pe deplin la superstițiile lor. Într-o oarecare măsură, ei au continuat să practice vrăjitoria. Acum, convingși fiind de rătăcirea lor, «mulți din cei ce crezuseră veneau să mărturisească și să spună ce făcuseră». Chiar și asupra unor vrăjitori se extinsese această lucrare bună: «Și unii din cei ce făcuseră vrăjitorii și-au adus cărțile și le-au ars înaintea tuturor; prețul lor s-a socotit la cincizeci de mii de arginți. Cu atâta putere se răspândea și se întărea Cuvântul Domnului».

Arzându-și cărțile de vrăjitorie, convertiții efeseni au arătat că lucrurile în care găsiseră cândva plăcere le priveau acum cu scârbă.

În și prin vrăjitorie, ei jigniseră în mod deosebit pe Dumnezeu și își primejduiseră sufletele; și acum ei și-au arătat indignarea pentru această practică. În felul acesta, ei au dat pe față adevărata lor convertire.

Aceste cărți de magie cuprindeau reguli și forme de comunicare cu spiritele rele. Ele cuprindeau rânduielei ale cultului Satanei -- îndrumări pentru a cere ajutorul său și pentru a obține informații din partea lui. Reținând aceste cărți, noii convertiți s-ar fi expus ispitei; vânzându-le, ei ar fi așezat ispita în calea altora. Ei renunțaseră la împărăția întunericului și, spre a-i nimici puterea, nu s-au dat înapoi de la nici un sacrificiu. În felul acesta, adevărul a triumfat asupra prejudecăților oamenilor, cât și asupra iubirii lor de bani.

Prin această manifestare a puterii lui Hristos s-a câștigat o puternică biruință pentru creștinism în chiar cetățuia superstiției. Influența faptelor care avuseseră loc a fost mult mai întinsă decât și-a dat seama chiar Pavel. Din Efes, veștile s-au răspândit pretutindeni și un puternic avânt a fost dat lucrării lui Hristos. Multă vreme, după ce apostolul însuși își terminase alergarea, scenele acestea au rămas vii în amintirea oamenilor și au fost mijloacele de a câștiga convertiți pentru Evanghelie.” -- (The Acts of the Apostles, 288-289.)

Fii atent la formele moderne de spiritism

„Spiritul de idolatrie este răspândit în lumea de astăzi, cu toate că, sub influența științei și a educației, a căpătat forme mai rafinate și mai atrăgătoare decât în zilele în care Ahazia îl căuta pe zeul Ecronului. Fiecare zi adaugă dovezi dureroase ale pierderii credinței în cuvântul sigur al proorocii și în locul ei, superstiția și vrăjitoria satanică pun stăpânire pe mințile multora.

Astăzi misterele închinării păgâne sunt înlocuite de asociații și ședințe secrete, taine și minuni ale mediilor spiritiste. Prezicerile acestor medii sunt primite cu ușurință de mii care refuză să primească lumina din Cuvântul lui Dumnezeu prin Duhul Său. Cei ce cred în spiritism pot vorbi cu dispreț despre vrăjitorii din vechime. dar amăgitorul cel mare râde triumfător când ei se supun șireteniilor lui, prezentate într-o formă diferită.

Sunt mulți care se dau înapoi cu groază de la gândul consultării mediilor spiritiste, dar care sunt atrași de forme mai plăcute ale spiritismului. Alții sunt duși în rătăcire de învățăturile științei Creștine și de misticismul teosofiei și al altor religii orientale.

Apostolii celor mai multe forme de spiritism pretind că au puterea de a vindeca. Ei atribuie această putere electricității, magnetismului, așa-

numitelor «remedii simpatice» sau forțelor latente dinăuntrul minții omului. Și nu sunt puțini aceia care chiar și în acest veac creștin merg la asemenea vindecători, în loc să se încreadă în puterea viului Dumnezeu și în priceperea medicilor bine pregătiți. Mama, care veghează la patul de boală al copilului, exclamă: «Nu pot face mai mult! Nu este nici un medic care să aibă putere să-mi vindece copilul?» Cineva îi spune despre vindecările miraculoase săvârșite de un vrăjitor sau vindecător prin magnetism și ea îi încredințează pe micuțul ei așezându-l de-a dreptul în mâna lui Satana, ca și când el ar fi de partea ei. În multe cazuri, viața viitoare a copilului este controlată de o putere satanică de care pare cu neputință să scape.

Dumnezeu avea motive să fie mâniat din cauza nelegiurii lui Ahazia. Ce nu făcuse El ca să câștige inima poporului Israel și să-i inspire încredere în El? Timp de veacuri dăduse poporului Său dovezi nemaiîntâlnite de bunătate și dragoste. De la început, El dovedise că-și «găsea plăcerea în fiii oamenilor». Proverbe 8, 31. El fusese un ajutor totdeauna prezent pentru aceia care-L căutaseră cu sinceritate. Cu toate acestea, acum, împăratul lui Israel, întorcând spatele lui Dumnezeu ca să ceară ajutor celui mai aprig vrăjmaș al poporului lui, făcea cunoscut păgânilor că avea mai multă încredere în idolii lor decât în Dumnezeul cerului. În același fel îl dezonoarează oamenii atunci când părăsesc Izvorul puterii și înțelepciunii lor ca să ceară ajutor sau sfat de la puterile întunericului. Dacă mânia lui Dumnezeu s-a aprins din cauza faptei lui Ahazia, atunci cum privește El pe aceia care, având mai multă lumină, aleg să urmeze o cale asemănătoare?

Aceia care se predau vrăjitoriei lui Satana s-ar putea lăuda cu marile câștiguri obținute, dar dovedește aceasta că drumul lor este înțelept sau sigur? Ce folos ar fi dacă viața este prelungită? La ce ajută obținerea unui câștig vremelnic? Merită, în cele din urmă, să disprețuiești voia lui Dumnezeu? Toate aceste câștiguri aparente se vor dovedi, până la urmă, o pierdere irecuperabilă. Nu putem da la o parte o singură barieră pe care Dumnezeu o înalță pentru a-și apăra poporul de puterea lui Satana, fără să

rămânem nepedepsiți. -- (Prophets and Kings, 210-212.)

Hipnoza -- O minte stăpâna alteia

Cu toate acestea, există o formă de vindecare a minții, care este una dintre cele mai eficace mijloace ale diavolului. Prin această așa-numită știință, o minte este adusă sub controlul alteia, astfel că, individualitatea bolnavului este contopită cu aceea a minții mai puternice. Acea persoană împlinește voința alteia. Astfel se pretinde că sensul gândurilor poate fi schimbat, că pot fi împărtășite impulsuri dătătoare de viață și pacienții pot fi făcuți în stare să reziste și să biruiască boala.

Această metodă de vindecare a fost folosită de persoane care nu cunosc adevărata ei natură și rezultatele ei; care au crezut că este o metodă în beneficiul bolnavului. Dar așa-numita știință este bazată pe principii false. Ea este străină de natura și spiritul lui Hristos. Ea nu conduce la El, Cel care este viața și salvarea. Acela care atrage sufletele la el însuși, le conduce departe de adevărata sursă a puterii.

Nu este intenția lui Dumnezeu ca vreo ființă umană să cedeze mintea și voința ei sub controlul alteia, devenind un instrument pasiv în mâinile sale. Nimeni nu trebuie să-și contopească individualitatea sa cu a altuia. El nu trebuie să privească la vreo ființă umană ca sursă de vindecare. Trebuie să depindă de Dumnezeu. În demnitatea dăruită de Dumnezeu omenirii, el trebuie să fie supus doar lui Dumnezeu Însuși, nu vreunei alte inteligențe umane.

Dumnezeu dorește să aducă oamenii într-o relație directă cu El. În toate procedeele Sale cu ființele umane, El recunoaște principiul responsabilității personale. El caută să încurajeze un simț al dependenței personale și să imprime nevoia de călăuzire personală. El dorește să aducă umanul în

asociere cu divinul, ca oamenii să poată fi transformați după chipul divin. Satana lucrează să împiedice această țintă. El caută să încurajeze dependența față de oameni. Când mințile sunt îndepărtate de Dumnezeu, ispititorul poate să-i aducă sub stăpânirea sa. El poate controla umanitatea.

Teoria stăpânirii unei minți asupra alteia își are originea în Satana, cu scopul de a se introduce pe el însuși ca stăpân și să pună filozofia omenească acolo unde ar trebui să fie filozofia divină. Dintre toate rătăcirile care sunt acceptate printre oamenii ce se pretind a fi creștini, nici una nu este mai periculoasă, nici una nu separă cu mai mare eficiență pe om de Dumnezeu decât aceasta. Deși ea poate să pară nevinovată, exercitată asupra pacienților, va conduce la distrugerea nu la însănătoșirea lor. Ea deschide ușa prin care Satana va intra ca să ia în stăpânire atât mintea care se oferă pentru a fi controlată, cât și mintea care o controlează.

Puterea dată astfel bărbaților și femeilor rău intenționați este înspăimântătoare. Ce ocazie favorabilă li se oferă celor ce trăiesc prin a înșela pe cei neputincioși sau nesăbuiți! Cât de mulți, prin stăpânirea minților slabe și bolnave, vor găsi o metodă de satisfacere a poftelor senzuale sau a lăcomiei după câștig!

Există ceva mai bun care să ne atragă decât stăpânirea omenirii de către omenire. Medicul ar trebui să-i educe pe oameni să privească de la uman la divin. În loc să învețe pe bolnav să depindă de ființele umane pentru vindecarea sufletului și trupului, el ar trebui să-i îndrepte către Cel ce poate salva pe toți cei ce vin la El. Acela care a făcut mintea omenească cunoaște care-i sunt nevoile. Dumnezeu este singurul care poate vindeca. Cei a căror minți și trupuri sunt bolnave trebuie să privească la Isus Vindecătorul.

«Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.» Ioan 14, 19. Aceasta este viața pe care noi trebuie s-o prezentăm bolnavilor, spunându-le că dacă au credință

în Hristos ca vindecător, dacă cooperează cu El, ascultând legile sănătății, și se străduiesc să atingă sfințenia în temere de El, le va acorda viața Sa. Când noi îl prezentăm pe Hristos în acest mod, facem cunoscută o putere, o forță, care este de mare valoare, pentru că ea vine de sus. Aceasta este adevărata știință a vindecării trupului și sufletului.” -- (The Ministry of Healing, 242-244.)

Spiritismul este mult mai periculos decât plăgile Egiptului

„Există o altfel de literatură, mult mai murdară decât lepra, mult mai fatală decât plăgile Egiptului, împotriva cărora casele noastre de editură trebuie să se ferească neîncetat. Să se păzească ca să nu admită în instituțiile noastre subiecte ce prezintă chiar științele lui Satana. Să nu îngăduie lucrări ce prezintă teoriile care distrug sufletul, teorii ale hipnotismului, spiritismului, romanismului sau să-și găsească un loc în casele noastre de editură alte taine ale nelegiurii.” -- (Testimonies for the Church 7:166.)

Nu oricine vindecă este drept

„Prezicătorii păgâni își au corespondentul lor în mediumurile spiritiste, clarvăzătorii și ghicitorii de azi. Vocile misterioase care au vorbit la Ecron și Endor înșală încă pe fiii oamenilor prin cuvintele lor mincinoase. Prințul întunericului apare însă sub o mască nouă. Misterele închinării păgâne sunt înlocuite cu asociații și ședințe spiritiste secrete, cu obscuritățile și minunile vrăjitorilor timpului nostru. Prezicerile lor sunt primite cu interes de către miile ce refuză să accepte lumina din Cuvântul lui Dumnezeu sau de la Spiritul Sfânt. În timp ce ei vorbesc cu dispreț despre vrăjitorii din vechime, marele amăgitor râde triumfător când ei iau parte la vrăjitoriile lui, prezentate într-o formă diferită.

Agenții lui pretind că vindecă bolile. Ei atribuie puterea lor

electricității, magnetismului sau așa numitelor «remedii simpatice». De fapt, ei sunt doar canale pentru curenții electrici ai Satanei. Prin aceste metode, el își întinde vraja peste trupurile și sufletele oamenilor.

Din când în când, eu am primit scrisori atât de la pastori cât și de la membri laici ai Bisericii, care mă întrebau dacă cred că este o greșeală să consulte medici spiritiști sau clarvăzători. Din lipsă de timp, eu nu am răspuns acestor scrisori. Dar chiar acum, subiectul este din nou adus în atenția mea. Atât de numeroși devin acești agenți ai Satanei, și este atât de obișnuită practica de a cere sfatul lor, încât pare absolut necesar a spune cuvinte de avertizare.

Dumnezeu ne-a oferit posibilitatea de a cunoaște legile sănătății. El ne-a dat datoria de a păstra puterile fizice în cele mai bune condiții posibile, pentru a-I putea aduce un serviciu acceptabil. Cei care refuză să-și îmbogățească lumina și cunoștința care le-a fost pusă cu atâta milă la îndemână, resping unul dintre mijloacele pe care Dumnezeu l-a încredințat pentru dezvoltarea atât a vieții spirituale, cât și fizice. Ei se așază singuri în locul în care vor fi expuși amăgirilor lui Satana.” -- (Testimonies for the Church 5:193.)

Capitolul 21

Biserica și statul

O biserică care acceptă subzistență de la stat este căzută din har

„Când oamenii tolerează acest spirit de acuzare, ei nu sunt satisfăcuți să arate doar ceea ce presupun a fi un defect în fratele lor. Dacă îngăduința înseamnă eșecul de a-l determina să facă ceea ce ei cred că ar trebui făcut, vor recurge la constrângere. Atât cât va sta în puterea lor, ei vor forța oamenii să se supună ideilor lor despre dreptate. Aceasta este ceea ce au făcut evreii în zilele lui Hristos și ceea ce Biserica a făcut de atunci încoace ori de câte ori a părăsit harul lui Isus. Lipsită de puterea dragostei, ea a întins mâna către brațul puternic al statului pentru a impune dogmele ei și a executa hotărârile ei. Aici este secretul tuturor legilor religioase care au fost legiferate vreodată și al persecuțiilor, din zilele lui Abel până în vremurile noastre.

Hristos nu forțează, ci atrage oamenii la El. Singura constrângere pe care o folosește este constrângerea dragostei. Când Biserica începe să caute suportul puterii civile, este evident că este lipsită de puterea lui Hristos, constrângerea dragostei divine.” -- (Thoughts from the Mount of Blessing, 126-127.)

Problemele bisericii-stat pot fi folosite ca mijloace evanghelistice

„În propria noastră țară este mult de făcut. Există multe orașe ce trebuie vizitate și avertizate. Evangheliștii ar trebui să-și facă drum în toate locurile unde mințile oamenilor sunt preocupate de problema legislației duminicii și de învățarea religiei în școlile publice. Este neglijența adventiștilor de ziua a

șaptea că nu folosesc aceste ocazii favorabile providențiale, întârziind astfel avansarea cauzei.” -- (Testimonies for the Church 9:51.)

Când oamenii părăsesc devotamentul față de Dumnezeu și preamăresc puterea omenească în locul Lui, Satana este făcut conducătorul lumii prin legi politice.

„Vrăjmașul a lucrat în lumea religioasă pentru a-i înșela pe oameni prin credința că Legea Lui Dumnezeu poate fi dată la o parte. El are mulți ani de experiență în această lucrare, pentru că a început cu primii noștri părinți, folosind puterile lui pentru a-i determina să nu se încreadă în Dumnezeu. El știa că va avea succes, dacă s-ar putea interpune între sufletele lor și Dumnezeu. Perspectiva de a deveni dumnezei, cunoscând binele și răul, i-a plăcut Lui Adam și Evei și ei au cedat ispitei. Primind o cunoaștere a binelui și răului, oamenii simt că se dezvoltă mult; dar nu înțeleg scopul Satanei. Ei nu înțeleg că sunt prinși în capcana lui atunci când încalcă Legea lui Dumnezeu. Vrăjmașul știe că dacă Biserica poate fi controlată prin legi politice, dacă poate fi determinată să se unească cu lumea, de fapt îl recunoaște pe el drept conducător al ei. Atunci autoritatea poruncilor făcute de om se va opune legii guvernării cerești. Sub conducerea lui Satana, oamenii se vor lipsi de prevederile drepte și sfinte ale Lui Dumnezeu cu privire la Sabat, a cărei păzire trebuie să fie un semn veșnic între Dumnezeu și poporul Său.

Planul lui Satana a fost realizat deja cu lumea religioasă. Prin desființarea Legii lui Dumnezeu, el a creat o ordine care-i aparține în întregime. Prin lucrarea lui înșelătoare, a câștigat așa-numita lume creștină, așa cum a căutat să câștige și în cer -- prin abrogarea legilor lui Iehova. Folosindu-se de puterea romană, el a schimbat memorialul lui Dumnezeu și și-a ridicat un memorial propriu, pentru a separa pe Dumnezeu de poporul Său. Astăzi, lumea protestantă este înstrăinată de Dumnezeu prin acceptarea falsului sabbat. Ei nu pot găsi nici o «iotă» de autoritate sfântă pentru a face

aceasta; totuși, plini de zel, ei declară că memorialul Domnului, dat la creațiune, trebuie ignorat, disprețuit, călcat în picioare și că prima zi a săptămânii îi ia locul.

Nici o altă jignire mai profundă nu poate fi adusă lui Dumnezeu decât a ignora ziua Sa sfântă și a pune în locul ei un sabbat fals, care nu poartă nici un semn al sfințirii. Dumnezeu a dat lumii Sabbatul ca să fie pus deoparte pentru slava Numelui Său. El spune; «Căci acesta va fi între Mine și voi, și urmașii voștri, un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul, care vă sfințesc....» Exod 31, 13.

Israel trebuia să țină Sabbatul, să-l păzească de-a lungul tuturor generațiilor ca pe un legământ veșnic. Și cine este Israel? Duhul Sfânt, prin apostolul Pavel, declară: «Dacă sunteți în Hristos, sunteți sămânța lui Abraam.» Pentru toți cei ce prin Hristos devin o parte din adevăratul Israel, păzirea Sabbatului este o plăcere. Cei care nu iau în seamă un simplu «așa spune Domnul» părăsesc credințioșia lor față de Dumnezeu și înalță puterea omenească în locul Lui. Așezându-se singuri în opoziție cu Dumnezeul cerului, oamenii nu pot primi semnul sau sigiliul prin care popoarele lumii trebuie să cunoască pe adevărații servi ai lui Dumnezeu. Nu există nici o scuză pentru cei care, având lumina, își închid ochii și urechile în fața unui simplu «așa spune Domnul». Ei și-au ridicat armele de război împotriva lui Dumnezeu și vina lor este evidentă.” -- (The Signs of the Times, 22 noiembrie, 1899.)

Biserica și Statul în America

„Prin mișcările ce sunt acum în dezvoltare în Statele Unite, spre a obține favoarea statului pentru instituțiile și practicile bisericii, protestanții calcă pe urmele papalității. Ba mai mult, ei deschid ușa papalității pentru a-și recâștiga în America protestantă supremația pe care a pierdut-o în Lumea

Veche. Și ceea ce dă o mai mare însemnătate acestei mișcări este faptul că principala țintă care se urmărește este impunerea păzirii duminicii -- o practică ce-și are originea în Roma și pe care ea o pretinde ca semn al autorității sale. Acesta este spiritul papalității -- spiritul de conformare la obiceiurile lumești, de venerare a tradițiilor omenești mai presus de poruncile lui Dumnezeu, care pătrunde în bisericile protestante și le conduce să facă aceeași lucrare de înălțare a duminicii, lucrare pe care papalitatea a făcut-o înaintea lor.” -- (The Great Controversy, 573.)

Acceptarea principiilor greșite în ceea ce privește biserica și statul este cauza ultimei mari persecuții

„Odată întronat în Statele Unite, principiul că biserica poate să întrebuințeze și să controleze puterea statului, că rânduielile religioase pot fi impuse prin legi civile, pe scurt, că autoritatea bisericii și a statului trebuie să stăpânească conștiința, triumful Romei în această țară va fi asigurat.” -- (The Great Controversy, 581.)

Una dintre principalele cauze ale Revoluției Franceze a fost că biserica cerea taxe oamenilor

„În multe provincii, proprietățile erau ale nobilimii iar clasele muncitoare lucrau pământul în arendă; acestea erau la discreția stăpânilor lor și erau obligate să se supună pretențiilor lor exagerate. Povara susținerii atât a statului cât și a bisericii cădea asupra claselor mijlocii și de jos, care erau mereu taxate de către autoritățile civile și de către cler. «Bunul plac al nobililor era considerat ca lege supremă; fermierii și țăranii puteau muri de foame, căci asupritorilor nu le păsa de acest lucru.... Poporul era silit, ca la orice mișcare, să țină seama de interesul exclusiv al stăpânilor....» Dar deznodământul tuturor acestora a fost cu totul deosebit de ceea ce plănuise Roma. În loc să țină masele în supunere oarbă față de dogmele ei, lucrarea ei

a avut ca efect transformarea lor în necredincioși și revoluționari. Ei au disprețuit romanismul precum și amestecul clerului în treburile laicilor. Considerau clerul părtaș la apăsarea lor. Singurul dumnezeu pe care-l recunoscuseră era zeul Romei, iar învățătura ei era singura lor religie. Ei priveau lăcomia și cruzimea ei ca rodul natural al Bibliei și, ca atare, nu doreau să aibă parte de ea.” -- (The Great Controversy, 279-281.)

Noi n-ar trebui niciodată să ne unim cu lumea pentru a câștiga bani

„Dumnezeu ne-a dat instrucțiuni clare cu privire la lucrare noastră. Noi trebuie să prezentăm adevărul cu privire la Sabatul Domnului, pentru a reface spărtura care a fost făcută în Legea Sa. Trebuie să facem tot ceea ce putem pentru a deschide ochii celor care trăiesc în ignoranță. Dar nu trebuie să ne unim niciodată cu oamenii din lume cu scopul de a primi sprijin financiar.” -- (The Review and Herald, 20 aprilie, 1911.)

Unirea bisericii cu statul oferă Satanei putere. Satana se sfătuiește cu îngerii lui răi:

„Dar principala noastră preocupare este aceea de a aduce la tăcere această sectă a păzitorilor Sabatului. Trebuie să provocăm indignare împotriva lor. Vom atrage de partea noastră oamenii de seamă și înțelepții acestei lumi, și-i vom îndemna pe cei cu autoritate să îndeplinească hotărârile noastre. Atunci sabbatul pe care l-am fixat eu va fi impus prin legile cele mai severe și exigente. Cei ce nu se supun vor fi alungați din orașe și sate, și făcuți să sufere foame și lipsuri. Odată ce noi avem puterea, vom arăta ce putem face cu cei ce nu vor renunța la devotamentul lor față de Dumnezeu. Vom conduce biserica romană să condamne la întemnițare, tortură și moarte pe cei ce refuză să se supună decretelor ei, și acum, că noi am adus bisericile protestante și lumea în armonie cu acest braț fidel puterii noastre, vom avea

în cele din urmă o lege pentru a nimici pe toți cei ce nu se vor supune autorității noastre. Când pedeapsa pentru violarea sabatului nostru va fi moartea, atunci mulți care sunt acum în rânduri cu păzitorii poruncii vor trece de partea noastră.” -- (The Spirit of Prophecy 4:338.)

O unire a bisericii cu statul este dezastruoasă

„Rânduiala adoptată de primii coloniști, de a îngădui numai membrilor bisericii să voteze sau să dețină o slujbă în guvernarea civilă, a dus la urmările cele mai dezastruoase. Această măsură fusese acceptată ca mijloc pentru a păstra curăția statului, dar ea a avut ca urmare corupția în biserică. Mărturisirea religiei fiind condiția votului și a deținerii unei slujbe, mulți, mânați numai de motive de politică lumească, s-au unit cu biserica fără să-și schimbe inima. În felul acesta bisericile au ajuns să fie formate, într-o mare măsură, din persoane nepocăite; și chiar printre slujitorii bisericii erau unii care nu numai că susțineau învățături rătăcite, dar nu cunoșteau nici puterea înnoitoare a Duhului Sfânt. Din nou s-au demonstrat consecințele nefaste, prea adesea văzute în istoria bisericii din zilele lui Constantin și până în prezent, ale încercării de a clădi cu ajutorul statului, de a face apel la puterea civilă pentru sprijinirea Evangheliei Aceluia care declarase: «Împărăția Mea nu este din lumea aceasta.» Ioan 18, 36. Unirea bisericii cu statul, în oricât de slabă măsură, chiar dacă pare că aduce lumea mai aproape de biserică, în realitate, aduce biserica mai aproape de lume.” -- (The Great Controversy, 297.)

Biserica și statul își vor uni puterile pentru a obliga pe toți să primească semnul fiarei

„Închinătorii lui Dumnezeu se remarcă în mod special prin respectul lor pentru cea de-a patra poruncă -- deoarece aceasta este semnul puterii Sale creatoare și dovada pretenției Sale asupra respectului și omagiului omului.

Cei răi se vor distinge prin eforturile lor de a desființa memorialul creațiunii, pentru a înălța instituția Romei. În problema acestei controversă, întreaga creștinătate va fi împărțită în două grupe mari -- cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, și cei ce se închină fiarei și chipului ei și primesc semnul ei. Cu toate că biserica și statul își vor uni puterea lor pentru a obliga «pe toți, mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi» (Apocalipsa 13, 16), să-l primească, profetul de pe Patmos a văzut «biruitorii fiarei, ai icoanei ei, și ai numărului numelui ei, stând pe o mare de sticlă, amestecată cu foc, având alăutele lui Dumnezeu în mână» (Apocalipsa 15, 2), și «cântând cântarea lui Moise și a Mielului.»” -- (Selected Messages 2:55.)

Satana a câștigat supremație ca legiuitor

„Lumea ce se pretinde creștină este sub conducerea Satanei.

Hristos îl numește pe prințul acestei împărății Satana, Beelzebul, un mincinos, un ucigaș de la început, cel rău și diavol, cel ce lucrează permanent prin nelegiuire și neascultare, pentru a calca în picioare legile lui Iehova. Satana a câștigat supremația ca legislator prin culpa, pentru a obliga prin decret călcarea Legii lui Dumnezeu, și lumea ce se pretinde creștina a venit sub drapelul său alegând să-i servească pe deplin și să facă lucrările dușmanului decăzut. Conducătorul răzvrătiților se autoproclamă ca având autoritatea de a stabili legi cu totul contrare Legilor lui Dumnezeu, singurul Dumnezeu viu și adevărat. Conducătorul suprem în ceruri și pe pământ. Când această putere înșelătoare este acceptată în locul luminii clare date în Cuvântul lui Dumnezeu, Satana devine conducătorul lor. Agenții umani îi acordă îndrăznețului conducător al răzvrătirii superioritate față de Dumnezeu și prințul întinericului este recunoscut ca autoritatea lor supremă. Noi nu putem presupune numărul îngerilor lui, dar ogorul său este lumea și el se răspândește prin agenții săi pe întregul ogor, colaborând cu preoțimea și provocându-i neobosit să fie lucrătorii lui eficienți în a face fără efect Legea lui Dumnezeu, în a desființa memorialul Său, distincția onoarei și

supremației Sale. Nu e lipsă de agenți satanici.” -- (The Ellen G. White 1888 Materials, 1199-1200.)

Creștinii și politica

„Lui Hristos i s-a cerut mereu să decidă în problemele juridice și politice. Dar El a refuzat să se amestece în lucrurile vremelnice. El știa că în lumea politică există procedee nedrepte și o mare tiranie. Proclamarea adevărului Bibliei a fost singurul Său mijloc de a le demasca. El a prezentat marii mulțimi, care se înghesuia la picioarele Sale, principiile curate și sfinte ale Legii lui Dumnezeu și a vorbit despre binecuvântarea ce se găsește în ascultarea acestor principii. Cu autoritate de sus, El a accentuat importanța dreptății și milei și a refuzat să se amestece în disputele personale.” -- (Testimonies for the Church 9:218.)

„Domnul dorește ca poporul Său să se retragă din problemele politice. Aici tăcerea este elocventă. Hristos cere urmașilor Săi să se unească în principiile curate ale Evangheliei, care sunt descoperite clar în Cuvântul lui Dumnezeu. Noi nu putem să fim siguri când votăm partidele politice; pentru că nu știm cui ne dăm votul. Nu putem lua parte în siguranță la planurile politice. Nu putem acționa pentru a-i mulțumi pe oamenii care vor folosi influența lor pentru a reprima libertatea religioasă și care vor lua măsuri opresive pentru a determina sau obliga pe semenii lor să țină ca Sabat, duminica. Prima zi a săptămânii nu este o zi ce trebuie respectată. Ea este un sabbat fals și membrii familiei Domnului nu pot avea ceva în comun cu oamenii care înalță această zi și profanează Legea lui Dumnezeu, călcând în picioare Sabatul Său. Poporul lui Dumnezeu nu trebuie să voteze pentru a așeza pe astfel de oameni în conducere; pentru că atunci când fac aceasta, sunt părtași cu ei la păcatele pe care le comit în timpul mandatului....

Atunci ce trebuie să facem? Lăsați în pace problemele politice. «Nu vă

înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios?» Ce putem avea în comun cu aceste partide? Nu poate fi nici tovărășie, nici legătură. Tovărășia cu lumea înseamnă participare, asociere. Domnul folosește cele mai puternice expresii pentru a arăta că n-ar trebui să existe unire între partidele lumești și cei ce caută neprihănirea lui Hristos. Ce legătură poate fi între lumină și întuneric, adevăr și nelegiuire? Nici una. Lumina reprezintă neprihănirea, întunericul reprezintă rătăcirea, păcatul și nelegiuirea. Creștinii au ieșit din întuneric la lumină. Ei s-au îmbrăcat cu Hristos și poartă însemnul adevărului și ascultării. Sunt conduși de principiile cele mai înalte și sfinte pe care Hristos le-a exemplificat în viața Sa. Însă lumea este guvernată de principiile înșelăciunii și nedreptății...

Acei profesori din biserică sau din școală care se remarcă prin zelul lor în politică, ar trebui înlocuiți fără întârziere în lucrarea și responsabilitățile lor; pentru că Domnul nu va coopera cu ei.

Zecimea n-ar trebui folosită pentru a plăti pe cineva să țină discursuri pe teme politice. Orice învățător, lucrător sau conducător din rândurile noastre, care este pătruns de dorința de a vehicula opiniile sale politice, ar trebui să se convertească prin credința în adevăr, sau să renunțe la lucrare. Influența sa trebuie să fie ca aceea a unui împreună lucrător cu Dumnezeu în câștigarea sufletelor pentru Hristos, sau acreditările sale trebuie să-i fie luate. Dacă nu se schimbă, va face rău și numai rău, în Numele Domnului, eu doresc să spun învățătorilor din școlile noastre: «Faceți lucrarea pentru care ați fost chemați. Voi nu sunteți chemați de Dumnezeu pentru a vă angaja în politică.» -- (Fundamentals of Christian Education, 475-476.)

Creștinismul, statul și principiile de război în timpul războiului de secesiune din secolul al XIX-lea

„Mi s-a arătat că poporul lui Dumnezeu, care este comoara Sa deosebită, nu se poate angaja în acest război confuz pentru că el este contrar oricărui principiu al credinței lor. În armată, ei nu pot asculta de adevăr și, în același timp, să asculte cerințele ofițerilor. Ar fi o violare continuă a conștiinței. Oamenii lumești sunt guvernați de principii lumești. Ei nu pot aprecia alte principii. Politica lumească și opinia publică conțin principiul de acțiune care-i guvernează pe ei și-i conduce să practice forma dreptății. Dar poporul lui Dumnezeu nu poate fi guvernat de aceste motive. Cuvintele și poruncile lui Dumnezeu, scrise în suflet, sunt duh și viață și în ele există putere pentru a duce la supunere și ascultare. Cele zece Porunci ale lui Iehova sunt baza tuturor legilor drepte și bune. Cei ce iubesc poruncile lui Dumnezeu se vor supune la orice lege bună a țării. Dar dacă cerințele conducătorilor sunt în conflict cu legile lui Dumnezeu, singura întrebare ce poate fi pusă este: -- Vom asculta de Dumnezeu sau de om?” -- (Testimonies for the Church 1:361-362.)

În toate circumstanțele, prezintă adevărul și nu pune mâna pe armele de război

„Planul lui Dumnezeu este ca mai întâi să ajungă la inimă. Prezentați adevărul și lăsați-L pe El să ducă mai departe cauza și puterea reformatoare. Nu faceți nici o referire la ceea ce spun opozanții, ci prezentați doar adevărul. El poate tăia în carne vie. Desfășurați lămurit Cuvântul în toată solemnitatea lui. Când încercările ne vor asalta, se va vedea atât despărțire cât și unire în rândurile noastre. Unii, care sunt acum gata să pună mâna pe armele de război, vor dovedi în timp de adevărată primejdie că n-au clădit pe stânca cea solidă; ci vor ceda ispitei. Aceia care au avut lumină mare și privilegii prețioase, dar care nu le-au folosit, sub un pretext sau altul, vor pleca dintre noi. Pentru că n-au primit dragostea de adevăr, ei vor fi duși în

rătăcirile vrăjmașului; vor da atenție spiritelor amăgitoare și învățăturilor demonilor și se vor depărta de credință. Dar pe de altă parte, când furtuna prigonirii va izbucni cu adevărat asupra noastră, adevăratele oi vor auzi glasul adevăratului Păstor. Se vor depune eforturi pline de sacrificiu pentru salvarea celor pierduți, și mulți care s-au îndepărtat de turmă vor veni înapoi ca să urmeze marelui Păstor. Poporul lui Dumnezeu își va strânge rândurile și va opune vrăjmașului un front unit. La apariția pericolului comun, lupta pentru supremație va înceta; nu va mai fi nici o dispută, precum: cine să fie socotit cel mai mare. Nici unul dintre adevărații credincioși nu vor zice: «Eu sunt al lui Pavel, și eu sunt al lui Apolo, și eu sunt al lui Chifa». Mărturia unuia și a tuturor va fi: «Eu mă alipesc de Hristos; și mă bucur în El ca Mântuitor al meu personal».

În felul acesta, adevărul va fi adus în viața practică și astfel se va răspunde la rugăciunea lui Hristos, pe care El a rostit-o în ajunul umilirii și a morții Sale: «Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine; ca și ei să fie una cu noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis Ioan 17, 21. Iubirea față de Hristos, față de frați, va dovedi lumii că noi am fost cu Isus și am învățat de la El. Atunci, solia îngerului al treilea se va dezvolta într-o mare strigare și tot pământul va fi luminat de slava Domnului.»” -- (Testimonies for the Church 6:400-401.)

Capitolul 22

Biserica

Apocalipsa 13 nu va fi pe deplin înțeles până când nu avem o corectă înțelegere a limitelor autorității bisericii

„Principiile cuprinse în acest Protest celebru ... constituie însăși esența protestantismului. Acest Protest se împotrivesc celor două mari abuzuri ale omului în materie de credință; primul este amestecul justiției omenești iar al doilea este autoritatea arbitrară a bisericii. În locul acestor abuzuri, protestantismul așază puterea conștiinței mai presus de autoritatea lumească, iar autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu mai presus de biserica vizibilă. Mai întâi, el respinge puterea civilă în lucrurile sfinte și spune ca și profeții și apostolii: «Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni».... Protestatarii își afirmă astfel încă o dată dreptul de a-și exprima liber convingerile despre adevăr. Ei nu doreau numai să creadă și să asculte ci să și predice ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu prezintă și negau dreptul preoților și magistraților de a se amesteca. Astfel, protestul din Spier a fost o mărturie solemnă împotriva intoleranței religioase și o susținere a dreptului tuturor oamenilor de a se închina lui Dumnezeu după cum le dictează conștiința....

Dacă Reformațiunea, după ce obținuse oarecare succes, ar fi fost de acord să încetinească lucrarea pentru a câștiga favoarea lumii, ar fi fost nesinceră față de Dumnezeu și față de ea însăși și ar fi pricinuit, în felul acesta, propria-i distrugere. Experiența acestor nobili reformatori conține o lecție pentru toate veacurile viitoare. Felul Satanei de a lucra împotriva lui Dumnezeu și a Cuvântului Său nu s-a schimbat; el se împotrivesc și astăzi tot atât de mult ca Scripturile să fie călăuză vieții, ca și în secolul al XVI-lea. În vremea noastră, se vede o mare îndepărtare de la învățăturile și preceptele

lor și este nevoie de o reîntoarcere la marele principiu protestant -- Biblia și numai Biblia ca regulă a credinței și datoriei. Satana lucrează pe orice cale pe care o poate inventa ca să distrugă libertatea religioasă. Puterea antihristă, pe care au respins-o protestarii din Speier, lucrează cu o putere nouă, căutând să recâștige supremația pierdută. Același atașament neclintit față de Cuvântul lui Dumnezeu, ca cel manifestat în crizele Reformațiunii, este singura nădejde pentru reforma din zilele noastre.” -- (The Great Controversy, 203-205.)

Marele principiu al libertății religioase

„Totuși, așa cinstiți și temători de Dumnezeu cum erau, peregrinii nu înțelegeau încă marele principiu al libertății religioase. Libertatea, pentru asigurarea căreia jertfiseră atât de mult, n-au mai fost dispuși să o mai acorde și altora. «Foarte puțini, chiar și dintre gânditorii de frunte și moralistii sec. al XVII-lea, aveau o concepție justă cu privire la acest important principiu, produs al Noului Testament, care recunoaște pe Dumnezeu ca singurul judecător al credinței omenești.» -- D. Neal, History of The Puritance, vol. 5, pag. 297. Învățătura că Dumnezeu a încredințat bisericii dreptul de a stăpâni conștiința, de a defini și a pedepsi erezia, este una dintre rătăcirile papalității cel mai adânc înrădăcinate. În timp ce reformatorii au lepădat crezul Romei, ei n-au fost cu totul eliberați de spiritul ei de intoleranță. Întunericul dens, în care învăluiseră papalitatea întreaga creștinătate de-a lungul veacurilor de stăpânire, nu fusese încă risipit cu totul. Unul dintre pastorii care conduceau colonia din Massachusetts Bay, spunea: «Toleranța a fost aceea care a făcut o lume anticreștină; iar Biserica niciodată n-a fost păgubită de pedepsirea ereticilor.» -- Idem, vol. 5, pag. 335. Coloniștii au adoptat o reglementare prin care numai membrii bisericii puteau avea un cuvânt în guvernarea civilă. S-a format un fel de biserică de stat, tuturor oamenilor cerându-li-se să contribuie la întreținerea clerului, iar magistrații au fost autorizați să suprimă erezia. În felul acesta, puterea pământească era în mâinile bisericii. Astfel, n-a trecut mult timp până când aceste măsuri au dus la rezultatul inevitabil --

persecuția.” -- (The Great Controversy, 292-293.)

Călăuza noastră trebuie să fie Duhul sfânt

„Dumnezeu n-a numit nici un om să fie călăuză, nici n-a făcut vreun om conștiință pentru altul; de aceea mâinile omenești să se abțină de a împiedica servii Lui, care simt chemarea, să intre în via Sa pentru a lucra. Lăsați ca Dumnezeu să lucreze cu propriii Lui servi, aleși prin Spiritul Său Sfânt. Nici o ființă umană nu trebuie să stea ca judecător al fratelui Său. Nimeni nu trebuie să considere că se poate purta aspru cu perlele prețioase pentru care Hristos și-a dat viața Sa. Perla, prețioasa perlă umană, a fost găsită de Hristos. Faceți ca omul să fie înștiințat, dar aveți grijă cum vă purtați cu «comoara deosebită» a Domnului. Orice lipsă de respect, orice durere, orice nepăsare, pe care aceste suflete le suferă din mâinile voastre, sunt o acuzație împotriva voastră, ca și când i-ar fi fost făcute lui Isus Hristos. Ele nu trebuie să fie tratate într-un mod arogant, poruncitor. Legile și regulile care sunt făcute în centrele lucrării vor fi în curând sfărâmate în atomi. Oamenii nu trebuie să se impună. Cei din conducere să nu folosească puterile lor pentru a susține pe unii, în timp ce alții sunt doborâți, ignorați, părăsiți și lăsați să piară. Datoria conducătorilor este însă aceea de a acorda o mână de ajutor celor ce sunt în nevoie. Lăsați ca fiecare să lucreze în domeniul pe care Dumnezeu i-l poate indica prin Spiritul Său Sfânt. Sufletul este răspunzător doar înaintea lui Dumnezeu. Cine poate spune cât de multe căi de lumină au fost închise prin planuri pe care Domnul nu le-a recomandat și nici nu le-a stabilit? Domnul nu cere permisiunea celor din poziții de răspundere când dorește să folosească pe unii ca slujitori ai Săi, pentru a răspândi adevărul. El va folosi pe cei pe care vrea să-i folosească. El va trece pe lângă oamenii care se simt abili și capabili să lucreze în propria lor înțelepciune și va folosi pe alții, care sunt considerați de acești presupuși înțelepți, cu totul incompetenți. Mulți care au un oarecare talent cred că ei sunt necesari cauzei lui Dumnezeu. Să se ferească să nu-și depășească atribuțiile și să-i părăsească Domnul în propriile lor fapte. Ei nu trebuie să-și

exercite autoritatea omenească pentru a constrânge mințile și sufletele colegilor. Nu trebuie să născocoască și să pună în practică metode și planuri pentru a aduce orice individ sub jurisdicția lor.

Cei care cunosc adevărul trebuie să fie conduși de Spiritul Sfânt și să nu încerce să conducă ei înșiși Spiritul. Dacă se întind prea mult corzile, dacă regulile sunt făcute prea rigide, dacă oamenii continuă să lege pe colaboratorii lor tot mai strâns prin porunci omenești, mulți vor fi mișcați de Spiritul lui Dumnezeu să rupă orice restricții și să își apere libertatea lor în Isus Hristos. Dacă oamenii s-ar purta cu colaboratorii lor ca și cu cei pe care îi iubește Hristos, dacă ar asculta porunca: «Iubește pe semenul tău ca pe tine însuși», ar fi o armonie dulce între frați. Cât de bine ar fi, dacă cei care pretind că sunt creștini, s-ar comporta ca niște creștini. Cât de bine ar fi, dacă ei n-ar mai vorbi despre propriile lor căi și fapte, complăcându-se în apreciere de sine; dacă s-ar reține de a mai amenința cu degetul, de a-și imagina răul și de a folosi influența lor pentru a slăbi, oprima și distruge. Dacă oamenii nu se vor supune regulilor făcute de cei din conducere, aceștia nu-i vor trata corect pe colaboratori, nepăsându-le de rezultatele nedreptății lor. Pentru ei este sau regulă sau ruină. Dumnezeu nu a ales nici un om să facă o astfel de lucrare. Și nici unei ființe umane nu i se va permite să-mi prescrie propria mea libertate sau să primejduiască libertatea deplină a fraților mei, fără ca vocea mea să se ridice în semn de protest.

Dumnezeu va lucra asupra oamenilor cu poziție umilă în societate, oameni care n-au devenit insensibili la razele strălucitoare de lumină printr-o așa de îndelungă contemplare a adevărului, dar refuzând să facă vreun progres sau îmbunătățire. Astfel, mulți vor fi văzuți grăbindu-se pe ici pe colo, constrânși de Duhul Sfânt să ducă altora lumina. Adevărul, Cuvântul lui Dumnezeu, este ca un foc în oasele lor, făcându-i să simtă o dorință arzătoare de a lumina pe cei ce stau în întuneric. Mulți, chiar dintre cei needucați, proclamă acum cuvintele Domnului. Copiii sunt însuflețiți de Spiritul Sfânt să vestească mesajul ceresc. Duhul Sfânt este revărsat asupra

tuturor celor ce se supun îndemnurilor Sale, și, dând la o parte toate aranjamentele omenești, regulile lor strâmte și metodele prudente, vor declara adevărul cu puterea Spiritului. Mulțimile vor primi credința și se vor alătura oștirii Domnului.

În prezent mulți din cei ce se pretind urmași ai Domnului nu se supun conducerii Duhului Sfânt, ci încearcă să-L folosească și să-L conducă în căile lor. Toți aceștia trebuie să abandoneze mulțumirea de sine și să se predea fără rezerve Domnului, ca El să poată lucra după buna Lui plăcere în și prin ei.

Cele șapte plăgi sunt gata să coboare asupra celor neascultători. Mulți n-au acordat atenție invitației Evangheliei; ci erau testați și încercați, dar munți de obstacole păreau că se ridică înaintea lor, blocându-le calea. Prin credință, perseverență și curaj, mulți vor învinge aceste obstacole și vor umbla într-o lumină glorioasă. Bariere imaginare se ridicau în calea strâmtă și îngustă; pietre de poticnire erau plasate pe această cale; toate acestea vor fi date însă la o parte. Paznicii pe care păstorii falși i-au așezat în jurul turmelor lor, vor deveni neputincioși; mii vor păși în lumină și vor răspândi lumina. Inteligențele cerești vor conlucra cu uneltele omenești. Încurajată în acest fel, biserica se va ridica și va lumina, folosind toate energiile ei sfințite în luptă; astfel, scopul lui Dumnezeu este împlinit pe deplin; perlele pierdute sunt recuperate. Profeții au zărit această mare lucrare din depărtare, au înțeles importanța acestui moment și au făcut descrieri minunate a evenimentelor ce urmau să aibă loc....

Acum este timpul pentru luptă serioasă cu Dumnezeu. Vocile noastre ar trebui să se unească cu cea a Mântuitorului în minunata rugăciune: «Vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ». Faceți ca întregul pământ să fie umplut de slava Sa. Mulți pot întreba: «Cine este pregătit pentru aceste lucruri?» Responsabilitatea este așezată asupra fiecărui individ. «Nu credem că noi am fi mulțumiți cu noi înșine, ci desăvârșirea

noastră este Domnul.» Planul mântuirii nu trebuie să fie împlinit prin legi omenești. Nu trebuie fixate reguli; lucrarea noastră este o lucrare progresivă și trebuie să existe posibilitatea ca metodele să poată fi îmbunătățite. Unitatea trebuie și va fi păstrată sub călăuzirea Duhului Sfânt.” -- (The Review and Herald, 23 iulie, 1895.)

„Cum să cercetăm Scripturile pentru a înțelege ce ne învață ele? Ar trebui să începem studiul Cuvântului lui Dumnezeu cu o inimă pocăită, cu un spirit în stare să învețe, plin de rugăciune. Să nu credem, cum au făcut iudeii, că propriile noastre idei și opinii sunt infailibile; nici ca papistașii, că doar anumiți oameni sunt deținătorii adevărului și cunoștinței, că oamenii nu au dreptul să cerceteze Scripturile pentru ei înșiși, ci trebuie să accepte explicațiile date de părinții bisericii. Noi n-ar trebui să studiem Biblia cu scopul de a susține opiniile noastre preconceptionale, ci cu singura țintă de a învăța ce a spus Domnul.” -- (Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 105.)

Cei din pozițiile de răspundere nu trebuie să lege poporul lui Dumnezeu de ei înșiși

„Eu am scris astfel, deoarece mi s-a arătat că lucrătorii și poporul sunt mereu ispitiți să se încreadă pentru înțelepciune în omul marginii, și să facă din om sprijinul lor. Președinților de Conferințe și oamenilor din locurile de răspundere, eu le dau acest mesaj: rupeți legăturile și cătușele care au fost puse asupra poporului lui Dumnezeu. Către voi Cuvântul vorbește «Sfărâmați orice jug». Dacă voi nu încetați de a mai face pe om supus al omului, dacă nu deveniți umili cu inima, și nu învățați voi înșivă calea Domnului ca niște copilași. Domnul vă va despărți de lucrarea Sa. Voi trebuie să vă tratați unul pe altul ca frați, ca împreună lucrători, ca bărbați și femei ce caută lumina și înțelegerea voinței Domnului, și care sunt sârguincioși pentru slava Sa.” -- (Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 480-481.)

Împuternicirea unui slujitor al Evangheliei are la bază două aspecte:

1. Mesajul Său -- predicarea că Hristos este Domnul.

2. Organizația Bisericii -- eu însumi ca serv al vostru, de dragul lui Hristos.

„În însărcinarea pe care a dat-o ucenicilor Săi, Hristos nu numai că a schițat lucrarea lor, dar le-a dat și o Solie. «Învățați pe oameni», a zis El, «să păzească ce v-am poruncit». Ucenicii trebuiau să vestească ceea ce îi învățase Hristos. Se cuprinde aici nu numai ce vorbise El în persoană, dar și prin toți profeții și învățătorii Vechiului Testament. Învățătura omenească este exclusă. Nu e loc pentru tradiție, pentru teorii și concluzii omenești, sau pentru legislație bisericească. În însărcinarea aceasta nu sunt cuprinse legile rânduite de autoritatea ecleziastică. Servii lui Hristos nu trebuie să predea nimic din toate acestea. «Legea și profeții», împreună cu tot ce ne e raportat din cuvintele și faptele Lui, formează comoara încredințată ucenicilor pentru a fi dată lumii. Numele lui Hristos este deviza lor, semnul lor distinctiv, legătura lor de unire, autoritatea pentru comportamentul lor și izvorul succesului lor. Împărăția Lui nu va recunoaște nimic ce nu poartă inscripția Sa.” -- (The Desire of Ages, 826.)

Capitolul 23

Apocalipsa 14

Importanța întreitei solii îngerești

„Întreita solie îngerească răsună, ea este sigură.” -- (Testimonies for the Church 4:595.)

„Întreita solie îngerească este adevăr, lumina și putere.” -- (The Great Controversy, 426.)

„Advențiștilor de ziua a șaptea li s-a dat o lucrare de cea mai mare solemnitate -- proclamarea primei, celei de-a doua și a treia solii îngerești. Nu există o altă lucrare de o asemenea importanță.” -- (Testimonies for the Church 9:19.) „Mesajele solemne care au fost date în succesiunea lor în Apocalipsa trebuie să ocupe primul loc în mințile celor din poporul lui Dumnezeu. Nu trebuie să permitem ca altceva să ne atragă atenția.” -- (Testimonies for the Church 8:302.)

„Lucrarea deosebită a celui de-al treilea înger n-a fost văzută în importanța ei. Dumnezeu a intenționat ca poporul Său să fie cu mult mai avansat față de poziția pe care o ocupă azi.... Nu toți lucrătorii noștri care prezintă mesajul celui de-al treilea înger înțeleg în mod real ce conține acest mesaj.” -- (Testimonies for the Church 5:714-715.)

„Dacă solia îngerului al treilea ar fi prezentată în toate aspectele ei unora din cei ce sunt educatori, ea n-ar fi înțeleasă.” -- (Testimonies for the Church 6:165.)

În 1904, solia din Apocalipsa 14 nu era înțeleasă pe deplin

„Capitolul al paisprezecelea din Apocalipsa este de cel mai mare interes. Acest capitol va fi curând înțeles pe deplin și mesajele date lui Ioan vor fi prezentate cu claritate.” -- (The Review and Herald, 13 octombrie, 1904; The S. D. A. Bible Commentary 7:978.)

Semnul fiarei

„Lumina pe care am primit-o în legătură cu solia celui de-al treilea înger este adevărata lumină. Semnul fiarei este exact ceea ce s-a proclamat că este. Încă nu se înțelege totul în această privință, și nici nu se va înțelege înaintea desfășurării evenimentelor; dar trebuie să se îndeplinească o lucrare deosebită în lumea noastră.” -- (Testimonies for the Church 6:17.)

Maleahi 3, 1-3 și judecata de cercetare descriu același eveniment. Aceasta înseamnă că judecata de cercetare este o experiență de curățire pentru copiii lui Dumnezeu.

„Deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-l doriți; iată că vine -- zice Domnul oștirilor. Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămânea însă în picioare când se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului, și «ca leșia nălbitorului.» Maleahi 3, 1-3. Venirea lui Hristos amintită aici nu este a doua Sa venire pe pământ, ci venirea Sa în Locul prea sfânt din Sanctuarul ceresc, pentru judecata de cercetare. De aceea mesajul este în special pentru noi, cei care trăim în timpul judecății de cercetare.

«El va șede, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite.» Maleahi 3, 3. Un dar neprihănit este oferirea unor mijloace care

au fost dobândite pe drept. Este un dar de la unul care a pus în practică iertarea și chibzuință, și în nici un caz n-a nedreptățit pe vecinii lui. Este un dar pornit din dragoste, care este înmiresmat înaintea lui Dumnezeu.” -- (The Review and Herald, 9 mai, 1893.)

Lucrarea lui Hristos în Sanctuarul ceresc a fost rezumată de S.N. Haskell în următoarele cuvinte: „În primul rând noi am învățat că există un timp când Hristos va intra în Templul ceresc; apoi, că acest timp este judecata de cercetare; și, în al treilea rând, că lucrarea din acel timp va fi desăvârșirea caracterului” -- (The General Conference Bulletin, 7 aprilie, 1901 p. 100.)

Ellen White a rezumat această lucrare astfel:

„Venirea lui Hristos ca Marele nostru Preot în Locul prea sfânt, pentru curățirea Sanctuarului, este prezentată în Daniel 8, 14; venirea Fiului lui Dumnezeu înaintea Celui îmbătrânit de zile, cum se prezintă în Daniel 7, 13, și intrarea Domnului în Templul Său, arătată în Maleahi, sunt descrieri ale aceluiași eveniment; aceasta este de asemenea descrisă prin venirea Mirelui la nuntă, reprezentată de Hristos în parabola celor zece fecioare, în Matei, capitolul 25.” -- (The Great Controversy, 426.)

Apocalipsa 14, 12; Legea și Evanghelia

„Legea este Evanghelia lui Hristos acoperită, Evanghelia lui Isus nu este nici mai mult nici mai puțin decât Legea descoperită, arătând principiile ei atotcuprinzătoare.” -- (The Review and Herald, 21 mai, 1890.)

„Nici un om nu poate prezenta corect Legea lui Dumnezeu fără Evanghelia, sau Evanghelia fără Lege. Legea este Evanghelia întrupată, iar Evanghelia este Legea dezvăluită. Legea este rădăcina, iar Evanghelia este

floarea parfumată și fructul crescut din ea.” -- (Christ Object’s Lessons, 128.)

„Evanghelia este Hristos descoperit și Hristos este Evanghelia întrupată. Noi nu trebuie să ne închinăm Evangheliei, ci lui Hristos, Domnul Evangheliei. Evanghelia este glorioasă pentru că este făcută din neprihănirea lui Hristos. Mântuitorul nostru este o reprezentare perfectă a lui Dumnezeu, pe de-o parte, și o reprezentare perfectă a omului, pe de altă parte. Astfel, El îmbină umanitatea și divinitatea.” -- (The Signs of the Times, 24 noiembrie, 1898.)

„Unora li se pare ciudat că mântuirea ar pretinde întreaga noastră supunere față de Legea lui Dumnezeu. Dar Domnul n-ar putea face un lucru mai crud decât acela de a salva pe om în răzvrătirea sa. Nici un om nu poate fi salvat până când nu se supune lui Hristos. Mântuirea înseamnă o predare completă a sufletului, trupului și spiritului nostru. Din cauza elementelor nesupuse din natura noastră, pasiunile câștigă adesea supremația. Singura speranță a păcătosului este de a părăsi păcatul. Atunci el va fi în armonie cu voia lui Hristos. Sufletul său este adus în legătură cu Dumnezeu. Cei care se înrolează în oștirea lui Hristos trebuie să se supună în totul autorității Sale și să țină seama de voința Sa. Ascultarea absolută este condiția mântuirii. Legea lui Dumnezeu trebuie ascultată în orice amănunt. Este spre salvarea noastră să facem din Legea Sa conduita, din viața Sa exemplul și din slava Sa ținta noastră supremă. A ne păstra pe noi înșine în dragostea lui Dumnezeu, a fi gata să ascultăm cerințele Sale, aceasta înseamnă libertatea în Hristos.

Grăbindu-i de la o ispită la alta, Satana nu lasă timp oamenilor să aprecieze aceste lucruri. Ei pot să respingă vrăjmașul într-un punct și se cred în siguranță, în timp ce vicleanul pregătește degrabă o altă ispită. El ne urmărește la fiecare pas, folosind orice circumstanță a vieții pentru a ne determina să-l primim cu bunăvoință; pentru că el joacă partida vieții pentru suflet.” -- (The Signs of the Times, 15 noiembrie, 1899.)

„Aici este «răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus», nu este doar un mesaj, ci totodată o declarație finală că a fost găsit un popor care ține credința și poruncile lui Dumnezeu”.

„Iar în Univers se vor auzi cuvintele: «Aceștia sunt din orice neam, seminție, limbă și norod». Vor fi unii care vor răspunde cu bucurie mesajului: «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui». Ei se vor întoarce de la orice idol care i-a orbit pe pământ și se vor închina «Celui ce a făcut cerul, pământul, marea și apele mai de jos decât pământul». Ei se vor elibera din orice situație dificilă și vor sta înaintea lumii ca monumente ale milei lui Dumnezeu. Ascultători de cerințele divine, vor fi recunoscuți de către îngerii și oameni, drept cei care au ținut «poruncile lui Dumnezeu, și credința lui Isus». Apocalipsa 14, 6-7.12.” -- (Prophets and Kings, 299-300.)

Sabatul nu are putere despărțit de solia celui de-al treilea înger

„Despărțiți Sabatul de solii, și își va pierde puterea; dar când este legat de mesajul celui de-al treilea înger, e însoțit de o putere care îi convinge pe necredincioși și neîncrezători și îi conduce cu tărie pentru a sta, a trăi, a crește și a înflori în Domnul.” -- (Testimonies for the Church 1:337.)

Cronologie & Apocalipsa 14

Apocalipsa 14 în ordine cronologică

Evenimentele, în ordinea lor cronologică, și modul de a ne pregăti pentru ele sunt descoperite cu claritate, dar majoritatea oamenilor care ar putea să le cunoască pe deplin nu știu nimic despre ele și sunt complet nepregătiți.

„Astfel, în profeții, viitorul este deschis ucenicilor prin cuvintele lui Hristos. Sunt prezentate în mod clar evenimentele care au legătură cu încheierea timpului de probă și lucrarea de pregătire pentru acest timp. Dar mulțimile nu au mai multă înțelegere a acestor adevăruri importante decât dacă ele n-ar fi fost niciodată descoperite. Satana veghează pentru a fura orice impresie care i-ar putea face înțelepți spre mântuire, și timpul încercării îi va găsi nepregătiți.” -- (The Great Controversy, 594.)

„Dumnezeu are un popor pe pământ care în credință și speranță sfântă, urmărește împlinirea rapidă a profeției și caută să-și curățe sufletele prin ascultarea de adevăr, pentru a nu fi găsiți fără haine de nuntă atunci când va veni Hristos.” -- (Testimonies for the Church 4:307.)

„Am văzut ... că evenimentele se desfășoară în ordine.” -- (Early Writings, 41.)

„Noi trebuie să vedem în istorie împlinirea profeției, pentru a studia lucrările providenței în marile mișcări de reformațiune și a înțelege desfășurarea evenimentelor care conduc națiunile în conflictul final al marii

lupte.” -- (The Ministry of Healing, 442.)

„Istoria, comparată cu evenimentele prezente, arată clar ce se va întâmpla în curând. Dacă n-o putem noi citi, Roma poate! Este uimitoare Biserica Romei în viclenia și șiretenia ei. Ea poate înțelege ce va urma. Ea își așteaptă vremea....” -- (The Great Controversy, 580.)

„În timp ce ne apropiem de încheierea istoriei acestui pământ, profețiile care descriu zilele finale necesită în mod special atenția noastră.” -- (Christ Object’s Lessons, 133.)

Punctul de vedere prin care putem studia cronologia zilelor finale este Sanctuarul

„Lumina din Sanctuar a luminat trecutul, prezentul și viitorul.” -- (The Great Controversy, 423.)

„Mulți din poporul nostru nu înțeleg cât de trainic a fost așezată temelia credinței noastre. Soțul meu, prezbiterul Joseph Bates, părintele Pierce, prezbiterul Edson și alții, care erau pătrunzători, nobili și cinstiți, au fost printre cei care, după trecerea timpului în 1844, au căutat după adevăr ca după comori ascunse. Eu m-am întâlnit cu ei, am studiat și ne-am rugat cu seriozitate. Adesea am rămas împreună până noaptea târziu și, uneori, întreaga noapte, rugându-ne pentru lumină și studiind Cuvântul. Mereu și mereu acești frați s-au adunat pentru a studia Biblia, cu scopul de a-i putea cunoaște înțelesul și a fi pregătiți să-l predice cu putere. Când ajungeau în studiul lor în punctul în care ziceau: «Nu putem face nimic mai mult!» Duhul Domnului venea asupra mea, eram luată în viziune și mi se dădea o explicație clară a pasajelor pe care le studiam, împreună cu sfaturi despre cum să lucrăm și să predicăm eficient. Astfel a fost dată lumina, care ne-a ajutat să înțelegem Scripturile în legătură cu Hristos, misiunea și preoția Sa.

Mi s-a dezvăluit o linie a adevărului, ce se întinde din acest timp până în momentul în care vom intra în cetatea lui Dumnezeu, și eu am dat altora instrucțiunile pe care Domnul mi le-a dat.” -- (Special Testimonies Series, Seria B 2:56-57.)

1844 și soliile celor trei îngeri A -- Primul înger și Daniel 8, 14

„În profeția primei solii îngeresti din Apocalipsa 14 este prezisă o mare redeșteptare religioasă, ca urmare a vestirii apropiatei veniri a lui Hristos....

Mărturia profețiilor care arătau către venirea lui Hristos în primăvara anului 1844 a pus stăpânire deplină pe mințile oamenilor. Pe măsură ce solia mergea de la un stat la altul, trezea un interes larg răspândit. Mulți erau convinși că dovezile din perioadele profetice erau corecte, și sacrificându-și mândria, părerile personale, primeau cu bucurie adevărul....

Mulți căutau pe Domnul cu pocăință și umilință. Simțămintele, care se prinseseră atât de multă vreme de lucrurile pământești, erau acum îndreptate către cer. Duhul lui Dumnezeu stăruia asupra lor și, cu inimi umilite și supuse, se uneau să înalțe strigătul: «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă; căci a venit ceasul judecății Lui».” -- (The Great Controversy, 355, 368-369.)

„... Astfel Miller și tovarășii lui au predicat solia bazându-se pe Daniel 8, 14 și Apocalipsa 14, 7....” -- (The Great Controversy, 353.)

„Dumnezeu a plănuit să-și încerce poporul. Mâna Lui a acoperit o greșală în calcularea perioadei profetice....

Timpul de așteptare a trecut, dar Hristos nu S-a arătat pentru eliberarea poporului Său. Aceia care cu credință și iubire sinceră au așteptat pe Mântuitorul au avut parte de o dezamăgire amarnică.” -- (The Great

Controversy, 373-374.)

„Prima solie îngerească din Apocalipsa 14, care anunța ceasul judecării lui Dumnezeu, chemând pe oameni să se teamă și să se închine Lui, a avut scopul de a despărți pe aceia care purtau numele de popor al lui Dumnezeu de influențele stricătioase ale lumii și a-i trezi pentru a vedea adevărata lor stare de decădere și iubire pentru lume. În această solie, Dumnezeu a trimis bisericii o avertizare, care, dacă ar fi fost primită, ar fi îndreptat relele care o îndepărtau de El. Dacă ar fi primit solia din cer, smerindu-și inimile înaintea Domnului și căutând cu sinceritate să se pregătească pentru a sta în prezența Sa, Duhul și puterea lui Dumnezeu s-ar fi manifestat în mijlocul lor. Biserica ar fi ajuns iarăși la acea stare binecuvântată de unire, credință și iubire, care se vedea în zilele apostolice, când credincioșii erau «o inimă și un suflet» și «vesteau Cuvântul Domnului cu îndrăzneală», când «Domnul adăuga în fiecare zi la Biserică, pe cei care trebuiau să fie mântuiți». Faptele Apostolilor 4, 32.31; 2:47.

Dacă aceia care pretind că sunt poporul lui Dumnezeu ar primi lumina care strălucește asupra lor din Cuvântul Său, ar ajunge la acea unitate pentru care S-a rugat Hristos și pe care apostolul a descris-o ca «unirea Duhului prin legătura păcii». «Este, spune el, un singur trup și un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez», Efeseni 4, 3-5.

Acestea erau rezultatele binecuvântate, experimentate de aceia care au primit solia adventă.” -- (The Great Controversy, 379.)

B. Al doilea înger și Daniel 8, 14

„Refuzând avertizarea primului înger, ei au respins mijloacele pe care cerul le prevăzuse pentru îndreptarea lor. Au disprețuit solul harului care le-

ar fi corectat greșelile ce-i despărțeau de Dumnezeu și, cu o înverșunare mai mare s-au întors să caute prietenia lumii. Aceasta era cauza acelei stări îngrozitoare de iubire pentru lume, apostazie și moarte spirituală care exista în bisericile anului 1844.

În Apocalipsa 14, primul înger este urmat de al doilea, care vestește solia: «A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei desfrânării ei». Apocalipsa 14, 8” -- (The Great Controversy, 380-381.)

Solia îngerului al doilea -- căderea Babilonului -- a fost predicată cu putere după ce a strălucit mai multă lumină din Daniel 8, 14

„În vara anului 1844, adică la mijlocul timpului dintre data fixată prima dată pentru sfârșitul celor 2300 zile și toamna aceluiași an, timp hotărât ulterior ca împlinire a perioadei, solia a fost vestită chiar cu cuvintele Scripturii: «Iată, mirele vine!»

Faptul care a dus la această mișcare a fost descoperirea că decretul lui Artaxerxe pentru rezidirea Ierusalimului, care forma punctul de plecare pentru perioada de 2300 de zile, a intrat în vigoare în toamna anului 457 î. Hr. Și nu la începutul anului, așa cum se crezuse prima dată. Începând din toamna anului 457, cei 2300 de ani se încheiau în toamna anului 1844.

Argumentele scoase din tipurile Vechiului Testament arătau și ele spre toamnă, ca timp când trebuia să aibă loc evenimentul reprezentat prin «curățirea sanctuarului». Acest lucru a devenit foarte clar atunci când atenția a fost îndreptată asupra modului în care simbolurile care avuseseră legătură cu prima venire a lui Hristos, se împliniseră....

Aceste simboluri s-au împlinit nu numai în ceea ce privește

evenimentul, ci și în ceea ce privește timpul....

Astfel, ziua a zecea a lunii a șaptea, Ziua cea mare a Ispășirii, timpul curățirii sanctuarului, care în anul 1844 cădea la 22 octombrie, a fost fixată ca timp al venirii Domnului. Acest lucru era în armonie cu dovezile prezentate mai înainte că cele 2300 de zile urmau să se încheie în toamnă, iar concluzia părea bine fondată....

Dintre marile mișcări religioase, începând din zilele apostolilor, nici una n-a fost mai liberă de nedesăvârșirea omenească și de cursele lui Satana, așa cum a fost aceea din toamna anului 1844. Chiar și acum, după trecerea multor ani, toți cei care au luat parte la mișcarea aceea și care au stat hotărâți pe platforma adevărului simt încă influența sfântă a acelei lucrări binecuvântate și dau mărturie că a fost de la Dumnezeu.

La strigătul: «Iată, Mirele vine, ieșiți-I în întâmpinare!», aceia care așteptau «s-au ridicat și și-au aprins candelile»; ei au studiat Cuvântul lui Dumnezeu cu un interes extrem de intens, necunoscut mai înainte. Îngeri din cer au fost trimiși să trezească pe aceia care se descurajaseră și să-i pregătească pentru a primi solia. Lucrarea nu s-a întemeiat pe înțelepciunea și pe pregătirea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu. Nu cei mai talentați, ci cei mai umili și devotați au fost printre primii care au auzit și au ascultat chemarea. Fermierii și-au lăsat recoltele pe câmp, meseriașii și-au lăsat sculele și, cu lacrimi de bucurie, au ieșit să vestească avertizarea. Aceia care mai înainte fuseseră în fruntea lucrării, au fost printre cei din urmă care s-au alăturat lor. Bisericile în general și-au închis ușile față de această solie, și o mare grupă dintre aceia care o primiseră au rupt legăturile lor cu ele. În providența lui Dumnezeu această proclamație s-a unit cu cea de a doua solie îngerească, și a dat putere acelei lucrări....

În timpul acela se vedea o credință care aducea răspuns la rugăciune --

credința care aștepta răsplătirea. Asemenea ploii care cade peste pământul însetat, Duhul harului cobora peste cercetătorii sinceri. Aceia care așteptau ca în curând să stea față în față cu Răscumpărătorul lor, simțeau o bucurie solemnă, care nu se putea descrie. Puterea înnobilitoare, convingătoare, a Duhului Sfânt, mișca inimile, atunci când binecuvântările Sale erau revărsate în măsură bogată peste cei credincioși.

Cu grijă și solemnitate, aceia care primiseră solia au ajuns la timpul în care sperau să se întâlnească cu Domnul lor. În fiecare dimineață simțeau că prima lor datorie era să-și asigure dovada că sunt primiți de Dumnezeu. Inimile lor erau strâns unite și se rugau mult unul cu altul și unul pentru altul. Adesea se adunau în locuri izolate pentru a fi în comuniune cu Dumnezeu și glasul rugăciunii se înălța spre cer de pe câmpii și din crânguri. Asigurarea aprobării Mântuitorului le era mai necesară decât hrana zilnică; iar dacă vreun nor le întuneca mintea, nu se odihneau până ce nu-l îndepărtau. Și atunci când simțeau dovada harului iertător, doreau să-L vadă pe Acela pe care-L iubea sufletul lor.

Dar aveau să cadă din nou pradă descurajării. Timpul de așteptare a trecut și Mântuitorul lor nu S-a arătat.” -- (The Great Controversy, 398-403.)

„Isus a însărcinat alți îngeri să zboare repede și să învioreze și să întărească credința slăbită a poporului Său și să-l pregătească să înțeleagă solia celui de al doilea înger și mișcarea însemnată ce urma să aibă loc în curând în cer. Am văzut cum acești îngeri primesc putere și lumină mare de la Isus și zboară repede către pământ pentru a-și îndeplini însărcinarea și pentru a ajuta pe îngerul al doilea în lucrarea lui. O lumină mare strălucea asupra poporului lui Dumnezeu, când îngerii strigau: «Iată, Mirele vine, ieșiți-I în întâmpinare!» Am văzut atunci pe cei dezamăgiți ridicându-se și, în armonie cu îngerul al doilea, vestind: «Iată, Mirele vine, ieșiți-I în întâmpinare!» Lumina, pornită de la îngeri, străbătea pretutindeni întunericul.” -- (Early Writings, 248.)

C. Al treilea înger și Daniel 8, 14

„Textul din Scriptură care, mai presus de toate celelalte, a fost atât temelia cât și pivotul central al credinței advente, a fost acesta: «Până vor trece 2300 de seri și dimineți, apoi sfântul Locaș va fi curățit»*. Daniel 8, 14. Acestea fuseseră cuvintele cunoscute de toți credincioșii apropiatei reveniri a Domnului. Pe buzele a mii de oameni era repetată această profeție ca un cuvânt de ordine al credinței lor. Toți simțeau că de evenimentele prezise aici depindeau cele mai strălucite așteptări și cele mai scumpe nădejdi. S-a arătat că aceste zile profetice se vor încheia în toamna anului 1844. La fel cu restul lumii creștine, adventiștii susțineau atunci că pământul sau o parte din el era sanctuarul. Astfel, ei înțelegeau că curățirea sanctuarului însemna curățirea pământului prin focul zilei de pe urmă și că aceasta urma să aibă loc la a doua venire. De aici s-a tras concluzia că Hristos urma să vină pe pământ în anul 1844.

Dar timpul stabilit trecuse și Domnul nu Se arătase....

Cu toate că mulți renunțaseră la calculul de mai înainte al perioadelor profetice și negau concepția corectă a mișcării întemeiată pe ea, alții nu erau dispuși să renunțe la punctele de credință și la o experiență care erau susținute de Scripturi și de mărturiile Duhului lui Dumnezeu. Aceștia erau convinși că au adoptat principii sănătoase de interpretare în studiul lor asupra profețiilor și că era de datoria lor să țină la aceste adevăruri deja descoperite, continuând același drum de cercetare biblică. Cu rugăciuni stăruitoare, ei au revizuit poziția lor și au studiat Scripturile să descopere greșeala făcută. Și pentru că n-au văzut nici o greșală în calculul lor cu privire la perioadele profetice, au fost conduși să examineze mai atent subiectul sanctuarului.

În cercetarea lor, au descoperit că nu există nici o dovadă în Scripturi

care să susțină concepția populară că pământul este sanctuarul; dar au găsit în Biblie o explicație a subiectului sanctuarului, despre natura lui, despre locul așezării sale și serviciile din el. Mărturia scriitorilor sfinți era atât de clară și completă, încât înțelegerea problemei era mai presus de orice îndoială....

La întrebarea: «Ce este sanctuarul?», s-a răspuns lămurit din Scripturi. Termenul «sanctuar», așa cum este întrebuințat în Biblie, se referă mai întâi la cortul construit de Moise, ca o preînchipuire a lucrurilor cerești; iar în al doilea rând, la «adevăratul cort» din ceruri, către care arăta sanctuarul pământesc. La moartea lui Hristos, serviciul slujbelor simbolice a luat sfârșit. «Adevăratul cort» din cer este sanctuarul noului legământ. Și, deoarece profeția din Daniel 8, 14 s-a împlinit în această dispensațiune, sanctuarul la care se referă el trebuie să fie Sanctuarul noului legământ. La încheierea celor 2300 de zile, în anul 1844, pe pământ nu se mai găsea nici un sanctuar de multe veacuri. În felul acesta, profeția: «Până vor trece 2300 de zile, și atunci sanctuarul va fi curățit», arăta, indiscutabil, către Sanctuarul din ceruri.

Dar mai rămânea să se dea răspuns la cea mai importantă întrebare: Ce este curățirea sanctuarului? Faptul că există o astfel de slujbă în legătură cu sanctuarul pământesc este arătat în Scripturile Vechiului Testament. Dar, poate fi ceva în cer care trebuie curățit? În Evrei 9, atât curățirea sanctuarului pământesc cât și a celui ceresc este prezentată clar: «Și, după lege, aproape totul este curățit cu sânge; și fără vărsare de sânge, nu este iertare. Dar, deoarece chipurile lucrurilor care sunt în ceruri, au trebuit curățite în felul acesta (cu sânge de animale), trebuia ca înseși lucrurile cerești să fie curățite cu jertfe mai bune decât acestea» (Evrei 9, 22.23), chiar cu sângele prețios al lui Hristos....

În felul acesta, cei care au urmat lumina cuvântului profetic au văzut că, în loc să vină atunci pe pământ, la încheierea celor 2300 de zile, în anul

1844, Hristos a intrat în Locul prea sfânt din Sanctuarul ceresc pentru a îndeplini lucrarea de încheiere a ispășirii, ca pregătire pentru revenirea Sa.” - (The Great Controversy, 409-422.)

D. Sanctuarul și primul înger

„Atât profeția din Daniel 8, 14: «Până vor trece 2300 de seri și dimineți și sfântul locaș va fi curățit», cât și prima solie îngerească: «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă; căci a venit ceasul judecății Lui», arătau către lucrarea lui Hristos din Locul prea sfânt, către judecata de cercetare și nu către venirea lui Hristos pentru răscumpărarea poporului Său și pentru distrugerea celor nelegiuți.” -- (The Great Controversy, 424.)

E. Sanctuarul și al doilea înger

Strigătul celui de-al doilea înger este însoțit de strigătul, „vine Mirele, ieșiți-I în întâmpinare”!

„În vara și toamna anului 1844, a fost proclamată solia: «Iată, Mirele vine»....

Venirea Mirelui, arătată aici, are loc înainte de nuntă. Nunta reprezintă primirea de către Hristos a împărăției Sale. Sfânta cetate. Noul Ierusalim, care este capitala și reprezentanta împărăției, este numită «mireasa, soția Mielului». Îngerul a spus lui Ioan: «Vino aici, și-ți voi arăta mireasa, soția Mielului». «El m-a dus în Duhul,» zice profetul, «și mi-a arătat cetatea cea mare, Ierusalimul cel Sfânt, coborând din cer de la Dumnezeu». Apocalipsa 21, 9.10. Este clar deci că mireasa reprezintă Cetatea cea sfântă, iar fecioarele care merg în întâmpinarea Mirelui sunt simbolul bisericii....

Vestirea «Iată, Mirele vine», din vara anului 1844, a făcut ca multe mii

să aștepte venirea imediată a Domnului. La timpul convenit, Mirele a venit, dar nu pe pământ, cum așteptau oamenii, ci la Cel îmbătrânit de zile, în ceruri, la nuntă, să-și primească împărăția. «Cele care erau gata, au intrat cu El la nuntă și s-a încuiat ușa.» Ei nu puteau fi prezenți în persoană la nuntă, deoarece ea are loc în ceruri în timp ce ei sunt pe pământ. Urmașii lui Hristos trebuie «să aștepte pe Domnul când Se va întoarce de la nuntă». Luca 12, 36. Însă trebuie să înțeleagă lucrarea Lui și să-L urmeze prin credință, atunci când intră înaintea lui Dumnezeu. În sensul acesta, se spune că ei merg la nuntă.

În parabolă, au intrat la nuntă aceia care aveau ulei în candelă. Aceia care, odată cu cunoașterea adevărului din Scripturi au avut și Duhul și harul lui Dumnezeu și care, în noaptea celei mai amare încercări au așteptat cu răbdare, cercetând Biblia după o lumină mai clară -- au înțeles adevărul cu privire la Sanctuarul din ceruri, cât și noua slujire a Mântuitorului, iar prin credință L-au urmat în lucrarea Sa din Sanctuarul de sus. Toți aceia care, prin mărturia Scripturilor, primesc aceleași adevăruri, urmează pe Hristos prin credință, când intră înaintea lui Dumnezeu pentru a aduce la îndeplinire ultima lucrare de mijlocire -- la a cărei încheiere să-și primească împărăția -- toți aceștia sunt reprezentați ca unii care intră la nuntă.” -- (The Great Controversy, 426-428.)

F. Sanctuarul și al treilea înger

„O altă categorie susținea cu tărie că Domnul îi condusese în experiența lor de până atunci; și pentru că au așteptat, au vegheat și s-au rugat să cunoască voia lui Dumnezeu, au văzut că marele lor Mare Preot intrase în altă lucrare de slujire, și, urmându-L prin credință, au fost conduși să înțeleagă și lucrarea de încheiere a bisericii. Ei aveau o înțelegere mai clară a primei și a celei de a doua solii îngeresti, și erau pregătiți să primească și să dea lumii solemnă avertizare a îngerului al treilea din Apocalipsa 14....

«Și Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis: Și s-a văzut chivotul legământului Său, în Templul Său.» Apocalipsa 11, 19. Chivotul legământului lui Dumnezeu se află în Sfânta Sfintelor, a doua despărțitură a Sanctuarului. În serviciul sanctuarului pământesc, care slujea ca o preînchipuire și «o umbră a lucrurilor cerești», această despărțitură era deschisă numai în Ziua cea Mare a Ispășirii pentru curățirea Sanctuarului. De aceea, anunțul că Templul lui Dumnezeu a fost deschis în ceruri și a fost văzut chivotul legământului, arată către deschiderea Locului prea sfânt din Sanctuarul ceresc, în anul 1844, când Hristos a intrat acolo pentru a aduce la îndeplinire lucrarea de încheiere a ispășirii. Aceia care, prin credința, au urmat pe Marele lor Preot, când și-a început lucrarea în Locul prea sfânt, au văzut chivotul legământului Său. Când au studiat subiectul sanctuarului, au ajuns să înțeleagă schimbarea locului slujirii Mântuitorului și au văzut că El mijlocea acum înaintea chivotului lui Dumnezeu, mijlocind cu sângele Său în favoarea păcătoșilor.

Chivotul din sanctuarul de pe pământ conținea cele două table de piatră, pe care erau înscrise preceptele Legii lui Dumnezeu. Chivotul era doar un locaș pentru tablele Legii, dar prezența acestor precepte divine îi dădea valoare și sfințenie. Când Templul lui Dumnezeu a fost deschis în cer, s-a văzut chivotul legământului Său. În Sfânta Sfintelor din Sanctuarul din cer, Legea divină este înconjurată de sfințenie -- Legea care a fost vestită de însuși Dumnezeu în mijlocul tunetelor de pe Sinai și scrisă cu degetul Său pe table de piatră,

Legea lui Dumnezeu din Sanctuarul din ceruri este marele original, după care poruncile înscrise pe tablele de piatră și raportate de Moise în cărțile sale erau o transcriere fără greș. Aceia care au ajuns la înțelegerea acestui punct important, au fost conduși astfel să vadă caracterul sfânt, neschimbător al Legii divine. Ei au înțeles, ca niciodată mai înainte, puterea cuvintelor Mântuitorului. «Câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va

trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege». Matei 5; 18. Legea lui Dumnezeu, fiind o descoperire a voinței Sale, o transcriere a caracterului Său, trebuie să dăinuiască veșnic, «ca un martor credincios în ceruri». Nici o poruncă n-a fost anulată, nici o iotă sau titlu n-a fost schimbat. Psalmistul zice: «Cuvântul Tău, Doamne, dăinuiește în veci în ceruri; toate poruncile Lui sunt adevărate, întărite pentru veșnicie». Psalmii 119, 89;111, 7.

Chiar în centrul Decalogului se găsește porunca a patra, așa cum a fost pentru prima dată proclamată: «Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești...» Aceia care au primit lumina cu privire la mijlocirea lui Hristos și la perpetuitatea Legii lui Dumnezeu, au descoperit că aceste adevăruri le erau prezentate în Apocalipsa 14....

Iar rezultatul primirii acestor solii este arătat prin cuvintele: «Aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.»

În Apocalipsa 14, oamenii sunt chemați să se închine Creatorului iar profeția scoate în evidență o categorie care, ca urmare a întreitei solii, păzesc poruncile lui Dumnezeu....

Cu privire la Sabat, Domnul spune mai departe că este «un semn ca să știți că Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru». Ezechiel 20, 20. Iar motivul dat este: «căci în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul, iar în ziua a șaptea S-a odihnit și a răsuflat». Exod 31, 17.

«Importanța Sabatului, ca monument al Creațiunii, este că el păstrează totdeauna prezent motivul adevărat pentru care închinarea se cuvine lui Dumnezeu» -- pentru că El este Creatorul, iar noi suntem făpturile Sale. «De aceea Sabatul stă chiar la temelia închinării divine, căci el ne învață acest mare adevăr în modul cel mai impresionant și nici o altă instituție nu face lucrul acesta. Adevăratul temei al închinării divine, nu numai acela din ziua a

șaptea, ci al întregii închinări, se găsește în deosebirea dintre Creator și creaturile Sale, Acest fapt important nu se poate învechi niciodată și nu trebuie uitat niciodată». J. N. Andrews, History of the Sabbath, cap. 27....

După avertizarea împotriva închinării la fiară și la chipul ei, profeția spune: «Aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus». Deoarece aceia care păzesc poruncile lui Dumnezeu sunt puși în felul acesta în contrast cu aceia care se închină fiarei și chipului ei și primesc semnul ei, urmează că păzirea Legii lui Dumnezeu, pe de o parte, și călcarea ei, pe de altă parte, va face deosebirea dintre închinătorii lui Dumnezeu și închinătorii fiarei.

Caracteristica deosebită a fiarei precum și a chipului ei este călcarea poruncilor lui Dumnezeu. Daniel zice despre cornul cel mic, papalitatea: «se va încumeta să schimbe vremile și legea». Daniel 7, 25. Iar Pavel numea aceeași putere «omul fărădelegii», care urma să se înalțe pe sine mai presus de Dumnezeu. O profeție este completată de alta. Numai prin schimbarea Legii lui Dumnezeu putea papalitatea să se înalțe mai presus de Dumnezeu; oricine va păstra cu bună știință Legea, așa cum a fost ea schimbată, va da cinste supremă acelei puteri prin care s-a făcut schimbarea. Un asemenea act de ascultare de legile papale va fi un semn de supunere față de papa, în locul supunerii față de Dumnezeu.

Cea mai înfricoșată amenințare adresată vreodată muritorilor, este cuprinsă în a treia solie îngerească. Trebuie să fie un păcat groaznic acela care atrage mânia lui Dumnezeu neamestecată cu milă....

În problema acestei controversă, toată creștinătatea se va împărți în două clase -- aceia care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, și aceia care se închină fiarei și chipului ei și primesc semnul ei. Cu toate că biserica și statul își vor uni puterea pentru a constrânge pe «toți, mici și mari,

bogați și săraci, liberi și robi» (Apocalipsa 13, 16) să primească «semnul fiarei», poporul lui Dumnezeu nu-l va primi. Profetul de pe Patmos îi vede cum «au câștigat biruința asupra fiarei și asupra chipului ei, asupra semnului ei și asupra numărului numelui ei, stând pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână, cântând cântarea lui Moise și a Mielului». Apocalipsa 15, 2-3.” -- (The Great Controversy, 433-450.)

După 1844, nu mai există nici o solie bazată pe un timp anumit

„Aceasta este reprezentată printr-un înger stând cu un picior pe mare, proclamând, sub jurământ solemn, că nu va mai fi timp.

Acest timp, pe care îngerul îl declară cu jurământ solemn, nu este sfârșitul istoriei acestui pământ, nici timpul încercării, ci timpul profetic care precede venirea Domnului nostru. Aceasta înseamnă că oamenii nu vor mai avea un alt timp stabilit. După această perioadă de timp, ce se întinde din 1842 până în 1844, nu se mai poate găsi vreun alt timp profetic. Cel mai lung calcul profetic ne conduce până în toamna anului 1844.” -- (The S. D. A. Bible Commentary 7:971.)

„Dumnezeu nu ne-a descoperit vremea când acest mesaj se va încheia, sau când se va sfârși încercarea. Noi vom primi acele lucruri care sunt descoperite, pentru noi înșine și pentru copiii noștri; dar să nu căutăm să cunoaștem ceea ce a fost ținut ascuns în sfatul Celui Atotputernic.” -- (The S. D. A. Bible Commentary 7:989.)

„Mereu și mereu am fost avertizată în legătură cu fixarea de date. Nu va mai fi niciodată un alt mesaj pentru poporul lui Dumnezeu, care să se bazeze pe timp. Noi nu trebuie să știm timpul revărsării Duhului Sfânt sau al venirii lui Hristos....

Astăzi, voi trebuie să vă dați pe voi înșivă lui Dumnezeu pentru ca El să vă poată face vasele lui de cinste, și să fiți de folos în slujba Lui. Astăzi, trebuie să vă dați pe voi înșivă lui Dumnezeu ca să puteți fi goliți de egoism, invidie, gelozie, răutate, bănuială, ceartă, orice lucru care ar putea dezonora pe Dumnezeu. Astăzi, voi trebuie să aveți vasul vostru curățat ca să fie gata pentru rouă cerească, gata pentru revărsarea ploii târzii; deoarece ploaia târzie va veni și binecuvântarea lui Dumnezeu va umple orice suflet care este curățat de pângărire. Este lucrarea noastră prezentă de a permite propria înviorare de la fața Domnului -- pregătiți pentru botezul Spiritului Sfânt.” -- (The Review and Herald, 22 martie, 189; Selected Messages 1:188, 191.)

Legea duminicală și soliile celor trei îngeri

Aceeași criză va veni asupra poporului nostru în toate părțile lumii

„Evenimente uimitoare se vor deschide curând înaintea lumii. Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Timpul necazului este gata să vină asupra poporului lui Dumnezeu. Atunci, acest decret va fi impus, interzicând celor ce țin Sabatul Domnului să cumpere sau să vândă, amenințându-i cu pedepse și chiar cu moartea, dacă nu păzesc prima zi a săptămânii, ca Sabat.

Îndemnul profetului este: «Strângeți-vă laolaltă, da, strângeți-vă laolaltă, o națiune nedorită; înainte ca să se dea porunca, înainte ca ziua să se scurgă ca pleava, înainte ca mânia Domnului să vină asupra voastră.» «Căutați pe Domnul, toți cei umili de pe pământ, care ați împlinit hotărârea Sa; căutați neprihănirea, căutați umilința; aceasta poate că vă va apăra în ziua mâniei Domnului.» Având în vedere ceea ce va veni curând asupra pământului, eu vă rog fierbinte, frați și surori, să umblați înaintea lui Dumnezeu cu toată blândețea și umilința sufletului, amintindu-vă de grija pe care Isus o are pentru voi. Toți cei umili de pe pământ sunt îndemnați să-L caute. Cei care au împlinit hotărârile Lui trebuie să-L caute.

Faceți ca egoismul să se sfarme în bucăți înaintea Domnului. Este greu să faci aceasta; dar noi suntem avertizați să cădem pe stâncă și să fim zdrobiți altfel ea va cădea peste noi și ne va preface în pulbere. Isus spune inimilor umile că brațele Lui veșnice le vor înconjura și El nu va îngădui ca ele să piară de mâinile celor răi. Ce înseamnă să fii creștin? -- Să fii ca Hristos.” -- (The Review and Herald, 19 noiembrie, 1908.)

„O criză mare așteaptă pe poporul lui Dumnezeu. O criză vine asupra lumii. Cea mai impresionantă luptă a tuturor veacurilor se află chiar în fața noastră. Evenimentele pe care noi le-am vestit timp de mai bine de patruzeci de ani, pe baza autorității cuvântului profetic, se desfășoară acum în fața ochilor noștri. Deja problema unei modificări a Constituției pentru restrângerea libertății de conștiință a fost adusă înaintea legiuitorilor națiunii. Problema impunerii păzirii duminicii a devenit de interes și importanță națională. Noi știm foarte bine care va fi rezultatul acestei mișcări. Dar suntem noi pregătiți pentru aceasta? Ne-am făcut noi cu credincioșie datoria pe care Dumnezeu ne-a încredințat-o, să avertizăm poporul despre primejdia ce stă înaintea lui?” -- (Testimonies for the Church 5:711.)

„Când America, țara libertății religioase, se va uni cu papalitatea ca să constrângă conștiința și să silească pe oameni să onoreze sabbatul fals, oameni din toate țările de pe glob vor fi conduși să urmeze exemplul ei. Poporul nostru nu este trezit nici pe jumătate pentru a face tot ce îi stă în putere, cu posibilitățile ce îi stau la îndemână, pentru a răspândi solia de avertizare.” -- (Testimonies for the Church 6:18.)

„Cu cât aducem mai puține învinuiri directe autorităților și stăpânilor, cu atât vom fi în stare să aducem la îndeplinire o lucrare mai mare, atât în America cât și în țările străine. Celelalte popoare vor urma exemplul Statelor Unite. Deși ea va da tonul aceeași criză va veni asupra poporului nostru în

toate părțile lumii.” -- (Testimonies for the Church 6:395.)

Legea duminicală și primul înger

Judecata de cercetare și cronologia ei:

1. Atât judecata de cercetare cât și ștergerea păcatului încep în 1844.

„La timpul rânduit pentru judecată -- încheierea celor 2300 de zile în anul 1844 -- a început lucrarea de cercetare și ștergere a păcatelor.” -- (The Great Controversy, 486.)

2. Cercetarea și ștergerea păcatului trebuie terminate înaintea celei de a doua veniri.

„Lucrarea judecății de cercetare și ștergere a păcatului trebuie îndeplinită înainte de a doua venire a Domnului.” -- (The Great Controversy, 485.)

3. Păcatele trebuie să fie cercetate înainte ca să fie șterse. Din moment ce sunt șterse, ele nu mai există, și ceea ce nu mai există nu poate fi cercetat.

„Deoarece morții trebuie judecați după lucrurile scrise în cărți, este cu neputință ca păcatele oamenilor să fie șterse înainte de judecata la care sunt cercetate cazurile lor.” -- (The Great Controversy, 485.)

„Când păcatul a fost regretat, mărturisit și părăsit, atunci în dreptul numelui păcătosului este scris «iertare»; dar păcatele lui nu sunt șterse înainte de judecata de cercetare.” -- (The Signs of the Times, 16 mai, 1895.)

4. Conform cu Petru, în Faptele Apostolilor 3:19, păcatele celor vii sunt

șterse în timpul ploii târzii [(vezi Apocalipsa 18, pentru un studiu aprofundat al ploii târzii)].

„Dar apostolul Petru a declarat categoric că păcatele credincioșilor vor fi șterse «când vor veni de la Domnul vremurile de înviore; și El va trimite pe Isus Hristos». Faptele Apostolilor 3, 19.20. Când se încheie judecata de cercetare, va veni Hristos, și răsplata Sa va fi cu El ca să dea fiecărui om după faptele sale.” -- (The Great Controversy, 485.)

„Poziția noastră adevărată și singura în care există siguranță este aceea a pocăinței și mărturisirii păcatelor înaintea lui Dumnezeu. Simțind că suntem păcătoși, noi vom avea credință în Domnul Isus Hristos, singurul care este în stare să ierte fărădelegea și să ne atribuie neprihănirea. Când vor veni vremurile de înviore de la fața Domnului, păcatele sufletului pocăit, care a primit harul lui Hristos și a devenit biruitor prin sângele Mielului, vor fi îndepărtate din cărțile cerului și vor fi așezate asupra Satanei, Țapul ispășitor, inițiatorul păcatului, și sufletul nu va mai fi acuzat de ele niciodată. Păcatele biruitorilor vor fi șterse din cărțile de aducere aminte dar, numele lor vor fi păstrate în cartea vieții. Martorul adevărat spune: «Cel ce va birui va fi astfel îmbrăcat în haine albe și nu-i voi șterge numele din cartea vieții ci voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Săi.»” -- (The Signs of the Times, 16 mai, 1895.)

5. Destinul nostru veșnic este decis prin testul legii duminicale.

„Domnul mi-a arătat în mod clar că chipul fiarei va fi format înaintea închiderii harului, pentru că aceasta va fi cea mai mare încercare pentru poporul lui Dumnezeu, prin care i se va decide destinul veșnic. «Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur. Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei; și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de

moarte fusese vindecată. Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele, pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie și trăia. I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească, și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. Și a făcut ca toți: mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei.» Apocalipsa 13, 11-17.

Acesta este examenul pe care poporul lui Dumnezeu trebuie să-l treacă înainte de a fi sigilat. Toți care demonstrează loialitatea lor față de Dumnezeu prin păzirea Legii Sale și refuză să accepte un sabbat fals, se vor strânge sub drapelul Domnului Dumnezeu Iehova primind sigiliul viului Dumnezeu. Cei care renunță la adevărul ceresc și acceptă sabbatul duminical vor primi semnul fiarei.” -- (The S. D. A. Bible Commentary 7:976.)

6. Legea duminicală ne va duce în punctul în care Stăpânul va zice: „Dă-ți socoteală de isprăvnicia ta!” Aceasta înseamnă că legea Duminicală este punctul de început al judecății celor vii.

„Mulți din poporul nostru sunt înregistrați în cărțile cerești ca servi leneși. Ei au îngropat talanții lor de bogăție și aptitudini în lume, și lucrarea pe care ar fi putut s-o facă a rămas nefăcută. Unii dintre cei cărora Domnul le-a încredințat mijloace iubesc comoditatea și nu-și împlinesc datoria lor în temere și dragoste față de Dumnezeu. Mulți au părăsit bisericile mici pentru a se uni cu cele mari unde nu poartă nici o povară de responsabilitate și sunt doar spectatori. Astfel și-au pierdut puterea spirituală deoarece ei n-au făcut nimic pentru adevăr. Ce socoteală vor da aceștia Stăpânului atunci când va zice: «Dă socoteală de isprăvnicia ta»?

Noi nu suntem gata pentru marele deznodământ spre care ne va conduce impunerea legii Duminicale.” -- (The Review and Herald, 1 ianuarie, 1889.)

7. Judecata celor vii și Legea duminicală.

„În timpul încercării și necazului, scutul Celui Atotputernic va fi întins asupra acelor pe care Dumnezeu i-a făcut depozitarii Legii Sale. Când legiuitorii vor lepăda principiile protestantismului, ca să favorizeze și să dea mâna cu puterea romanismului, atunci Dumnezeu va interveni în mod deosebit pentru onoarea Sa proprie și pentru salvarea poporului Său.

Principiile, pe care tinerii noștri trebuie să le cultive, trebuie puse mereu în fața lor, în educația lor zilnică, pentru ca atunci când va fi dat decretul, care va cere de la toți să se închine fiarei și chipului ei, să poată lua hotărârea dreaptă și să aibă destulă tărie să-și declare fără șovăire încrederea lor în poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, chiar în timpul când Legea lui Dumnezeu va fi lepădată de lumea religioasă. Aceia care șovăiesc acum și care sunt ispitiți să meargă pe drumul celor apostaziați, care s-au abătut de la credință și «au plecat urechea la spirite amăgitoare și la învățăturile demonilor», vor fi găsiți, cu siguranță, de partea celor ce desființează Legea lui Dumnezeu, dacă nu se pocăiesc și nu-și pun cu tărie picioarele pe temelia credinței, dată sfinților odată pentru totdeauna.

Dacă trăim în mijlocul primejdiilor grozave descrise în Cuvântul lui Dumnezeu, să nu ne trezim oare și să ne dăm seama de adevărata stare în care ne găsim? De ce suntem așa tăcuți? De ce dăm atât de puțină importanță lucrurilor care sunt de cel mai mare interes pentru fiecare dintre noi? Biblia trebuie să fie comoara noastră cea mai scumpă, și trebuie s-o cercetăm cu seriozitate și să-i învățăm cu râvnă și pe alții. Cum poate rămâne această

indiferență ciudată asupra celor care au lumină și cunoștință?

Profeția și istoria ar trebui să formeze o parte din studiile școlilor noastre, și toți cei ce acceptă postura de educatori ar trebui să prețuiască tot mai mult voia descoperită a lui Dumnezeu. Ei ar trebui să-i învețe pe elevi în simplitate. Să le dezvăluie Scripturile și să le arate prin propria lor viață și caracter religia prețioasă a Bibliei și frumusețea sfințeniei; dar niciodată, nici măcar un moment să nu lase impresia față de vreunul dintre ei că ar fi în interesul lui să-și ascundă credința și învățăturile de cei necredincioși, temându-se că nu va mai fi tot atât de onorat dacă principiile lui devin cunoscute.

Nu este timp să ne rușinăm de credința noastră. Noi suntem o privilegiu pentru lume, pentru înger și pentru oameni. Întregul Univers privește cu interes nespus să vadă lucrarea finală a mării lupte dintre Hristos și Satana, într-un timp ca acesta, tocmai când marea lucrare de judecată a celor vii trebuie să înceapă, să mai îngăduim oare vreunei ambiții nesfinte să pună stăpânire pe inima noastră? Ce poate fi de mai mare importanță pentru noi acum decât să fim găsiți credincioși și sinceri față de Dumnezeul cerului? Ce mai poate avea vreo valoare reală în această lume când ne aflăm chiar pe pragul lumii veșnice? Ce educație putem da elevilor din școlile noastre care să fie la fel de necesară ca și a cunoaște «ce zice Scriptura?» -- (Testimonies for the Church 5:525, 526.)

Legea duminicală și al doilea înger

„A doua solie îngerească din Apocalipsa 14 a fost predicată mai întâi în vara anului 1844 și a avut o aplicație mai directă la bisericile din Statele Unite, unde avertizarea cu privire la judecată fusese vestită mai mult, dar lepădată în general, și unde decăderea în biserici fusese mai rapidă. Dar solia celui de-al doilea înger nu și-a atins împlinirea totală în anul 1844. Bisericile

au experimentat atunci o decădere morală, ca urmare a respingerii luminii soliei advente: dar aceasta nu era totală. Atunci când ele au continuat să lepede adevărurile deosebite pentru vremea aceea, au decăzut din ce în ce mai mult. Totuși, încă nu se putea spune «a căzut Babilonul ... pentru că el a făcut ca toate popoarele să bea din vinul mâniei curviei ei». El încă nu reușise să facă lucrul acesta cu toate popoarele. Spiritul asemănării cu lumea și al indiferenței față de adevărurile pentru timpul nostru există și a câștigat teren în bisericile protestante din toate țările creștinătății; și aceste biserici sunt cuprinse în proclamarea solemnă și teribilă a celui de-al doilea înger. Dar lucrarea apostaziei încă nu a atins punctul culminant.

Biblia declară că înainte de venirea Domnului, Satana va lucra «cu toată puterea, cu semne și minuni mincinoase și cu toată amăgirea nelegiurii»; iar aceia care «n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți», vor fi lăsați să primească «o lucrare de rătăcire ca să creadă o minciună». 2 Tesaloniceni 2, 9-11. Până când nu va fi atinsă această stare, iar unirea bisericii cu lumea nu va fi realizată deplin în toată creștinătatea, căderea Babilonului nu va fi totală. Schimbarea este progresivă, iar împlinirea desăvârșită a profeției din Apocalipsa 14, 8 este încă în viitor.” -- (The Great Controversy, 389-390.)

Apocalipsa 18 indică spre timpul când solia celui de-al doilea înger va fi repetată

„Apocalipsa 18 arată spre vremea când, ca urmare a lepădării întregii avertizări din Apocalipsa 14, 6-12, biserica va ajunge în starea prevăzută de îngerul al doilea, dar poporul lui Dumnezeu care este încă în Babilon va fi chemat să rupă legătura cu el. Această solie este ultima care va mai fi dată lumii și ea își va îndeplini lucrarea. Când aceia care «n-au crezut adevărul, ci au avut plăcere în nelegiuire,» 2 Tesaloniceni 2, 12, vor fi lăsați să primească o lucrare de rătăcire și să creadă o minciună, atunci lumina adevărului va străluci asupra acelor ale căror inimi sunt deschise să-l primească și toți

copiii lui Dumnezeu care se află în Babilon vor răspunde chemării: «Ieșiți din el, poporul Meu!» Apocalipsa 18, 4.” -- (The Great Controversy, 390.)

Păcatele Babilonului vor ajunge până la cer prin Legea duminicală

„Taina nelegiurii, care a început să lucreze deja din vremea lui Pavel, își va continua lucrarea până când va fi nimicită de cea de-a doua venire a Domnului Hristos. Punctul culminant al lucrării nelegiurii va fi atins în curând. Când țara pe care Domnul a dat-o ca un refugiu pentru poporul Său, pentru ca ei să I se poată închina în conformitate cu îndemnurile conștiinței lor, țara asupra căreia pentru mulți ani s-a întins scutul Celui Atotputernic, țara pe care Dumnezeu a favorizat-o făcând-o depozitara religiei curate a lui Hristos, când această țară se va lepăda de principiile protestantismului prin legiuitorii ei și va susține apostazia Romei în schimbarea Legii lui Dumnezeu, atunci va fi descoperită lucrarea finală a omului fărădelegii. Protestanții vor aduce întreaga lor influență și putere de partea papalității; printr-un act național de impunere a falsului sabbat, ei vor da viață și vigoare credinței corupte a Romei, reînviindu-i tirania și asuprirea conștiinței. Atunci va veni vremea ca Dumnezeu să lucreze cu putere deosebită pentru a reabilita adevărul Său.

Profetul spune: Am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. El a strigat cu glas tare și a zis: -- «A căzut, a căzut Babilonul cel mare»....

Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: «Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până în cer; și Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei.» Când ajung până la cer păcatele ei? Când în cele din urmă Legea lui Dumnezeu este anulată prin legislație. Atunci disperarea poporului lui Dumnezeu este ocazia Sa de a arăta cine este

Guvernatorul cerului și al pământului. Când o putere satanică va stârni elementele de jos, Dumnezeu va trimite lumină și putere poporului Său, pentru ca mesajul adevărului să poată fi proclamat întregii lumi.” -- The Signs of the Times, 12 iunie, 1893.)

„Poporul Statelor Unite a fost un popor favorizat; dar când el restrânge libertatea religioasă, abandonează protestantismul și oferă sprijin papalității, măsura vinovăției lui va fi deplină, și, în cărțile din ceruri se va înregistra «apostazie națională». Rezultatul acestei apostazii va fi ruina națională.” -- (The Review and Herald, 2 mai, 1893.)

Modul în care Spiritul Profetic leagă Apocalipsa 13, 11-18; 17, 14 și 18, 1-5

„Lucrarea Spiritului Sfânt este incomparabil de importantă. Din această sursă primesc putere și eficiență slujitorii lui Dumnezeu; și Spiritul Sfânt este Mângâietorul, ca o prezență personală a lui Hristos pentru suflet. Cel care privește la Hristos cu credință simplă, copilărească, este făcut părtaș naturii divine prin lucrarea Spiritului Sfânt. Când este condus de Spiritul lui Dumnezeu, creștinul poate ști că este făcut desăvârșit în El, care este Capul tuturor lucrurilor. Așa cum Hristos a fost glorificat în ziua Cincizecimii, tot așa va fi glorificat și la încheierea lucrării de evanghelizare, când El va pregăti un popor pentru a rezista încercării finale, la sfârșitul mării lupte. Profetul descrie planul de luptă al vrăjmașului, spunând: «Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel, și vorbea ca un balaur. Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei; și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie și trăia. I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să

vorbească, și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei.» «Ei se vor război cu Mielul; dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși, care sunt cu El, de asemenea îi vor birui.» «După aceea, am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. El a strigat cu glas tare, și a zis: -- A căzut, a căzut, Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte; pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, și împărații pământului au curvit cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătării ei. -- Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: -- Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până în cer; și Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei.» Poporul lui Dumnezeu trebuie să fie chemat afară din asocierile lor cu cei lumești și răufăcători, pentru a sta de partea Domnului în lupta împotriva puterilor întunericului. Când pământul va fi luminat cu slava lui Dumnezeu, vom vedea o lucrare similară cu aceea care a fost înfăptuită atunci când ucenicii, umpluți cu Spiritul Sfânt, au proclamat puterea unui Mântuitor înălțat....

Descoperirea lui Hristos prin Spiritul Sfânt i-a condus la o adevărată înțelegere a puterii și maiestății Sale și și-au întins mâinile către El prin credință, spunând: «Eu cred». Așa a fost în timpul ploii timpurii; dar ploaia târzie va fi mult mai abundentă. Mântuitorul oamenilor va fi glorificat și pământul va fi luminat cu lumina strălucitoare a razelor neprihănirii Lui.” -- (The Review and Herald, 29 noiembrie, 1892.)

Legea duminicală, al doilea înger și strigarea: „Iată, Mirele vine! Ieșiți-I în întâmpinare”

„Există o lume care zace în răutate, minciună și amăgire, în chiar umbra morții -- care doarme, doarme. Cine simte durere în suflet, ca s-o

trezească? Care voce poate ajunge până la ei? Mentea mea a fost dusă în viitor, când va fi dat semnalul: «Iată, Mirele vine! Ieșiți-I în întâmpinare». Dar unii vor întârzia să obțină ulei pentru a-și umple din nou lămpile și prea târziu ei vor descoperi că uleiul, care reprezintă caracterul lor, este netransferabil.” -- (The Review and Herald, 11 februarie, 1896.)

„Când întreita solie îngerească este predicată așa cum trebuie, proclamarea ei este însoțită de putere și ea devine o influență trainică. Predicarea trebuie să fie însoțită de o putere divină, altfel nu va realiza nimic. Adesea, eu m-am referit la parabola celor zece fecioare, dintre care cinci erau înțelepte și cinci neînțelepte, Această parabolă a fost și va fi împlinită întocmai pentru că are o aplicare specială pentru acest timp, și, la fel ca și întreita solie îngerească, a fost împlinită și va continua să fie adevărul prezent până la încheierea timpului.” -- (The Review and Herald, 19 august, 1890.)

„Acum trebuie să ajungă la noi, cu seriozitate constrângătoare, cuvintele: «Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremea de înviore». Faptele Apostolilor 3, 19. Sunt mulți printre noi care sunt cu lipsuri în ce privește spiritualitatea, și care, dacă nu sunt pe deplin convertiți, cu siguranță că vor fi pierduți. Vă puteți îngădui să vă asumați acest risc?

Mândria și slăbiciunea credinței lipsesc pe mulți de binecuvântările lui Dumnezeu. Sunt mulți aceia care, dacă nu-și smeresc inimile înaintea Domnului, vor fi surprinși și dezamăgiți când se va auzi strigarea: «Iată, Mirele vine!» Matei 25, 6. Ei au teoria adevărului, dar nu au ulei în vasele lor, în candelile lor. Credința noastră în timpul de față nu trebuie să se mărginească numai la a fi de acord, a consimți să crezi sau la o credință în teoria soliei îngerului al -- treilea. Noi trebuie să avem uleiul harului lui Hristos care va alimenta candela și va face ca lumina vieții să strălucească, arătând calea celor care sunt în întuneric.” -- (Testimonies for the Church

9:155.)

În 1844 solia sosirii judecății și a căderii Babilonului a coincis cu strigarea: „Iată, Mirele vine!”

„În parabola celor zece fecioare, cinci sunt reprezentate ca înțelepte și cinci ca neînțelepte. Numele de «fecioare neînțelepte» reprezintă caracterul celor ce nu au în inimă o adevărată lucrare a Spiritului Sfânt. Venirea lui Hristos nu transformă fecioarele neînțelepte în fecioare înțelepte. Când vine Hristos, cântarul cerului va cântări caracterul și va decide dacă este curat, sfânt și neprihănit sau dacă este necurat și nepotrivit pentru împărăția cerului. Cei care au disprețuit harul divin, care este la dispoziția lor și ar putea să-i califice ca locuitori ai cerului, vor fi fecioare neînțelepte. Ei au avut toată lumina, toată cunoștința, dar au eșuat să obțină uleiul harului și nu au primit adevărul în puterea lui transformatoare.” -- (The Review and Herald, 19 august, 1890.)

Ultima strigare și fecioarele înțelepte și neînțelepte

„În proclamarea primului și celui de al doilea înger din Apocalipsa 14 se dă o solie specială lumii noastre....

Prima și a doua solie îngerească sunt unite și făcute desăvârșite în cea de-a treia....

Sub proclamarea acestor mesaje s-a dat strigarea: «Iată, Mirele vine!» Cei ce au crezut în aceste mesaje au fost constrânși să iasă din biserici deoarece ei predicau a doua venire a lui Hristos pe norii cerului. Întreaga lume trebuia să audă solia. «Iată, Mirele vine! Ieșiți-I în întâmpinare». Mulți dintre cei care au auzit soliile credeau că vor trăi să-L vadă pe Hristos venind; dar a avut loc o amânare în venirea Mirelui, cu scopul ca toți să

poată avea ocazia de a auzi ultima solie a harului către o lume decăzută.

Dacă cei ce au pretins a crede adevărul și-ar fi făcut partea lor ca fecioare înțelepte, mesajul ar fi fost mai demult dat fiecărui neam, seminții, limbi și oricărui norod. Dar cinci erau neînțelepte. Adevărul ar fi putut fi proclamat de zece fecioare, dar doar cinci și-au făcut proviziile necesare pentru a se alătura celor ce umblă în lumina dată lor.

Soliile celor trei îngeri trebuie repetate. Urmează să se dea bisericii chemarea: «A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte; pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, și împărații pământului au curvit cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătării ei.... Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit, și au ajuns până în cer; și Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei.»

Mulți din cei ce s-au ridicat să întâmpine Mirele, sub mesajele primului și celui de-al doilea înger, I-au refuzat pe al treilea, ultimul mesaj de probă, care este dat lumii, și o poziție similară va fi luată atunci când va fi făcută ultima chemare,” -- (The Review and Herald, 31 octombrie, 1899.)

Legea duminicală și cel de-al treilea înger -- Semnul fiarei

„Păzirea duminicii nu este încă semnul fiarei, și nu va fi până când legea nu impune oamenilor închinarea la acest sabat-idol. Va veni timpul când această zi va fi un test, dar acest timp nu a sosit deocamdată.” -- (The S. D. A. Bible Commentary 7:977.)

„Dacă lumina adevărului ți-a fost prezentată descoperind Sabatul

poruncii a patra și arătând că nu există vreo bază în Cuvântul lui Dumnezeu pentru păzirea duminicii și totuși te prinzi de sabbatul fals, refuzând să îți sfântul Sabat pe care Dumnezeu îl numește «ziua Mea sfântă», tu primești semnul fiarei. Când are loc aceasta? Când asculți porunca ce îți cere să renunți să lucrezi duminica și să te închini lui Dumnezeu, când știi că nu există vreun cuvânt în Biblie care să arate că duminica ar fi altceva decât o zi oarecare de lucru, tu ești de acord să primești semnul fiarei și refuzi sigiliul lui Dumnezeu.” -- (The Review and Herald, 13 iulie, 1897.)

„Dumnezeu a dat Sabbatul oamenilor ca un semn între El și ei, ca un test al loialității lor. Cei care, după ce au primit lumina cu privire la Legea lui Dumnezeu, refuză să asculte și preamăresc legile omenești mai presus de Legea lui Dumnezeu, vor primi semnul fiarei în marea criză dinaintea noastră.” -- (Evangelism, 235.)

„Schimbarea Sabbatului este un semn sau o caracteristică a autorității Bisericii Romei. Cei care înțeleg cerințele poruncii a patra și aleg să păzească sabbatul fals în locul celui adevărat, aduc în felul acesta omagiu acelei puteri care l-a poruncit. Semnul fiarei este sabbatul papal, care a fost acceptat de lume, în locul zilei stabilite de Dumnezeu.

Există creștini adevărați în fiecare biserică, chiar și în Biserica Romano-Catolică. Nimeni nu este condamnat înainte de a avea lumina și a vedea cerința poruncii a patra. Dar când va fi dat decretul impunând sabbatul contrafăcut și strigătul tare al «celui de-al treilea înger» va avertiza pe oameni împotriva închinării la fiară și la chipul ei, va fi trasată o linie de demarcație clară între adevăr și minciună. Atunci, cei care vor continua în nelegiuire vor primi semnul fiarei.” -- (The Signs of the Times, 8 noiembrie, 1899.)

2. Sigiliul lui Dumnezeu

„Domnul mi-a arătat că chipul fiarei va fi format [(decretul duminical este semnul fiarei, vezi Apocalipsa 13)] înainte încheierii timpului de probă; pentru că acesta va fi cel mai mare examen pentru poporul lui Dumnezeu, prin care va fi decis destinul lor veșnic. «Apoi, am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel, și vorbea ca un balaur. Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei; și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele, pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie și trăia. I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească, și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. Și a făcut ca toți; mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei.»

Apocalipsa 13, 11-17.

Acesta este testul prin care trebuie să treacă poporul lui Dumnezeu înainte să fie sigilat.” -- (The S. D. A. Bible Commentary 7:976.)

Închiderea timpului de probă

Închiderea timpului de probă este următorul mare eveniment cronologic. El coincide cu încheierea lucrării lui Hristos în Sanctuarul ceresc.

1. Închiderea generală a timpului de probă

„Când se încheie solia îngerului al treilea, harul nu mai mijlocește pentru locuitorii vinovați ai pământului. Oamenii lui Dumnezeu și-au îndeplinit lucrarea. Ei au primit «ploaia târzie», «înviiorarea de la fața Domnului» și sunt pregătiți pentru ceasul încercării care le stă înaintea. Îngerii se grăbesc înapoi și încolo în ceruri. Un înger, care vine de pe pământ, anunță că și-a terminat lucrarea; încercarea finală a fost adusă asupra lumii și toți aceia care s-au dovedit credincioși față de preceptele divine au primit «sigiliul viului Dumnezeu». Atunci Isus își încetează mijlocirea în Sanctuarul de sus. El își ridică mâinile și cu un glas puternic spune: «S-a sfârșit», și toată oastea îngerească își scoate coroanele când El face acest anunț solemn: «Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe!» Apocalipsa 22; 11. Fiecare caz a fost hotărât pentru viață sau pentru moarte. Hristos a făcut ispășire pentru poporul Său și le-a șters păcatele. Numărul supușilor Săi este hotărât: «Împărăția, stăpânirea, măreția și domnia de sub cerul întreg», este gata să fie dată moștenitorilor mântuirii, iar Isus va domni ca împărat al împăraților și Domn al domnilor.” -- (The Great Controversy, 613-614.)

„Fiecare caz a fost hotărât pentru viață sau pentru moarte. În timp ce Domnul Isus slujea în Sanctuar, avea loc judecata pentru dreptii care muriseră și apoi pentru dreptii care erau în viață. Domnul Hristos a primit împărăția făcând ispășire și ștergând păcatele poporului Său. Au fost aleși supușii împărăției. Căsătoria Mielului a avut loc. Iar împărăția și slava împărăției de sub cer s-a dat lui Isus și moștenitorilor mântuirii și Isus urmează să domnească ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor.” -- (Early Writings, 280.)

2. Închiderea individuală a timpului de probă

Închiderea individuală a timpului de probă coincide cu judecata celor vii. O grupă primește semnul separării veșnice de Dumnezeu (semnul fiarei); o altă grupă primește sigiliul viului Dumnezeu.

„Domnul vine cu putere și slavă. Atunci își va face lucrarea Sa de separare totală între neprihăniți și păcătoși. Dar uleiul nu mai poate fi transferat în vasele celor ce nu îl au. Atunci se vor împlini cuvintele lui Hristos: «Din doi bărbați care vor fi la câmp, unul va fi luat, altul va fi lăsat. Din două femei care vor măcina la moară, una va fi luată și alta va fi lăsată.» Cei neprihăniți și cei răi trebuie să fie asociați în viața de zi cu zi. Dar Domnul citește caracterul; El îi cunoaște pe copiii ascultători, care respectă și iubesc poruncile Lui.

Un privitor oarecare poate nu observă nici o diferență; dar este Unul care spune că neghina nu trebuie smulsă de mâini omenești, ca nu cumva grâul să fie smuls în același timp. Lăsați-le să crească împreună până la seceriș. Atunci Domnul își va trimite secerătorii Lui să strângă neghina în legături pentru a fi arsă, în timp ce grâul va fi strâns în hambarul cerului. Timpul judecății este o perioadă deosebit de solemnă, când Domnul strânge pe ai Săi dintre firele de neghină. Cei ce sunt membri ai aceleiași familii, vor fi despărțiți. Asupra celor neprihăniți este pus un semn. «Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său, care-i slujește.» Cei care au fost ascultători de poruncile lui Dumnezeu se vor uni cu grupa sfinților în lumină; ei vor intra pe porți în cetate, și vor avea drept la pomul vieții. Unul va fi luat. Numele lui va sta în cartea vieții, în timp ce alții, în mijlocul cărora a trăit, vor primi semnul despărțirii veșnice de Dumnezeu.

Grâul și neghina sunt acum amestecate, dar atunci singura mână care le poate despărți va da fiecăruia locul ce i se cuvine. Cei care au avut lumina adevărului, au auzit solia de avertizare și au primit invitația la nuntă -- fermier, comerciant, avocat, păstori falși care au liniștit convingerile oamenilor, paznici necredincioși, care nu au sunat avertizarea sau nu au cunoscut timpul din noapte -- toți care au refuzat să asculte de legile împărăției lui Dumnezeu, nu vor avea dreptul să intre acolo. Cei ce au căutat o scuză pentru a evita crucea despărțirii de lume, vor fi prinși în capcană împreună cu lumea. Ei au ales să se amestece cu neghina. S-au bucurat în nelegiuire. Aceasta este o unire înfricoșătoare. Oamenii aleg să se unească cu primul răzvrătit care a ispitit pe Adam și Eva în Eden să nu asculte de Dumnezeu. Neghina se înmulțește, pentru că ei seamănă neghină și își au partea lor împreună cu rădăcina tuturor păcatelor -- Diavolul.

Asupra celor ce țin poruncile lui Dumnezeu este rostită binecuvântarea: «Binecuvântați sunt cei ce împlinesc poruncile Lui, ca să aibă drept la pomul vieții, și să intre pe porți în cetate.» Ei sunt o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. Cel ascultător este numit drept. Ei sunt atrași către magnet, Isus Hristos; sfințenia atrage sfințenia. Cel care este nedrept va fi nedrept și mai departe. Caracterul nu mai poate fi schimbat sau transformat atunci.” -- (Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 234-235.)

În timp ce ușa este închisă pentru cei ce au refuzat să intre, ea rămâne totuși deschisă pentru cei ce nu au avut încă ocazia

„O, de-ar ști oamenii timpul cercetării lor! Sunt mulți cei care nu au auzit adevărul pentru acest timp. Sunt mulți cu care Spiritul lui Dumnezeu se luptă. Timpul judecăților nimicitoare ale lui Dumnezeu este timpul harului pentru cei care nu au avut prilej să afle care este adevărul. Domnul va privi

cu duioșie asupra lor. Inima Lui este mișcată: mâna lui este încă întinsă pentru a mântui, în timp ce ușa este închisă pentru cei care au refuzat să intre.” -- (Testimonies for the Church 9:97.)

Închiderea individuală a timpului de proba este determinată de rezistența continuă fața de lucrarea Duhului Sfânt

„Când El părăsește Sanctuarul, întunericul acoperă pe locuitorii pământului. În acest timp grozav cel drept trebuie să trăiască înaintea unui Dumnezeu Sfânt, fără mijlocitor. Frâul care a fost pus celor nelegiuți este îndepărtat și Satana are stăpânire deplină peste cel care a rămas până la urmă nepocăit. Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu s-a sfârșit. Lumea a lepădat harul Său, a disprețuit iubirea Sa și a călcat în picioare Legea Sa. Nelegiuții au trecut hotarul milei; Duhul lui Dumnezeu, căruia i-au rezistat cu încăpățănare, a fost până la urmă retras. Neocroțiți de harul divin, ei nu au nici o apărare de cel rău. Satana va arunca atunci pe locuitorii pământului într-o strâmtorare mare, cea din urmă. Când îngerii lui Dumnezeu încetează să mai țină în frâu vânturile sălbaticice ale patimii omenești, toate elementele de luptă vor fi lăsate libere. Pământul întreg va fi adus într-o ruină mai grozavă decât aceea care a venit peste Ierusalimul din vechime.” -- (The Great Controversy, 614.)

Rezultatele judecății celor vii vor fi văzute clar

„În timpul necazului, poziția poporului lui Dumnezeu va fi similară cu poziția lui Iosua. Ei vor cunoaște lucrarea care se face în ceruri în numele lor. Vor ști că păcatul este înregistrat în dreptul numelui lor, dar vor ști de asemenea că păcatele tuturor celor ce se pocăiesc și se încred în meritele lui Hristos vor fi șterse. Isus spune: «Cel ce va birui va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții, și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui.» Judecata

celor morți continuă și curând va începe judecata celor vii, când se va decide fiecare caz. Se vor cunoaște numele celor ce sunt scriși în cartea vieții și acelor ce sunt șterși.” -- (The Signs of the Times, 2 iunie, 1890.)

3. Momentul închiderii generale a timpului de probă

Momentul în care Isus încetează mijlocirea Sa nu va fi cunoscut, dar plăgile vor arăta că acesta a avut loc.

„Tot astfel, locuitorii pământului nu vor ști atunci când hotărârea irevocabilă a Sanctuarului a fost pronunțată și soarta lumii a fost stabilită pentru totdeauna. Formele religiei vor fi continuate de către un popor de la care a fost retras, în cele din urmă, Duhul lui Dumnezeu; iar zelul satanic, cu care prințul răului îi va inspira pentru împlinirea planurilor lui răutăcioase, va purta asemănarea cu zelul pentru Dumnezeu.” -- (The Great Controversy, 615.)

Singurul mod de a fi pregătit să trăiești în timpul strâmtorării lui Iacov, când nu există Mijlocitor în Sanctuarul de sus, este să fii umplut cu Duhul Sfânt în timpul ploii târzii.

„Această viziune mi-a fost dată în 1847, când erau doar câțiva frați adventiști care țineau Sabatul și dintre aceștia doar puțini presupuneau că ținerea lui era atât de importantă, încât să constituie o linie de despărțire între poporul lui Dumnezeu și necredincioși. Acum a început să se vadă împlinirea acelei viziuni. «Începutul aceluia timp de strâmtorare», menționat aici, nu se referă la timpul când vor fi revărsate plăgile, ci la o scurtă perioadă chiar înaintea revărsării lor, timp în care Domnul Hristos este în Sanctuar. Atunci, când lucrarea mântuirii este terminată, asupra pământului vor veni necazuri și popoarele vor fi mâniate; totuși ele vor fi ținute în frâu ca să nu împiedice lucrarea celui de-al treilea înger. Tot atunci va veni «ploaia târzie» sau

înviorearea de la fața Domnului, sădea putere strigătului celui de-al treilea înger și să-i pregătească pe sfinți să rămână în picioare în perioada în care cele șapte plăgi vor fi revărsate pe pământ.” -- (Early Writings, 85-86.)

Capitolul 25

Evenimentele ultimelor zile și legătura dintre ele

Legea duminicală, zguduirea și ploaia târzie

„Popoarele vor fi agitate chiar în inima lor. Se va retrage protecția de la cei care proclamă numai standardul Domnului de neprihănire, singurul test corect al caracterului. Și toți cei ce nu se vor supune decretului consiliului național și nu vor asculta de legile naționale ca să cinstească sabatul instituit de omul fărădelegii și să desconsidere ziua sfântă a Lui Dumnezeu, vor simți nu doar puterea opresivă a papalității, ci și a lumii protestante, chipul fiarei.

Satana va face minuni pentru a înșela; el își va prezenta puterea ca și cum ar fi supremă. Biserica va părea înfrântă, dar nu va cădea. Ea rămâne, în timp ce păcătoșii din Sion vor fi cernuți -- pleava va fi separată de prețiosul grâu. Aceasta este o încercare teribilă, dar care trebuie să aibă loc. Doar cei ce au devenit biruitori prin sângele Mielului și cuvântul mărturisirii lor vor fi găsiți loiali și sinceri, fără pată sau mânjitură a păcatului, fără minciună în gurile lor. Noi trebuie să renunțăm la îndreptățirea de sine și să ne îmbrăcăm cu neprihănirea lui Hristos....

Decretul (legea duminicală) care se apropie, va îndepărta pe cei nechemăți de Dumnezeu și El va avea un popor curat, devotat, sfințit și pregătit pentru ploaia târzie.” -- (Scrisoarea 55, 1886.)

Zguduirea și judecarea celor vii

„Pentru un observator obișnuit poate nu există nici o diferență; dar există Unul care spune că neghina nu trebuie să fie smulsă de mâini

omenești, ca nu cumva să fie scos și grâul. Lăsați-le să crească împreună până la seceriș. Atunci Domnul va trimite secerătorii lui să strângă neghina și să o ardă, în timp ce grâul este strâns în grânarul cerului. Timpul judecății este deosebit de solemn, când Domnul îi strânge pe ai Săi dintre firele de neghină. Cei ce au devenit membri ai aceleiași familii sunt despărțiți. Un semn este pus asupra celui neprihănit. «Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, îmi vor fi o comoară deosebită în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei cum are milă un om de fiul său, care-i slujește.» Maleahi 3, 17. Cei care au fost ascultători de poruncile lui Dumnezeu se vor uni cu grupul celor sfinți în lumină; ei vor intra pe porți în cetate, și vor avea drept la pomul vieții. Unul va fi luat. Numele lui va fi scris în cartea vieții, în timp ce aceia în mijlocul cărora a trăit vor avea semnul despărțirii veșnice de Dumnezeu....

Cei ce au căutat o scuză să evite crucea despărțirii de lume vor fi prinși în cursă împreună cu lumea. Ei au ales să se amestece cu neghina. S-au complăcut în nelegiuire. Aceasta este o unire înfricoșătoare. Oamenii aleg să stea alături de primul răzvrătit, care i-a ispitit pe Adam și Eva în Eden să nu asculte de Dumnezeu. Neghina se înmulțește deoarece ei seamănă neghina, și își au propria lor parte împreună cu rădăcina tuturor păcatelor -- Diavolul.” -- (Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 234-235.)

Judecata celor vii și ștergerea păcatului

„Când păcatul a fost regretat, mărturisit și părăsit, atunci este scris «iertare» în dreptul numelui păcătosului; dar păcatele Lui nu sunt șterse înainte de judecata de cercetare.” -- (The Signs of the Times, 16 mai, 1895.)

Ștergerea păcatului și ploaia târzie

„Când timpul de reînviere (ploaia târzie) va veni de la fața Domnului,

păcatele sufletului pocăit, care a primit harul lui Hristos și a devenit biruitor prin sângele Mielului, vor fi luate din cărțile cerului și așezate asupra Satanei, țapul ispășitor, inițiatorul păcatului, și nu va mai fi niciodată învinovățit de ele.” -- (The Signs of the Times, 16 mai, 1895.)

„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățe de orice nelegiuire». 1 Ioan 1, 9. El notează pocăința sufletului nostru; și păcatele vor merge înainte la judecată; și când va veni vremea înviorării ele vor fi curățite de sângele Mielului și numele noastre vor fi păstrate în cartea vieții Mielului.” -- (The Review and Herald, 7 mai, 1889.)

Judecata celor vii hotărăște sau sigiliul lui Dumnezeu sau semnul fiarei

„Acum, când marea lucrare a judecății celor vii este gata să înceapă, vom permite ambiției nesfinte să stăpânească inima și să ne facă să neglijăm educația necesară pentru a face față nevoilor acestui timp primejdios?

În fiecare caz trebuie luată marea decizie -- vom primi semnul fiarei sau sigiliul viului Dumnezeu. Și acum, când ne aflăm pe pragul lumii veșnice, ce poate fi de o mai mare valoare pentru noi decât a fi găsiți sinceri și credincioși față de Dumnezeul cerului? Ce ar trebui să prețuim noi mai mult decât adevărul și Legea Sa?” -- (Testimonies for the Church 6:130.)

Ploaia târzie și sigilarea

„Noi putem să vorbim de binecuvântările Duhului Sfânt, dar până când nu ne pregătim pentru primirea Lui, la ce ne folosește? Ne luptăm noi cu toată puterea noastră pentru a ajunge la statura de bărbat și femeie în Hristos? Căutăm noi plinătatea Sa, îndreptându-ne către țelul așezat înaintea

noastră -- perfecțiunea caracterului Său? Când poporul lui Dumnezeu va atinge această țintă, ei vor fi sigilați pe frunțile lor. Umpluți cu Duhul, ei vor fi desăvârșiți în Hristos și îngerul raportor va declara: «S-a sfârșit!» -- (The S. D. A. Bible Commentary 6:1118.)

„Cei ce așteaptă să constate o schimbare magică în caracterele lor, fără un efort hotărât din partea lor, vor fi dezamăgiți. Cu puterile noastre limitate, noi trebuie să fim sfinți în sfera noastră după cum Dumnezeu este sfânt în sfera Sa. Pentru dezvoltarea capacităților noastre, noi trebuie să manifestăm adevărul și dragostea precum și desăvârșirea caracterului divin și de aceea noi trebuie să bem din izvorul vieții. Așa cum parafina primește forma sigiliului, așa sufletul trebuie să-și însușească impresiile Spiritului lui Dumnezeu și să păstreze chipul moral al lui Hristos. Noi trebuie să devenim părtași ai naturii divine, realizând în experiența noastră puterea și desăvârșirea vieții spirituale.” -- (The Review and Herald, 1 noiembrie, 1892.)

„Isus este în templul Său sfânt și va primi acum jertfele, rugăciunile și mărturisirile greșelilor și păcatelor noastre și va ierta toate nelegiuirile lui Israel, ca ele să poată fi șterse înainte ca El să părăsească Sanctuarul. Când Isus părăsește Sanctuarul, atunci cei ce sunt sfinți și drepti vor rămâne așa și mai departe; pentru că toate păcatele lor vor fi șterse și vor fi sigilați cu sigiliul viului Dumnezeu. Dar cei ce sunt nedrepti și mânjiți vor rămâne așa și mai departe; căci atunci nu va mai exista Preot în Sanctuar pentru a primi jertfele, mărturisirile și rugăciunile lor înaintea tronului Tatălui. De aceea, ceea ce se face pentru salvarea sufletelor de mânia care stă să vină, trebuie să se facă înainte ca Isus să părăsească locul prea sfânt din Sanctuarul ceresc.” - (Early Writings, 48.)

„În mod special, în încheierea lucrării pentru biserică, în vremea sigilării celor 144.000, care trebuie să stea fără vină înaintea tronului lui Dumnezeu, vor fi simțite cel mai profund nedreptățile pretinsului popor al lui

Dumnezeu. Aceasta este prezentată cu putere prin ilustrația profetului care prezintă șase oameni având fiecare o armă de măcel în mâna sa. Unul dintre ei este îmbrăcat cu o haină de in și are o călimară la brâu. Domnul i-a zis: «Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și fă un semn pe fruntea oamenilor care suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor care se săvârșesc acolo.» Ezechiel 9, 4....

Observă lucrul acesta: Cei ce primesc amprenta curată a adevărului, lucrată în ei prin puterea Duhului Sfânt, reprezentată printr-un semn făcut de omul cu călimara, sunt cei care «suspină și gem din pricina urâciunilor care se săvârșesc» în biserică. Aceasta este dragostea lor pentru sfințenia, onoarea și gloria lui Dumnezeu și ei au o priveliște clară a vinovăției teribile a păcatului, încât sunt reprezentați în agonie, chiar oftând și plângând. Citește capitolul nouă din Ezechiel.” -- (Testimonies for the Church 1:266-267.)

„Nici unul dintre noi nu va primi pecetea lui Dumnezeu, cât timp caracterele noastre au încă o pată sau o mânjitură asupra lor. Lucrarea de a îndepărta defectele din caracterele noastre, de a curăți templul sufletului de orice murdărie, ni s-a dat nouă. Atunci ploaia târzie va cădea asupra noastră așa cum a căzut ploaia timpurie asupra ucenicilor în ziua de Rusalii.” -- (Testimonies for the Church 5:214.)

Capitolul 26

Apocalipsa 14 ilustrată

1. Iosua și Îngerul

* „Iosua și Îngerul” este o ilustrație a experienței poporului lui Dumnezeu după promulgarea legii duminicale. [(Vezi The Review and Herald, 2 iunie, 1890).]

* Este o ilustrație a poporului lui Dumnezeu din timpul judecății celor vii.

* Hainele murdare din această aplicație particulară reprezintă păcatele care sunt biruite, dar nu sunt încă șterse. [(Vezi Scrisoarea 51, 1886).]

* Schimbarea hainei și frumoasa mitră reprezintă ștergerea păcatului și sigilarea cu sigiliul viului Dumnezeu. După această lucrare vom fi priviți ca și cum n-am fi păcătuit niciodată.

Când Domnul își termină lucrarea Sa de preot, poporul Său este pregătit să stea înaintea lui Dumnezeu fără o jertfă ispășitoare. Următoarele texte pot să clarifice acest lucru:

„«Care Dumnezeu este ca Tine, care ierți nelegiuirea, și treci cu vederea păcatele rămășiței moștenirii Tale? El nu-și ține mânia pe vecie, ci îi place îndurarea! El va avea iarăși milă de noi, va călca în picioare neleguirile noastre, și vei arunca în fundul mării toate păcatele lor.» Mica 7, 18-19.

«Nici unul nu va mai învăța pe aproapele, sau pe fratele său, zicând: «Cunoaște pe Domnul!», ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor.» Ieremia 31, 34.

«Pentru că le voi ierta nelegiuirile și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și nelegiuirile lor.» Evrei 8, 12. «Eu, Eu îți șterg fărădelegile, pentru Mine, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele tale.» Isaia 43, 25.

«În zilele acelea, în vremea aceea, -- zice Domnul -- se va căuta nelegiuirea lui Israel, și nu vă mai fi, și păcatul lui Iuda, și nu se va mai găsi; căci voi ierta rămășița pe care o voi lăsa.» Ieremia 50, 20.

Când se vor împlini aceste declarații profetice, nu vom mai avea nevoie de un Avocat, Mijlocitor sau Mare Preot. Păcatele noastre nu vor mai exista nici chiar în cărțile din Sanctuarul ceresc. Neprihănirea noastră pierdută va fi redobândită atunci, iar noi vom fi la fel ca îngerii lui Dumnezeu, care umblă în neprihănirea lor inițială.” (J. Andrews, Judecata, 23-24).

„«Interesul cel mai profund manifestat printre oameni față de hotărârile tribunalelor pământești reprezintă foarte slab interesul din curțile cerești atunci când numele scrise în cartea vieții vin la cercetare înaintea judecătorului a tot pământul. Mijlocitorul divin se roagă ca toți aceia care au biruit prin credința în sângele Său să fie iertați de nelegiuirile lor, să fie readuși în căminul lor din Paradis și să fie încoronați ca împreună moștenitori cu El la Vechea stăpânire». Mica 4, 8. În străduințele lui de a amăgi și a ispiti neamul omenesc, Satana a plănuț să zădărnicească planul lui Dumnezeu făcut la crearea omului; dar Hristos cere ca acest plan să fie adus la îndeplinire ca și cum omul n-ar fi căzut niciodată. El cere pentru poporul Său nu numai iertare și îndreptățire deplină și desăvârșită, ci și o împărtășire de slava Sa și un loc pe tronul Său.

În timp ce Isus mijlocește pentru supușii harului Său, Satana îi acuză înaintea lui Dumnezeu de călcarea Legii. Amăgitorul cel mare a căutat să-i aducă la necredință, să-i facă să piardă încrederea în Dumnezeu, să-i despartă de dragostea Sa și să calce Legea. Acum, el arată către raportul vieții lor, la defectele de caracter, la lipsa de asemănare cu Hristos, care a dezonorat pe Răscumpărătorul lor, la toate păcatele pe care el i-a ispitit să le săvârșească, și din cauza aceasta el îi pretinde ca supuși ai lui.

Isus nu le scuză păcatele, dar arată către pocăința lor, către credința lor și cerând iertare în favoarea lor, își înalță mâinile rănite înaintea Tatălui și a îngerilor sfinți, spunând: «Îi cunosc pe nume, i-am săpat pe palmele Mele», «Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit; Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mâhnită». Psalmii 51, 17. Iar pârașului poporului Său îi spune: «Domnul să te mustre, Satano! Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul! Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc?» Zaharia 3, 2. Hristos va îmbrăca pe cei credincioși cu propria Sa neprihănire, pentru a putea prezenta înaintea Tatălui «o biserică slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta» Efeseni 5, 27. Numele lor sunt scrise în cartea vieții și despre ei stă scris: «Ei vor umbla cu Mine, îmbrăcați în alb, căci sunt vrednici.» Apocalipsa 3, 4.

În felul acesta se va împlini deplin făgăduința legământului cel nou, care zice: «Le voi ierta nelegiuirea, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor». În zilele acelea, în vremea aceea -- zice Domnul -- «se va căuta nelegiuirea lui Israel, și nu va mai fi, și păcatul lui Iuda și nu se va mai găsi». Ieremia 31, 34; 50, 20. «În vremea aceea odrasla Domnului va fi plină de măreție și slavă, și rodul țării va fi plin de strălucire și frumusețe pentru cei mântuiți ai lui Israel. Și cel rămas în Sion, cel lăsat în Ierusalim, se va numi sfânt, oricine va fi scris printre cei vii, la Ierusalim.» Isaia 4, 2-3.

Lucrarea judecății de cercetare și ștergere a păcatelor trebuie îndeplinită înainte de a doua venire a Domnului. Deoarece morții trebuie judecați după lucrurile scrise în cărți, este cu neputință ca păcatele oamenilor să fie șterse înainte de judecata la care sunt cercetate cazurile lor. Dar apostolul Petru spune lămurit că păcatele credincioșilor vor fi șterse «atunci când vor veni vremurile de reînviere de la fața Domnului și va trimite pe Isus Hristos». Faptele Apostolilor 3, 19.20. Când se va încheia judecata de cercetare, Hristos va veni și răsplata va fi cu El ca să dea fiecăruia după faptele sale.” -- (The Great Controversy, 483-485.)

„Viziunea lui Zaharia despre Iosua și îngerul se aplică cu o forță deosebită la experiențele poporului lui Dumnezeu în timpul încheierii marii zile de ispășire. Rămășița bisericii va fi adusă într-o mare strâmtorare și într-un mare necaz. Cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus vor simți mânia balaurului și a oștilor lui. Satana numără lumea printre supușii lui; el a pus stăpânire asupra bisericilor apostaziate; dar există o mică ceată care se împotrivesc supremației lui. Dacă el ar putea să-i șteargă de pe fața pământului, triumful lui ar fi desăvârșit. După cum el a influențat națiunile păgâne să nimicească pe Israel, tot astfel și în viitorul apropiat, el va provoca stăpânirile nelegiuite ale pământului ca să nimicească pe poporul lui Dumnezeu. De la fiecare se va cere să dea ascultare edictelor omenești și să calce Legea dumnezeiască. Aceia care vor dori să rămână credincioși lui Dumnezeu și datoriei lor vor fi amenințați, denunțați și proscrisi. Ei vor fi trădați «de părinții și de frații lor, de rudele și de amicii lor». Luca 21, 16.

Unica lor speranță se află în mâinile lui Dumnezeu; unicul lor refugiu va fi rugăciunea. După cum Iosua mijlocea înaintea îngerului, tot astfel și comunitatea rămășiței, cu inimile zdrobite și cu o credință serioasă, se vor ruga pentru iertarea și izbăvirea prin Isus, Apărătorul lor. Ei sunt în totul conștienți de păcătoșenia vieții lor, își văd slăbiciunile și nevrednicia și când privesc la ei înșiși, sunt aproape desperați. Ispititorul stă lângă ei ca să-i pârască, după cum sta și lângă Iosua ca să i se împotrivescă. El arată către

hainele lor murdare și către caracterele lor defectuoase. Le înfățișează slăbiciunile și nebuniile, lipsa lor de recunoștință și neasemănarea cu Hristos, prin care au dezonorat pe Mântuitorul lor. El se străduiește să înspăimânte sufletul cu gândul că starea lor ar fi lipsită de orice speranță și că petele și murdăriile lor nu vor fi spălate niciodată. Nădăjduiește să le distrugă astfel credința, să-i facă să cedeze ispitelor sale, să se abată de la ascultarea de Dumnezeu și să primească semnul fiarei.

Satana stăruie cu învinuirile sale împotriva lor înaintea lui Dumnezeu, declarând că prin păcatele lor ei și-au pierdut dreptul la ocrotirea divină și pretinde dreptul de a-i nimici ca pe niște călcători de lege. Declară că ei ar merita să fie excluși ca și el de la favoarea Lui Dumnezeu. El zice: «Sunt aceștia oamenii care vor locul meu în cer și locul îngerilor care s-au unit cu mine? Deși ei mărturisesc că ascultă de Legea lui Dumnezeu, au ținut oare preceptele ei? Nu s-au iubit mai mult pe ei înșiși decât pe Dumnezeu? N-au pus ei interesele lor personale mai presus de slujirea Sa? N-au iubit ei lucrurile din lume? Privește la păcatele care au caracterizat viața lor. Privește la egoismul lor, la răutatea și la ura dintre ei.»

Poporul lui Dumnezeu a fost în multe privințe foarte vinovat. Satana cunoaște de aproape păcatele pe care ei le-au săvârșit prin ademenirile lui și el le înfățișează în lumina cea mai exagerată, declarând: «Vrea Dumnezeu să mă izgonească pe mine și pe îngerii mei din fața Sa și totuși să răsplătească pe aceia care sunt vinovați de aceleași păcate? Tu nu poți face aceasta, în dreptatea Ta, o, Doamne. Atunci tronul Tău nu va putea sta în dreptate și judecată. Dreptatea cere ca osânda să fie pronunțată împotriva lor».

Dar, deși urmașii lui Hristos au păcătuit, totuși ei nu s-au predat puterii răului. Ei au părăsit păcatele lor și au căutat pe Domnul cu umilință și remușcări, iar Apărătorul Divin mijlocește pentru ei. Acela care a suferit cel mai mult din pricina lipsei lor de recunoștință, care cunoaște păcatele lor, dar și pocăința lor, declară: «Dezbrăcați-i de veșmintele lor murdare», și se

rostesc cuvintele de încurajare: «Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea și te îmbrac cu haina de sărbătoare». Haina nepătată a dreptății lui Hristos va îmbrăca pe copiii lui Dumnezeu încercați, ispitiți și totuși credincioși. Rămășița disprețuită este îmbrăcată în veșminte pline de slavă, care nu vor mai fi mânjite niciodată de corupțiile lumii. Numele lor sunt păstrate în cartea vieții Mielului și înscrise printre credincioșii tuturor timpurilor. Ei au rezistat împotriva planurilor viclene ale amăgitorului; n-au fost abătuți de la credințioșia lor de răcnetele balaurului. Acum ei sunt în siguranță pentru toată eternitatea și nu mai sunt expuși la amăgirile viclene ale ispititorului. Păcatele lor sunt transferate asupra autorului păcatului. Iar cei rămași nu numai că sunt iertați și primiți, dar și onorați. «O mitră curată» este pusă pe capul fiecăruia. Ei vor fi împărați și preoți ai lui Dumnezeu. În timp ce Satana stăruia cu învinuirile lui și căuta să nimicească această ceată, îngerii cei sfinți, în mod nevăzut, treceau încoace și încolo, punând sigiliul viului Dumnezeu pe frunțile lor. Aceștia sunt cei care vor sta împreună cu Mielul pe muntele Sionului, având numele Tatălui scris pe frunțile lor. Ei cântă o cântare nouă înaintea tronului; acea cântare pe care nimeni nu poate s-o învețe afară de cei 144.000, răscumpărați de pe pământ. Aceștia sunt cei ce «urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel. Și în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu».” -- (Testimonies for the Church 5:472-476.)

În următoarea mărturie observăm că doar cei care au încetat să mai păcătuiască, au regretat și au căutat iertare pentru nelegiuirile lor, fac parte din acest grup. Păcatele care nu sunt încă șterse, ea le identifică cu hainele murdare. „Dar Isus schimbă înfățișarea lor”.

„«El (îngerul) mi-a arătat pe marele preot Iosua, stând în picioare înaintea îngerului Domnului, și pe Satana stând la dreapta lui, ca să-l pârască. Domnul a zis Satanei: -- Domnul să te mustre, Satano! Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul! Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc?

Dar Iosua era îmbrăcat cu haine murdare, și totuși stătea în picioare înaintea îngerului.» Zaharia 3, 1-3. Aici Iosua reprezintă pe cei ce fac parte din poporul lui Dumnezeu; Satana arată către hainele lor murdare pretinzându-i proprietatea sa, asupra căreia are dreptul să-și exercite puterea plină de cruzime. Dar aceștia au folosit orele de încercare pentru a-și mărturisi păcatele cu deplină pocăință și le-au părăsit, iar Isus a scris în dreptul fiecăruia «iertare».

Cei care nu au încetat să păcătuiască, nu s-au pocăit și nu și-au cerut iertare pentru nelegiuirile lor, nu sunt reprezentați în această grupă; pentru că aceștia și-au mâhnit sufletele față de corupția și nelegiuirea din jurul lor, și Dumnezeu îi va recunoaște pe cei care plâng și gem din cauza mârșăviilor săvârșite în țară. Ei nu sunt implicați în aceste nelegiuiri. Ei nu și-au corupt căile lor înaintea Domnului, ci și-au spălat hainele caracterului lor și le-au albit în sângele Mielului. Satana arată către păcatele care nu sunt încă șterse și pe care el i-a ispitit să le facă, iar apoi îi defăimează pentru că sunt păcătoși îmbrăcați cu haine murdare. Dar Isus schimbă înfățișarea lor. El spune: «Dezbrăcați-i de hainele murdare». «Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea și te îmbrac cu haine de sărbătoare» Eu am zis: «Să i se pună pe cap o mitră curată» și i-au pus o mitră curată pe cap și l-au îmbrăcat în haine, în timp ce îngerul Domnului stătea acolo.” -- (Scrisoarea 51, 1886.)

În următoarea mărturie este evident, la fel ca în cea precedentă, că poporul lui Dumnezeu în această vreme deosebită este curățit prin atribuirea neprihănirii lui Hristos și încetează de a mai păcătui, dar încă sunt îmbrăcați cu hainele lor murdare. Schimbarea hainelor îi face „atât de nevinovați, atât de perfecți, ca și cum n-ar fi păcătuit niciodată”.

„Satana a prezentat poporul ales și credincios a lui Dumnezeu drept corupt și plin de păcate. El ar putea prezenta amănunțit păcatele de care s-au făcut vinovați. Nu a pus el însuși întreaga confederație a răului ca să-i conducă, prin viclenie, în chiar aceste păcate? Dar ei s-au pocăit, au acceptat

neprihănirea lui Hristos. De aceea ei stăteau înaintea lui Dumnezeu îmbrăcați cu hainele neprihănirii lui Hristos, și El a zis celor ce stăteau înaintea Lui: «Dezbrăcați-i de hainele lui murdare!» Apoi a zis: «Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea și te îmbrac cu haine de sărbătoare!» Orice păcat de care s-au făcut vinovați a fost uitat, și ei stau înaintea lui Dumnezeu ca aleși și dreți, nevinovați, desăvârșiți, ca și cum niciodată n-ar fi păcătuit.” -- (Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 40.)

2. Calea

* Calea se sfârșește într-o prăpastie mare.

* Sentimentele celor ce ajung la prăpastia cea mare sunt aceleași ca ale celor care sunt prezenți la Judecata celor vii. [(Vezi Life Sketches of Ellen G. White, 242 și Testimonies for the Church 4:384-387; vezi și 30-33).]

* Sentimentele celor ce trec peste prăpastie sunt aceleași ca ale celor ce primesc ploaia târzie.

* Cu alte cuvinte, ea este paralelă cu zguduirea. *Calea sfințirii simbolizată printr-o călătorie pe o cărare îngustă.

„Pe când eram în Battle Creek, în august 1868, am visat că eram împreună cu o mare mulțime de popor. O parte din această adunare se pregătea pentru călătorie. Noi aveam niște căruțe încărcate cu bagaje. Pe când călătoream, calea părea că începe să urce. De o parte a acestui drum era o prăpastie adâncă, iar de cealaltă parte era un perete înalt, neted și alb, la fel cu finisajul camerelor tencuite.

Pe când călătoream, drumul s-a îngustat și a devenit mai prăpăstios. În unele locuri, drumul părea a fi atât de îngust, încât am văzut că nu puteam

călători mai departe cu căruțele încărcate. Atunci am scos hamurile cailor, am luat o parte din bagajele din căruțe, le-am pus pe cai și am mers mai departe călări.

Mergând mai departe, drumul continua să se îngusteze mereu. Eram siliți să ne strângem pe lângă perete ca să nu cădem de pe cărarea îngustă în prăpastia adâncă. Dar făcând astfel, bagajele de pe cai apăsau în zid și ne făceau să alunecăm spre prăpastie. Ne temeam că vom cădea și ne vom sfărâma în bucăți, lovindu-ne de stânci. Atunci am tăiat legăturile bagajelor de pe cai și le-am dat drumul în prăpastie. Am continuat să urcăm mai departe călare, iar când ajungeam la locuri unde drumul era prea îngust, ne temeam să nu ne pierdem echilibrul și să cădem. În astfel de situații se părea că o mână apucă frâiele și ne conduce peste locurile primejdioase.

Când drumul s-a îngustat și mai mult am hotărât că nu putem merge mai departe călare în siguranță, am părăsit și caii și am pornit înainte pe jos, înșiruindu-ne unul după altul, călcând unul pe urmele altuia. În acest punct niște funii subțiri au fost lăsate în jos de sus de pe coama zidului curat și alb; noi ne-am prins în grabă de ele, căci ne ajutau să ne păstrăm echilibrul pe cărare. Călătorind mai departe, funiile mergeau împreună cu noi. Cărarea a devenit, în cele din urmă, atât de îngustă, încât am constatat că nu puteam călători mai departe în siguranță decât fără încălțăminte; astfel le-am scos din picioare și le-am aruncat, mergând o bună bucată fără ele. Curând s-a făcut constatarea că am putea călători mai sigur fără ciorapi: i-am aruncat și pe aceștia și am călătorit mai departe desculți.

Ne gândeam atunci la aceia care nu erau obișnuiți să sufere lipsuri și greutate. Unde erau aceștia acum? Ei nu mai erau în această ceată -- La fiecare schimbare, unii erau lăsați în urmă și numai aceia rămâneau pe cale care se obișnuiseră să suporte greutate. Lipsurile de pe cale îi făceau pe aceștia să înainteze și mai hotărâți până la capăt.

Primejdia de a cădea de pe cărare creștea mereu. Ne strângeam lângă peretele alb, dar nu mai aveam destul loc să punem piciorul pe cărare, pentru că era prea îngustă. Atunci ne lăsam aproape cu toată greutatea agățați de funii, exclamând: «Sprijinul nostru vine de sus! Sprijinul nostru vine de sus!» Aceleași cuvinte erau rostite de toată ceata înșiruită pe cărare. Când auzeam strigăte de chefuri și veselie, care păreau că vin din abisul de jos, ne cutremuram. Auzeam jurăminte profane, chiote vulgare și cântece josnice și desfrânate. Auzeam cântece de război și cântece de joc. Auzeam sunete de instrumente muzicale și râsete cu glas tare, amestecate cu blesteme și jale amarnică și eram mai îngrijorați ca niciodată să nu cădem de pe cărarea cea îngustă și plină de greutate. De cele mai multe ori eram siliți să ne sprijinim toată greutatea de funii, care creșteau în grosime pe măsură ce înaintam.

Am observat apoi că peretele alb și frumos era stropit cu sânge. Am avut un sentiment de regret văzând zidul mânjit în felul acesta. Dar acest sentiment n-a durat decât o clipă, până când mi-am dat scama că totul era așa cum trebuia să fie. Cei care vor urma vor cunoaște prin aceasta că și alții au trecut înaintea lor pe această cărare îngustă și plină de greutate și vor înțelege că dacă alții au fost în stare să urce pe această cărare, vor putea să urce și ei. Iar când sângele avea să curgă din picioarele lor îndurerate, ei nu se vor descuraja; ci văzând sângele stropit pe perete, vor cunoaște că și alții au suportat aceleași dureri.

În cele din urmă, am ajuns la o mare prăpastie, în care se termina cărarea noastră. Nu mai era nimic care să conducă picioarele noastre. Nimic pe care să se sprijine. Întregul nostru sprijin trebuia să fie acum în funii, care crescuseră în grosime până ce deveniseră cât trupurile noastre. Aici noi eram, pentru un timp, căzuți în mare nedumerire și strâmtorare. Plini de teamă, ne întrebam în șoaptă: «De ce sunt prinse funiile?» Soțul meu era chiar în fața mea. Picături mari de sudoare cădeau de pe fruntea lui; venele gâtului și tâmpelor sale se dublase față de mărimea lor normală și gemete înăbușite și

pline de durere ieșeau de pe buzele lui. Sudoarea cădea și de pe fața mea și simțeam o spaimă cum nu mai simțisem niciodată. O luptă sufletească grozavă se afla în fața noastră. Să eșuăm aici, să fie oare în zadar toate greutatețile suportate în timpul călătoriei?

Înainte noastră, dincolo de prăpastie, era un câmp plin de iarbă verde, înaltă de șase palme. Soarele nu-l puteam vedea, dar raze de lumină strălucitoare, care semănau cu aurul și argintul cel fin, inundau acest câmp. N-am văzut pe pământ nimic cu care s-ar putea asemena frumusețea și strălucirea acestui câmp. Dar vom putea reuși să ajungem acolo? -- Aceasta era întrebarea noastră plină de îngrijorare. Dacă s-ar rupe funiile, am pieri. Încă odată se auziră în șoptă cuvintele îngrijorătoare: «De ce sunt prinse funiile?» Pentru o clipă, noi ezitam să ne avântăm. Apoi am exclamat: «Unica noastră nădejde este să ne încredem cu totul în funii. Ele au fost sprijinul nostru în toate greutatețile călătoriei, și nici acum nu ne vor părăsi.» Noi șovăiam încă și ne întristam. Atunci am auzit cuvintele: «Dumnezeu ține funiile. Nu trebuie să ne temem.» Aceste cuvinte au fost repetate apoi și de cei din urma noastră, completându-le. «El nu ne va părăsi acum. El ne-a adus până acum în siguranță.»

Soțul meu și-a luat avânt și a sărit peste abisul înfricoșat în câmpul cel frumos de dincolo. Eu i-am urmat imediat. Și ah, ce sentiment de ușurare și recunoștință către Dumnezeu simțeam acum! Auzeam glasuri ridicându-se în laudă triumfală către Dumnezeu. Eram fericită, pe deplin fericită.

Apoi m-am trezit și am descoperit, că din pricina groazei prin care trecusem în timpul dificilei călătorii, fiecare nerv din trupul meu părea a tremura. Acest vis n-are nevoie de comentarii. El a făcut o impresie atât de adâncă asupra spiritului meu, încât probabil fiecare părticică din el va rămâne viu în mintea mea, cât timp îmi voi păstra memoria.” -- (Testimonies for the Church 2:594-597; Life Sketches of Ellen G. White, 190-193.)

3. Isaia

El privește în Sanctuar: aceasta este experiența pe care ar trebui s-o aibă poporul lui Dumnezeu.

„În anul morții împăratului Ozia, am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt, și poalele mantiei Lui umpleau Templul. Serafimii stăteau deasupra Lui și fiecare avea șase aripi: cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele și cu două zburau. Strigau unul la altul și ziceau: «Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!» Și se zguduiau ușorii ușii de glasul care răsuna, și casa s-a umplut de fum. Isaia 6, 1-4. Când profetul Isaia a văzut slava Domnului, el a fost uimit și, copleșit de un simțământ al propriei lui nevrednicii, a strigat: «Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate și am văzut cu ochii mei pe împăratul, Domnul oștirilor!» Isaia 6, 5.

Isaia a denunțat păcatul altora; acum însă el se vede pe sine însuși expus aceleiași condamnări pe care a pronunțat-o asupra lor. El era satisfăcut cu închinarea sa rece, lipsită de viață. Nu cunoștea situația sa până când i s-a dat o viziune din partea Domnului. Cât de mici păreau acum calitățile și înțelepciunea sa, când vedea sfințenia și slava Sanctuarului! Cât de nedemn era el! Ce nepotrivit pentru un serviciu sfânt! Imaginea lui de sine poate fi exprimată în cuvintele lui Pavel: «O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?» Romani 7, 24.

În durerea sa sufletească, Isaia a fost mângâiat. El spune, Dar unul din serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleștele de pe altar. Mi-a atins gura cu el și a zis: «Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău

este ispășit!» Isaia 6, 6.7.

Când ochii noștri vor privi prin credință în Sanctuar și vor vedea cu adevărat importanța și sfințenia lucrării ce se face acolo, vom disprețui natura noastră egoistă. Păcatul va apărea așa cum este -- călcarea Legii sfinte a lui Dumnezeu. Ispășirea va fi mai bine înțeleasă; iar prin credință vie și activă vom vedea că orice virtute pe care o posedă omenirea există doar prin Isus Hristos, Mântuitorul lumii.

Serafimii dinaintea tronului sunt așa de pătrunși de o teamă sfântă în contemplarea slavei lui Dumnezeu, încât ei nu privesc asupra lor cu mulțumire de sine, nici măcar pentru un moment, și nici nu se privesc cu admirație unul pe altul. Lauda și slava lor sunt pentru Domnul oștirilor, care este puternic și măreț, iar gloria Sa umple întregul Templu. Privind spre timpul în care întregul pământ va fi umplut cu slava Sa, un cântec de laudă triumfător este preluat de la unul la altul, într-o melodie armonioasă: «Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor». Ei sunt pe deplin satisfăcuți să-L slăvească pe Dumnezeu; și în prezența Sa, sub aprobarea zâmbetului Său, ei nu-și doresc nimic mai mult. Cea mai înaltă dorință a lor este pe deplin împlinită, închinându-se și servindu-L pe El.

Viziunea dată lui Isaia reprezintă condiția poporului lui Dumnezeu din zilele din urmă. Ei sunt privilegiați să vadă prin credință lucrarea ce se îndeplinește în Sanctuarul ceresc. «Și Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis: și s-a văzut chivotul legământului Său». Când ei privesc prin credință în Sfânta Sfintelor și văd lucrarea lui Hristos din Sanctuarul ceresc, înțeleg că sunt un popor cu buze necurate -- un popor ale căror buze au rostit adesea deșertăciuni și ale căror talente nu au fost sfințite și folosite pentru slava lui Dumnezeu. Ei pot dispera când pun în contrast propria lor slăbiciune și nevrednicie cu dragostea și curăția caracterului slăvit al lui Hristos. Dar dacă, asemenea lui Isaia, vor primi impresia pe care Domnul o face asupra inimii, dacă își vor umili sufletele înaintea lui Dumnezeu, atunci

există speranță pentru ei. Curcubeul făgăduinței este deasupra tronului, și lucrarea făcută pentru Isaia va fi realizată și pentru ei. Dumnezeu va răspunde cererilor venite dintr-o inimă pocăită.

Ținta acestei lucrări mărețe și solemne a lui Dumnezeu este de a strânge snopi pentru grâнарul cerului; pentru că pământul trebuie să fie plin de slava Domnului. Nimeni deci să nu fie îngrozit dacă va vedea răul predominând și va auzi vorbe de ocară venind de pe buze necurate. Când puterile întunericului se vor așeza în linie de bătaie împotriva poporului lui Dumnezeu, când Satana va conduce forțele sale pentru ultima mare înclăștare și puterea sa pare aproape irezistibilă, priveliștea clară a marelui tron boltit cu curcubeul făgăduinței și a slavei divine va da încredere, siguranță și pace.” -- (The Review and Herald, 22 decembrie, 1896.)

4. Mardoheu

În timpul lui Mardoheu poporul lui Dumnezeu a fost amenințat cu nimicirea (un decret de moarte).

1. A fost vestită ziua persecuției.

2. Poporul lui Dumnezeu a venit prin credință, prin Estera, în încăperea „dinăuntru” a împăratului unde, în mod normal, nimeni nu putea să intre neinvitat și astfel au fost salvați.

3. Tot așa, acum, cei ce prin credință intră împreună cu Hristos în încăperea dinăuntru a Sanctuarului ceresc, vor fi salvați.

„Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminției ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus.» Apocalipsa 12, 17. În viitorul apropiat, noi vom vedea aceste cuvinte

împlinindu-se, când bisericile protestante se vor uni cu lumea și cu puterea papală împotriva celor ce păzesc poruncile. Același spirit, care a condus în secolele trecute pe papiști, pe vremea papismului, va face și pe Protestanți să meargă pe o cale asemănătoare, împotriva acelor care vor să-și păstreze credința față de Dumnezeu.

Biserica și statul fac acum pregătiri pentru lupta viitoare. Protestanții lucrează în ascuns ca să impună duminica, după cum au făcut și romaniștii. Pretutindeni în țară, papalitatea își ridică instituțiile sale mărețe și masive, în ale căror încăperi ascunse se vor repeta persecuțiile de altădată. Și calea este pregătită pentru manifestarea, pe o scară întinsă, a acelor minuni mincinoase prin care Satana va căuta să amăgească, de va fi cu putință, chiar și pe cei aleși.

Decretul care va fi dat împotriva poporului lui Dumnezeu va fi foarte asemănător cu decretul dat de Ahașveros împotriva iudeilor de pe vremea Esterei. Edictul persan a provenit din răutatea lui Haman împotriva lui Mardoheu. Nu că Mardoheu îi făcuse vreun rău, dar refuzase să se închine înaintea lui ca înaintea lui Dumnezeu. Decizia împăratului împotriva iudeilor a fost dată din motive mincinoase, printr-o prezentare falsă a acestui popor ciudat. Satana insuflase acest plan cu scopul de a curăța pământul de aceia care păstrau cunoștința despre Dumnezeul cel adevărat. Dar complotul său a fost zădărnicit de o contra putere, care domnește între fiii oamenilor. Îngeri care excelează în putere au fost însărcinați să ocrotească pe poporul lui Dumnezeu, iar complotul vrăjmașilor lor s-a întors asupra capului lor. Lumea protestantă de astăzi vede în mica ceată, care păzește Sabatul, pe un Mardoheu la poartă. Caracterul și purtarea sa, care exprimă venerație pentru Legea lui Dumnezeu, sunt o muștrare continuă pentru aceia care au lepădat temerea de Domnul și care calcă în picioare Sabatul Său; acest intrus trebuie dat la o parte din cale, prin vreun mijloc oarecare.

Același spirit genial, care a complotat împotriva credincioșilor din

secolele trecute, caută și acum să curețe pământul de aceia care se tem de Dumnezeu și ascultă de Legea Sa. Satana provoacă împotriva minorității umile care refuză cu conștiinciozitate să primească obiceiurile și datinile populare. Bărbați cu poziție și reputație se vor uni cu cei fărădelege și josnici și vor ține sfat împotriva poporului lui Dumnezeu. Bogăția, geniul, educația, se vor uni împreună ca să arunce defaima asupra lor. Conducătorii prigonitori, predicatorii și membrii bisericii vor conspira împreună împotriva lor. Cu limba și cu scrisul, prin laude, prin amenințări și derâderi, ei vor căuta să le dărâme credința. Prin înfățișări false și prin somații mânioase, ei vor ațâța patimile poporului. Neavând un «așa zice Scriptura» ca să aducă împotriva apărătorilor Sabatului biblic, ei vor recurge la decrete de prigonire, ca să umple golul. Pentru a-și asigura popularitatea și simpatizanții, legiuitorii vor ceda cerințelor după o lege duminicală. Acei care se tem de Dumnezeu nu pot primi o întocmire care violează unul din principiile decalogului. Pe acest câmp de luptă se va da ultima mare bătălie a conflictului dintre adevăr și rătăcire. Dar noi nu suntem lăsați în necunoștință cu privire la rezultatul acestei lupte. Ca pe vremea lui Mardoheu, Domnul va apăra și acum adevărul și poporul Său.

Prin decretul care va impune cu forța instituția papalității și călcarea Legii lui Dumnezeu, națiunea noastră (americană) se va lepăda cu totul de dreptate. Când Protestantismul va întinde mâna peste prăpastie ca să apuce mâna puterii romane, când o va întinde peste abis ca să dea mâna cu spiritismul, când sub influența acestei alianțe întreite țara noastră (America) va lepăda orice principiu al Constituției ei ca stat protestant și republican și va lua măsuri pentru propagarea minciunilor și amăgirilor papale, atunci vom putea ști că sfârșitul este aproape.

După cum apropierea oștilor romane era pentru ucenici un semn al distrugerii iminente a Ierusalimului, tot astfel această apostazie va fi pentru noi un semn că îndelunga răbdare a lui Dumnezeu a ajuns la limită, că națiunea noastră (americană) și-a umplut măsura nelegiuirii ei și că îngerul

harului se pregătește să-și ia zborul, pentru a nu se mai întoarce niciodată. Atunci, poporul lui Dumnezeu va fi aruncat în acele scene de strâmtorare și necaz pe care profeții le-au descris ca timpul de strâmtorare al lui Iacov. Strigătul celor credincioși și persecutați se urcă la cer. Și, după cum sângele lui Abel striga din pământ, tot astfel și acum, sunt glasuri care strigă către Dumnezeu din mormintele martirilor, din adâncurile mării, din peșterile munților și din celulele subterane ale mănăstirilor: «Până când, Stăpâne, Tu, care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?» Apocalipsa 6, 10.

Domnul își face lucrarea Sa. Tot cerul este în mișcare. Judecătorul a tot pământul se va scula în curând ca să-și apere autoritatea Sa insultată. Semnul eliberării va fi pus pe frunțile oamenilor care păzesc poruncile lui Dumnezeu, care respectă Legea Sa și refuză semnul fiarei și a chipului ei.” -- (Testimonies for the Church 5:449-452.)

„Vocea adevăratului străjer trebuie să se audă acum de-a lungul frontului. «Vine dimineața, și este tot noapte». Isaia 21, 12. Trâmbița trebuie să dea un sunet clar pentru că suntem în marea zi a pregătirii Domnului. Toate eforturile de a transmite apelurile noastre înaltelor autorități din țara noastră, oricât de serioase, puternice și elocvente ar fi concluziile în favoarea noastră, nu vor îndeplini ceea ce dorim noi, dacă Domnul nu lucrează prin Duhul Său în inimile celor ce pretind a crede adevărul. Noi putem să luptăm ca un om puternic ce înoată împotriva curentului din Niagara, dar vom suferi eșec dacă Domnul nu mijlocește în numele nostru. Dumnezeu va fi preamărit prin poporul Său. Ei trebuie să fie curați, să renunțe la egoism, dar să fie fermi, hotărâți și harnici în lucrarea Domnului. El va înălța sufletul umil care se încrede în El. Domnul va uni puterea Sa cu efortul omenesc, dacă omul îl va onora la fel cum a făcut-o Daniel. Dar ca popor, noi avem nevoie de frumusețea neprihănirii, sfințeniei și adevărului. Nici cea mai armonioasă teorie nu ne va putea salva. Dumnezeu care a domnit în Babilon este același Dumnezeu care domnește astăzi.” -- (Scrisoarea 55, 1886.)

„Într-o viziune dată în 1880, am întrebat: «Unde este salvarea pentru poporul lui Dumnezeu în aceste zile de primejdie?» Răspunsul a fost: «Isus mijlocește pentru poporul Său, deși Satana stă la dreapta Sa ca să i se împotrivescă» «Domnul a zis Satanei: -- Domnul să te mustre, Satano! Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul! Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc?» -- Zaharia 3, 2. Ca Mijlocitor și Avocat al omului, Isus va conduce pe cei care se lasă conduși, zicând: «Urmați-Mă pas cu pas, tot mai sus, acolo unde strălucește lumina clară a Soarelui Neprihănitii.» -- (Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 465.)

Reforma sanitară și solia din Apocalipsa 14

„La 10 decembrie 1871, mi-a fost arătat iarăși că reforma sanitară este o ramură a mării lucrări care trebuie să pregătească un popor pentru venirea Domnului. Ea este atât de strâns legată de solia îngerului al treilea ca și mâna de trup. Legea celor zece porunci a fost tratată cu ușurință de către oameni; dar Domnul nu vine să pedepsească pe călcătorii acestei legi până nu le trimite mai întâi o solie de avertizare. Îngerul al treilea vestește această solie. Dacă oamenii ar fi ascultat întotdeauna de Legea celor zece porunci, punând în practică în viața lor principiile ei, atunci blestemul bolii care inundă astăzi lumea, n-ar exista. Bărbații și femeile nu pot viola legea naturii, prin satisfacerea unui apetit stricat și a unor poftă necontrolate, fără să violeze și Legea Morală a lui Dumnezeu. De aceea a lăsat El lumina reformei sanitare să strălucească asupra noastră, pentru a ne vedea păcatul violării legilor pe care le-a stabilit în ființa noastră.... A explica legea naturii și a învăța respectarea ei, este lucrarea care însoțește solia îngerului al treilea, pentru a pregăti un popor pentru venirea Domnului.” -- (Testimonies for the Church 3:161.)

„Reforma sanitară este strâns legată de lucrarea celei de-a treia solii îngeruști, dar nu este solia însăși. Predicatorii noștri ar trebui să vestească reforma sanitară, însă n-ar trebui să facă din aceasta tema lor principală în cadrul soliei. Locul ei este printre subiectele care pregătesc terenul pentru prezentarea evenimentelor aduse în atenție de solie; între acestea ea este proeminentă.” -- (Testimonies for the Church 1:559.)

Puterea de a ține sub control apetitul și ispitele Satanei

„Puterea stăpânitoare a apetitului va aduce ruina a mii de suflete, pe când, dacă ar fi biruit în acest punct, ar fi avut puterea morală să câștige biruința asupra oricărei alte ispite a lui Satana. Dar aceia care sunt sclavi ai apetitului nu vor putea să-și desăvârșească un caracter creștin. Păcătuirea continuă a omului timp de șase mii de ani a adus boală, durere și moarte, ca roade ale sale. Și, pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului, ispitirea lui Satana pentru satisfacerea apetitului va fi tot mai puternică și tot mai greu de biruit.” -- (Testimonies for the Church 3:491-492.)

Influența reformei sanitare asupra caracterului

„Gândurile și sentimentele formează caracterul moral.” -- (Testimonies for the Church 5:310.)

„Sănătatea trupului trebuie socotită esențială pentru creșterea în har și obținerea unui temperament echilibrat. Dacă stomacul nu e îngrijit cum trebuie, formarea unui caracter drept, moral, va fi stânjenită. Creierul și nervii sunt în legătură cu stomacul. Mâncarea și băutura necorespunzătoare conduc la o gândire și acțiune greșite. Toți sunt acum puși la încercare și probați. Am fost botezați în Hristos, și dacă ne vom face partea ce ne revine, despărțindu-ne de tot ce ne-ar atrage în jos și ne-ar face ceea ce nu ar trebui să fim, ni se va da tărie pentru a crește în Hristos, care e capul nostru cel viu, și vom vedea mântuirea lui Dumnezeu. Numai când suntem receptivi la principiile viețuirii sănătoase vom fi pe deplin treziți spre a vedea relele care rezultă dintr-o dietă necorespunzătoare.” -- (Testimonies for the Church 9:160.)

„Până acum sunt puțini cei care s-au trezit suficient ca să înțeleagă cât de mult sunt legate obiceiurile lor alimentare de sănătatea, caracterele,

eficiența lor în această lume și soarta lor veșnică.” -- (Testimonies for the Church 1:488-489.)

„Și aceasta este permanent o sursă a necazurilor din biserică. De aceea, pentru ca poporul lui Dumnezeu să fie într-o stare aprobată de El, prin care Să-L poată slăvi în corpurile și spiritele lor, care sunt ale Lui, trebuie să renunțe cu hotărâre și perseverență la satisfacerea apetitului și să fie cumpătat în toate lucrurile. Astfel pot înțelege adevărul în frumusețea și claritatea lui, îl pot aplica în viețile lor, și printr-o comportare chibzuită, înțeleaptă și sinceră, să nu ofere nici o ocazie vrășmașilor credinței noastre de a aduce rușine cauzei adevărului. Dumnezeu cere tuturor celor care cred adevărul să facă eforturi speciale, perseverente, de a avea cea mai bună condiție posibilă a sănătății trupului, pentru că înaintea noastră stă o lucrare solemnă și importantă. Pentru această lucrare este necesară sănătatea trupului și a minții; ea este tot atât de esențială pentru o experiență religioasă sănătoasă, pentru a progresa în viața creștină și pentru atingerea sfințeniei, cum este mâna sau piciorul pentru corpul omenesc. Dumnezeu cere poporului Său să se curățe de toate întinările cărnii și spiritului, realizând sfințenia în temere de Domnul. Toți cei care se sustrag de la această lucrare, așteptând ca Domnul să facă pentru ei ceea ce El le cere lor să împlinească, vor fi găsiți nepregătiți în timp ce cei umili de pe pământ, care au împlinit cerințele Sale, vor fi ocrotiți în ziua mâniei Domnului.

Mi s-a arătat că dacă cei din poporul lui Dumnezeu nu fac eforturi, ci așteaptă ca reînvierea să vină asupra lor, să le îndepărteze greșelile și să le corecteze abaterile, dacă depind de aceasta pentru a fi curățați de întinăciunile cărnii și spiritului și a fi gata să ia parte la marea strigare a celui de al treilea înger, ei vor fi găsiți nepregătiți. Reînvierea sau puterea lui Dumnezeu vine doar asupra acelor care s-au pregătit pentru aceasta, făcând lucrarea pe care Dumnezeu le-a încredințat-o, anume curățirea lor de orice întinăciune a cărnii și a spiritului, realizând sfințenia în temere de Dumnezeu.” -- (Testimonies for the Church 1:618-619.)

„Domnul mi-a arătat că mulți, foarte mulți, vor fi salvați de la decădere fizică, mintală și morală prin influența practică a reformei sanitare.” -- (Testimonies for the Church 6:378.)

„Subiectul reformei sanitare a fost prezentat în comunități; dar lumina n-a fost primită din inimă. Poftele egoiste și distrugătoare de sănătate ale oamenilor au zădărnicit influența soliei care trebuie să pregătească un popor pentru ziua cea mare a lui Dumnezeu. Dacă comunitățile așteaptă putere, trebuie să trăiască adevărul pe care l-au primit de la Dumnezeu. Dacă membrii comunității nesocotesc lumina asupra acestui subiect, ei vor recolta ca rezultat sigur, degenerarea spirituală și fizică.” -- (Testimonies for the Church 6:370-371.)

Viețuirea sănătoasă și roadele eforturilor noastre misionare, în conformitate cu principiul din Proverbe 26, 6

„Dacă comunitatea ar da pe față un interes mai mare în reformele pe care Dumnezeu însuși le-a dat ca să-i pregătească pentru venirea Sa, atunci influența lor ar fi de zece ori mai mare decât este acum.” -- (Testimonies for the Church 3:171.)

„Subiectul reformei sanitare a fost prezentat în comunități.... Dacă membrii comunității nesocotesc lumina asupra acestui subiect, ei vor recolta ca rezultat sigur, degenerarea spirituală și fizică. Iar influența acestor membri vechi ai comunității va molipsi pe cei veniți de curând la credință. Domnul nu lucrează acum să aducă multe suflete la adevăr din pricina membrilor comunităților care n-au fost pocăiți niciodată și a acelor care, deși au fost odată convertiți, apoi au apostaziat. Ce influență ar avea acești membri nesfinți asupra celor convertiți de curând? Nu ar face ei fără efect solia dată de Dumnezeu poporului ca s-o vestească?” -- (Testimonies for the Church

Reforma sanitară și procesul de testare

„Dumnezeu conduce poporul Său pas cu pas. Îi aduce în diferite situații rânduite de El pentru a da pe față ce se află în inima lor. Unii biruiesc într-un punct, dar cad în altul. Cu fiecare punct de înaintare, inima este tot mai sever încercată. Dacă pretinsul popor al lui Dumnezeu își va găsi inimile în opoziție cu această lucrare dreaptă, atunci acest lucru trebuie să-i convingă că ei au de făcut o lucrare pentru a birui, dacă doresc să nu fie vărsați din gura Domnului. Îngerul a zis: Dumnezeu va supune lucrarea Sa la o încercare tot mai grea pentru a testa pe fiecare din copiii Săi. Unii sunt dispuși să primească un punct; dar când Dumnezeu îi aduce la un alt punct de încercare, ei dau înapoi înspăimântați, pentru că descoperă că acesta lovește direct în unii dintre idoli lor iubiți. Aici însă ei au ocazia să vadă ce este în inimile lor, care exclude pe Isus din ele. Ei prețuiesc ceva mai presus de adevăr și inimile lor nu sunt pregătite să-L primească pe Isus. Ei sunt încercați și puși la probă individual un timp îndelungat, pentru a se vedea dacă vreau să-și jertfească idoli și să asculte de sfatul Martorului Credincios. Dacă cineva nu vrea să fie curățit prin ascultare de adevăr și nu biruie egoismul, mândria și patimile lui rele, atunci îngerii lui Dumnezeu dau sentința: «Ei sunt una cu idoli lor, lăsați-i în pace!», și merg mai departe la lucrarea lor, părăsind aceste suflete cu trăsăturile lor păcătoase nebiruite și lăsându-le în stăpânirea îngerilor răi. Aceia care urcă în orice punct, rezistă la orice încercare și biruiesc, coste aceasta oricât ar costa, au urmat sfatul Martorului Credincios, vor primi ploaia târzie și în felul acesta vor fi gata pentru înălțare.” -- (Testimonies for the Church 1:187.)

Capitolul 28

Babilonul și Biserica rămășiței

Pietrele de hotar ale Bisericii Adventiste de Ziua a șaptea

„La Minneapolis Dumnezeu a dat poporului Său comori prețioase ale adevărului. Această lumină din cer a fost respinsă de unii cu îndârjirea pe care au manifestat-o iudeii când l-au lepădat pe Isus, și s-a vorbit mult despre rămânerea la vechile pietre de hotar. Însă era evident că ei nu știau ce sunt vechile pietre de hotar. Existau motive și dovezi din Scripturi care se recomandau singure conștiinței; dar mințile oamenilor erau sigilate în fața luminii deoarece hotărâseră că depărtarea de la Vechile pietre de hotar, este periculoasă, când, de fapt, nu s-a mișcat nici un singur țărnuș al vechilor semne; însă ei aveau idei denaturate despre ceea ce înseamnă vechile pietre de hotar.

„Timpul care a trecut din 1844 a fost o perioadă a marilor evenimente, descoperind ochilor noștri uimiți curățirea Sanctuarului, care are loc în ceruri, având o legătură hotărâtoare cu poporul lui Dumnezeu de pe pământ de asemenea prima, a doua și apoi a treia solie îngerească și înălțarea steagului pe care este scris «Poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.» Una dintre pietrele de hotar, potrivit cu acest mesaj, era Templul lui Dumnezeu, care a fost văzut în ceruri de poporul Său iubitor de adevăr, în care se afla chivotul legământului ce conținea Legea lui Dumnezeu. Lumina Sabatului celei de a patra porunci a răspândit razele ei puternice în calea călcătorilor Legii lui Dumnezeu. Moartea celui păcătos este o altă veche piatră de hotar. Eu nu-mi amintesc alt subiect care să poată fi așezat între vechile pietre de hotar. Toate aceste vociferări despre schimbarea vechilor pietre de hotar sunt imaginare.” -- (Counsels to Writers and Editors, 30-31.)

Pietrele de hotar ale Babilonului

„Este datoria noastră personală de a umbla umili cu Dumnezeu. Noi nu trebuie să căutăm vreo solie nouă, neobișnuită. Nu trebuie să gândim că cei aleși ai lui Dumnezeu, care se străduiesc să umble în lumină, formează Babilonul. Bisericile decăzute formează Babilonul. Babilonul susține cu stăruință doctrinele otrăvitoare, vinul rătăcirii. Acest vin al rătăcirii este compus din doctrine false, cum ar fi: nemurirea naturală a sufletului, chinul veșnic al celor răi, negarea preexistenței lui Hristos înainte de nașterea Sa în Betleem și înălțarea primei zile a săptămânii mai presus de ziua sfântă a Lui Dumnezeu. Aceste erori și altele asemănătoare sunt prezentate lumii de diferite biserici și astfel se împlinesc Scripturile, care spun: «toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei». Mânia aceasta este formală din doctrine false, iar când regii și președinții beau vinul mâniei curviei ei, sunt ațâțați la mânie împotriva celor ce nu vor să intre în armonie cu ereziile false și satanice prin care se înalță sabatul fals și prin care oamenii sunt determinați să calce în picioare ziua memorială a Lui Dumnezeu.” -- (Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 61.)

Pietrele de hotar ale bisericii rămășiței luate una câte una

1. Curățirea Sanctuarului, care se îndeplinește în ceruri, are o legătură hotărâtoare cu poporul lui Dumnezeu de pe pământ

A. Ploaia timpurie a Duhului Sfânt a fost un indiciu al începerii preoției lui Hristos. După înălțare, întronarea Sa a fost marcată de revărsarea Duhului Sfânt -- (Christ Object's Lessons, 120)

„Când Hristos a intrat pe porțile cerești, a fost condus cu urale de către îngeri până la tronul Tatălui. După terminarea acestei sărbători. Spiritul Sfânt

s-a coborât asupra ucenicilor în torente bogate; iar Hristos a fost preamărit, într-adevăr, cu mărirea pe care o avusese la Tatăl din veșnicii. Revărsarea Duhului în Ziua Cincizecimii era solia lui Dumnezeu că lucrarea Mântuitorului fusese îndeplinită. Conform făgăduințelor Sale, El trimisese urmașilor Săi Spiritul Sfânt din cer, ca semn că a primit toată puterea în cer și pe pământ ca Preot și împărat, și că El era Unsul pentru poporul Său.” -- (The Acts of the Apostles, 38-39.)

B. Ploaia târzie și sentința judecății -- ultima lucrare a lui Hristos ca Mijlocitor

„Timpul este pe sfârșite. Cum vor apărea la judecată cazurile noastre? Care este starea noastră prezentă înaintea lui Dumnezeu? Ne examinăm noi inimile cu atenție? Ne trimitem noi păcatele înainte la judecată prin pocăință și mărturisire (1 Timotei 5, 24), pentru ca ele să poată fi șterse când vor veni vremurile de reînviore?” -- (The Review and Herald, August 28, 1883.)

2. Prima, a doua și a treia solie îngerească -- pietre de hotar

„Credința noastră în legătură cu prima, a doua și a treia solie îngerească a fost corectă. Stâlpii care marchează drumul nostru din trecut sunt de neclintit.... Acești stâlpi ai adevărului sunt trainici ca munții neclintiți....” -- (Evangelism, 223.)

„Am văzut o ceată care priveghea cu multă băgare de seamă și neclintit fără a lua seama la aceia care căutau să răstoarne credința întemeiată a corpului credincioșilor. Dumnezeu privea la ei cu aprobare. Mi-au fost arătate trei trepte -- prima, a doua și a treia solie îngerească. Îngerul care mă însoțea a zis: «Vai de acela care va mișca din loc o stâncă, sau va clătina un fir din aceste solii.» Înțelegerea adevărată a acestor solii este de o însemnătate vitală. Soarta sufletelor depinde de felul în care sunt primite.

Din nou am fost îndrumată spre aceste solii și am văzut cât de scump și-a câștigat poporul lui Dumnezeu experiența. Ea a fost câștigată cu multă suferință și luptă grea. Dumnezeu i-a călăuzit pas cu pas, până când i-a pus pe o platformă tare și neclintită. Am văzut cum venea câte unul și-i cerceta temelia. Unii, cu bucurie, îndată se urcau pe ea. Alții începeau să găsească cusururi la temelie. Ei doreau să se facă îmbunătățiri, zicând că atunci platforma ar fi mai desăvârșită, iar oamenii mai fericiți. Unii au coborât de pe platformă pentru a o examina și au declarat că este așejată greșit. Dar eu am văzut că aproape toți stăteau hotărâți pe platformă și-i îndemnau și pe cei care au coborât să înceteze cu plângerile lor; pentru că Dumnezeu era Constructorul și ei se luptă împotriva Lui. Ei vorbeau despre lucrarea minunată a lui Dumnezeu, prin care i-a condus pe platformă și, în unire, au ridicat ochii către ceruri și laudau pe Dumnezeu cu voce tare. Lucrul acesta a afectat pe unii dintre cei care au fost nemulțumiți și au părăsit platforma, și, cu umilință, s-au întors pe ea.

Mi-a fost arătată proclamarea primei veniri a Domnului Hristos. Ioan a fost trimis în spiritul și puterea lui Ilie pentru a pregăti calea lui Isus. Cei care au respins mărturia lui Ioan nu au beneficiat de învățăturile lui Isus. Opoziția lor față de solia care prezicea venirea Lui, i-a făcut să nu fie pregătiți pentru a primi dovezile puternice ale mesianității. Satana i-a condus pe aceștia, care n-au primit solia lui Ioan, chiar mai departe, până la a respinge și a crucifica pe Isus. Făcând așa, ei s-au așezat singuri în locul în care nu puteau primi binecuvântarea zilei Cincizecimii, care le-ar fi arătat calea spre Sanctuarul ceresc. Sfâșierea perdelei din Templu arăta că sacrificiile și rânduielile iudaice nu mai erau primite. Jertfa cea mare a fost adusă și a fost primită, iar Duhul Sfânt, care a coborât în ziua Cincizecimii, a condus sufletele ucenicilor de la sanctuarul pământesc la cel ceresc, unde Isus a intrat cu sângele Său pentru a revărsa asupra ucenicilor Săi binecuvântările ispășirii. Dar iudeii au fost părăsiți în întuneric deplin. Ei au pierdut toată lumina pe care ar fi putut să o aibă asupra planului de mântuire, și totuși se mai încredeau în jertfele și darurile lor zadarnice. Sanctuarul ceresc a luat locul

celui pământesc, chiar dacă ei nu aveau cunoștință de această schimbare. De aceea ei nu puteau să beneficieze de mijlocirea lui Hristos în Sfânta.

Mulți privesc cu groază la purtarea iudeilor, când au lepădat și au răstignit pe Domnul Hristos; și când citesc istoria chinurilor Lui înjosoare, ei cred că îl iubesc și că nu L-ar fi tăgăduit ca Petru și nici nu L-ar fi răstignit ca iudeii. Dar Dumnezeu, care citește în inima tuturor, a pus la încercare iubirea aceea pentru Isus pe care ei pretindeau că o au. Întreg cerul a urmărit cu cel mai mare interes felul în care va fi primită întâia solie îngerească. Dar mulți dintre aceia care pretindeau că-L iubesc pe Isus și care vărsau lacrimi atunci când citeau raportul suferințelor pe cruce au luat în râs vestea cea bună a venirii Lui. În loc să primească solia cu voie bună, au spus despre ea că este o rătăcire. I-au urât pe aceia care așteptau cu bucurie venirea Lui, și i-au exclus din biserici. Aceia care au lepădat întâia solie nu puteau să beneficieze de a doua; și nu au avut vreun folos nici din strigătul de la miezul nopții, care trebuia să-i pregătească să intre cu Isus, prin credință, în Sfânta Sfintelor din Sanctuarul ceresc. Și prin lepădarea celor două de mai înainte, ei își întunecaseră mintea atât de mult, încât nu puteau să vadă lumină în a treia solie îngerească, care arată calea în Sfânta Sfintelor. Am văzut că, după cum iudeii au răstignit pe Isus, așa și bisericile cu numele au răstignit soliile acestea și, prin urmare, ei nu au cunoștință de calea care duce la Sfânta Sfintelor, și nu pot beneficia de mijlocirea pe care Domnul Isus o face acolo. Ca și iudeii, care aduceau jertfele lor zadarnice, ei aduc rugăciunile lor zadarnice în despărțitura pe care Isus a părăsit-o; și Satana, mulțumit de înșelăciune, ia o înfățișare religioasă și atrage la sine mintea acestor presupuși creștini, lucrând cu puterea sa, semnele și minunile Lui mincinoase, pentru a-i prinde în cursele lui. Pe unii îi înșală într-un fel, pe alții în alt fel. El a pregătit diferite înșelăciuni, ca să se potrivească diferitelor minți. Unii privesc cu groază la un anumit fel de înșelăciune, în timp ce sunt foarte grăbiți ca să primească un altul. Satana înșală pe unii prin spiritism. El mai vine și în chip de înger de lumină și își întinde influența prin țară, prin intermediul unor mișcări mincinoase de reformă. Bisericile sunt încântate și

cred că Dumnezeu lucrează minuni pentru ele, când de fapt, acestea sunt lucrarea unui alt spirit, înflăcărarea piere și lasă lumea și biserica într-o stare mai rea decât înainte.

Am văzut că Dumnezeu are copii sinceri printre cei ce-și zic adventiști și în bisericile căzute, și înainte de a se revărsa plăgile, predicatori și laici vor fi chemați afară din bisericile acestea și vor primi adevărul cu bucurie. Satana știe lucrul acesta și, înainte de a se rosti strigarea cea mare a îngerului al treilea, el trezește o înflăcărare în aceste grupări religioase pentru ca aceia care au lepădat adevărul să creadă că Dumnezeu este cu ei. El speră să înșele pe cei sinceri și să-i facă să creadă că Dumnezeu încă mai lucrează pentru biserici. Dar lumina va străluci și toți cei sinceri vor părăsi bisericile decăzute și vor lua poziție împreună cu rămășița.” -- (Early Writings, 258-261.)

3. Sanctuarul și Sabatul ca pietre de hotar

„Și mi s-a arătat că -- dacă Dumnezeu ar fi schimbat Sabatul din ziua a șaptea în ziua întâi, atunci El ar fi schimbat și textul poruncii Sabatului de pe tablele care sunt în chivotul din Sfânta Sfintelor din templul ceresc, în felul acesta: Ziua întâi este Sabatul Domnului Dumnezeului tău. Dar am văzut că acolo scria la fel cum scrisese pe tablele de piatră degetul lui Dumnezeu, când le-a dat lui Moise pe Sinai: «Dar ziua a șaptea este Sabatul Domnului Dumnezeului tău». Am văzut că sfântul Sabat este și va fi zidul de despărțire între adevăratul Israel al lui Dumnezeu și necredincioși și că Sabatul este marele subiect ce unește inimile sfinților așteptători ai lui Dumnezeu.

Am văzut că Dumnezeu are copii, care acum nu cunosc și nu păzesc Sabatul. Ei nu au respins lumina privitoare la Sabat. Și că la începutul timpului strâmtorării noi vom fi umpluți cu Spiritul Sfânt, vom ieși și vom vesti Sabatul pe deplin. Aceasta va înfuria bisericile și pe adventiștii cu

numele, pentru că nu pot combate adevărul despre Sabat. În timpul acesta, toți aleșii lui Dumnezeu vor vedea clar că noi avem adevărul și vor ieși din lume și vor suferi persecuția împreună cu noi. Am văzut sabie, foamete, molime și mari tulburări și stricăciuni pe pământ. Nelegiuții credeau că noi am adus aceste judecăți asupra lor și s-au ridicat sfătuidu-se să ne șteargă de pe pământ, crezând că astfel se vor opri suferințele.” -- (Early Writings, 33-34.)

Sabatul este baza întregii închinări adevărate

„Importanța Sabatului, ca monument al Creațiunii, este că el păstrează totdeauna prezent adevăratul motiv pentru care închinarea se cuvine lui Dumnezeu -- pentru că El este Creatorul, iar noi suntem făpturile Sale. De aceea, Sabatul stă chiar la temelia închinării divine, căci el ne învață acest mare adevăr în modul cel mai impresionant și nici o altă instituție nu face lucrul acesta. Adevăratul temel al închinării divine, nu numai acela din ziua a șaptea, ci al întregii închinări, se găsește în deosebirea dintre Creator și creaturile Sale. Acest fapt mare nu se poate învechi niciodată și nu trebuie uitat niciodată.” (J. N. Andrews, History of the Sabbath, cap.27).

„Acest adevăr trebuia păstrat permanent în mintea oamenilor, că Dumnezeu a instituit Sabatul în Eden; și atâta timp cât faptul că El este Creatorul nostru continuă să fie motivul pentru a ne închina Lui, atâta timp Sabatul va continua să fie un semn și memorial al Său. Dacă Sabatul ar fi fost păstrat pretutindeni, gândurile și afecțiunile omului ar fi fost îndreptate către Creator, ca obiect al adorării și al închinării și niciodată n-ar fi fost vreun închinător la idoli, vreun ateu sau vreun necredincios. Păzirea Sabatului este un semn al credințioșiei față de adevăratul Dumnezeu, «Acela care a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor.» Aceasta înseamnă că solia care poruncește oamenilor să se închine Lui Dumnezeu și să păzească poruncile Sale le cere în mod deosebit să păzească porunca a patra.” -- (The Great Controversy, 437-438.)

4. Moartea celui păcătos -- ca piatră de hotar

„Neascultarea cerințelor lui Dumnezeu i-a alungat pe Adam și pe Eva din grădina Edenului. În apropierea pomului vieții a fost așezată o sabie de foc pentru ca nici un om să nu poată întinde mâna și să ia din el, imortalizând păcatul. Ascultarea de toate poruncile lui Dumnezeu a fost condiția pentru a mânca din pomul vieții. Adam a căzut prin neascultare, pierzând prin păcat orice drept de a folosi fructul dătător de viață al pomului din mijlocul grădinii, sau frunzele lui, care folosesc la vindecarea popoarelor.

Ascultarea prin Isus Hristos oferă omului desăvârșire de caracter și dreptul la pomul vieții. Condițiile pentru a mânca din nou din fructul pomului sunt stabilite în mod clar în mărturia dată de Isus Hristos lui Ioan; «Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții, și să intre pe porți în cetate». Apocalipsa 22, 14.» -- (The S. D. A. Bible Commentary 1:1086.)

„Atunci am văzut frumusețea și măreția lui Isus. Haina Sa era mai albă decât albul cel mai pur. Nici o limbă nu poate descrie slava și frumusețea Sa. Toți, toți cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu vor intra pe porți în cetate, vor avea drept la pomul vieții și vor fi pentru totdeauna în prezența minunatului Isus, a cărui înfățișare luminează mai puternic decât soarele ziua în amiaza mare.

După aceea mi-au fost arătați Adam și Eva în Eden. Ei au mâncat din pomul oprit și atunci a fost pusă o sabie de foc în jurul pomului vieții, iar ei au fost scoși din grădină ca nu cumva să ia din pomul vieții și să devină păcătoși nemuritori. (Geneza 3, 22-24.) Pomul vieții urma să perpetueze nemurirea. Eu am auzit un înger întrebând: «Cine din familia lui Adam a trecut dincolo de sabia de foc și a avut parte de pomul vieții?» Un alt înger a

răspuns: «Nici unul din familia lui Adam nu a trecut de sabia de foc și nu a avut parte de acest pom; de aceea nu există nici un păcătos nemuritor. Sufletul care a păcătuit va muri cu o moarte veșnică (Ezechiel 18, 4.20), și nu va mai fi pentru el speranța unei învieri; atunci se va potoli mânia lui Dumnezeu.»” -- (Prezent Truth vol. 1, 1850.)

Pietrele de hotar ale doctrinei Babilonului luate una câte una

1. Doctrina nemuririi sufletului -- baza spiritismului

„Predicatorii populari nu pot rezista cu succes spiritismului. Ei nu au nimic cu ce să ocrotească turmele lor față de influența funestă a acestuia. Multe din rezultatele triste ale spiritismului se vor datora predicatorilor acestui secol, pentru că au călcat în picioare adevărul și au preferat fabulele în locul lui. Cuvântarea pe care Satana a ținut-o Evei despre nemurirea sufletului -- «Hotărât că nu veți muri» -- ei au repetat-o de pe amvon; iar poporul o primește ca pur adevăr biblic. Aceasta este chiar temelia spiritismului. Cuvântul lui Dumnezeu nu învață nicăieri că sufletul omului este nemuritor. Nemurirea este o calitate care aparține numai lui Dumnezeu. «Singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea, și care are cinstea și puterea veșnică. Amin.»” 1 Timotei 6; 16.

„Cuvântul lui Dumnezeu, dacă este înțeles și aplicat cum trebuie, este un scut împotriva spiritismului. Predicând de la amvon iadul ca un foc veșnic și înfățișându-l poporului, ei fac o nedreptate caracterului binefăcător al lui Dumnezeu. Astfel îl înfățișează ca pe cel mai mare tiran din univers. Această dogmă, larg răspândită, a condus pe mulți la universalism, necredincioșie și ateism.” -- (Testimonies for the Church 1:344.)

Ea este chiar piatra unghiulară a întregului păgânism

„Aproape toate formele antice de magie și vrăjitorie se întemeiau pe credința în posibilitatea comunicării cu cei morți. Aceia care practicau necromanția pretindeau că au legătură cu duhurile celor plecați din lumea aceasta și că obțin prin ei cunoașterea evenimentelor viitoare. Obiceiul acesta de a întreba pe morți este amintit în profeția lui Isaia: «Dacă vi se zice însă: - - Întrebați pe cei ce cheamă morții și pe cei ce spun viitorul, care șoptesc și bolborosesc, -- răspundeți: -- Nu va întreba oare un popor pe Dumnezeul său? Va întreba el pe cei morți pentru cei vii?» Isaia 8, 19.

Aceeași credință în comunicarea cu cei morți forma piatra unghiulară a idolatriei păgâne. Se credea că zeii păgânilor erau duhurile zeificate ale eroilor morți. În consecință, religia păgânilor era un cult al morților. Lucrul acesta este evident în Scripturi.” -- (Patriarchs and Prophets, 684.)

2. O altă piatră de hotar babiloniană este respingerea divinității Domnului Hristos sau a preexistenței Sale și alte doctrine înrudite, pe scurt -- liberalism

„Aceasta este religia pe care protestanții încep să o privească cu atât de multă bunăvoință, și care, în cele din urmă, se va uni cu protestantismul. Cu toate acestea, unirea nu va realiza vreo schimbare în catolicism, pentru că Roma nu se schimbă niciodată. Ea pretinde infailibilitatea. Protestantismul este acela care se va schimba. Adoptarea ideilor liberale îl va duce pe poziția din care va putea da mâna cu catolicismul. «Biblia, Biblia este fundamentul credinței noastre», a fost strigătul protestanților din vremea lui Luther, în timp ce catolicii strigau: «Părinții bisericii, obiceiurile, tradiția». Acum mulți protestanți descoperă că este dificil să susțină doctrinele lor din Biblie și totuși nu au curajul moral de a accepta adevărul care implică o cruce; de aceea ei ajung repede pe terenul catolicismului și, folosind cele mai bune

argumente, evită adevărul, citând mărturia părinților bisericii, obiceiurile și legile omenești. Da, protestanții secolului al XIX-lea se apropie repede de catolicism în infidelitatea lor față de Scripturi. Dar există o prăpastie la fel de mare între Roma și protestantismul lui Luther, Cranmer, Ridley, Hooper și nobila oștire a martirilor, așa cum a fost atunci când acești oameni au făcut protestul care le-a dat numele de protestanți.” -- (The Review and Herald, 1 iunie, 1886.)

„Astfel, știința falsă din zilele noastre, care subminează credința în Biblie, se va dovedi tot atât de plină de succes în pregătirea acceptării papalității cu formele ei plăcute, cum a fost interzicerea cunoștinței în evul mediu, care a permis înălțarea ei.” -- (The Great Controversy, 573.)

3. Duminica -- piatră de hotar a Babilonului

„Cei care au religia adevărată a Bibliei vor renunța la dorințele lor în fața voinței lui Dumnezeu, care este supremă, și se vor închina Lui prin ascultare de legile Sale drepte. Ei se vor așeza sub drapelul însângerat al Prințului Emanuel și vor recunoaște că sunt sub controlul Stăpânului atât a inteligențelor pământești cât și a oștirilor cerești. Poate omul să alcătuiască o constituție pentru guvernarea lumii, care să fie mai potrivită scopului, decât aceea pe care a elaborat-o Dumnezeu? Ce lipsește acestui cod moral distinct? Poate fi îmbunătățit de oamenii mărginiți? Dacă da, atunci omul poate să se înalțe în locul lui Dumnezeu. Își poate permite familia omenească să se lipsească de vreuna din poruncile date de Dumnezeu? Citește cu atenție cele zece porunci și vezi care dintre ele poate fi omisă. Omul fărădelegii se crede în stare să schimbe vremile și legile lui Dumnezeu, iar lumea protestantă a acceptat autoritatea puterii papale și, făcând așa, s-a lepădat de Dumnezeu. Toate popoarele au fost făcute să bea din vinul Babilonului, prin acceptarea lucrării îndrăznețe a omului fărădelegii, care s-a atins de Legea lui Dumnezeu și s-a gândit să schimbe Poruncile lui Iehova....

Pot oamenii să-și îngăduie a crede că poate fi găsită o cale mai bună decât aceea pe care Iehova a trasat-o pentru ei? Ascultarea de poruncile lui Dumnezeu aşază picioarele omului pe calea regească ce conduce la sfinţenie și la cer. Pavel se întreba: «Cine v-a fermecat pe voi, ca să nu mai ascultați adevărul?» Această întrebare poate fi pusă foarte bine celor ce au inteligența să caute motivele pentru care oamenii s-au depărtat de Dumnezeu. Satana nu poate prezenta nici un motiv pentru care el a dorit să schimbe sau să anuleze legea lui Dumnezeu. El își declară doar convingerea că îngerii ar trăi mult mai bine fără lege, dar nu poate să spună în ce fel vor fi avantajați.

A dorit să se înalțe pe sine însuși mai presus de Dumnezeu și să convingă oștile cerești că înțelepciunea sa este superioară Celui Atotputernic. Familia omenească a fost îmbătată cu vinul Babilonului, și oamenii băuți nu pot raționa. Ei și-au însușit planurile denaturate ale Diavolului și sunt hotărâți să nu vadă nesăbuința acceptării altui standard, în timp ce aruncă Legea Domnului oștirilor.

Adevărata sfințire se găsește în supunerea voinței față de voința lui Dumnezeu, în ascultarea de Poruncile Lui și luarea standardului neprihănirii Sale ca țintă a vieții noastre. Dacă oamenii ar fi de acord să urmeze cu totul pe Domnul, dacă ei nu ar fi amețiți de vinul Babilonului, ar vedea că schimbarea standardului lui Dumnezeu și abaterea de la Poruncile Lui sunt cele mai rele căi de răzvrătire. Acest lucru este bine reprezentat prin vinul mâniei urâciunii Babilonului, cupa pe care el a oferit-o tuturor națiunilor să o bea. Dacă n-ar fi acesta, mii, da, milioane ar fi găsiți umblând pe calea mântuirii Domnului. Însă voia lui Dumnezeu, exprimată în Legea Sa, pe care a dat-o să-l călăuzească pe om în calea cerului, este plină de autoritate și divină. Noi avem mai mult decât un drum regesc către ceruri, avem o cale divină pe care să umblăm. Părerile oamenilor nu trebuie să fie acceptate ca amendamente la Legea lui Dumnezeu, deoarece Legea este expresia voinței și gândirii lui Dumnezeu, a Celui ce este de neschimbat în hotărâri.

Preceptele Legii n-au fost date familiei omenești ca propuneri pentru a fi criticate. Ele sunt declarații și decizii ale unui Judecător infailibil și ele vor rămâne de-a lungul veacurilor nesfârșite. Ele sunt chiar Legile care vor testa caracterul, prin care vom fi judecați cu toții pentru faptele săvârșite în trup. Cine v-a fermecat pe voi, care sunteți mărginiți, plini de păcate și greșeli, să vă permiteți să schimbați Legea lui Dumnezeu în felul în care o faceți? Cum puteți să vă luați libertatea de a anula hotărârile lui Iehova, de a schimba vechile pietre de hotar și a pune în locul adevăraților țărushi de orientare, semne false, care îi vor conduce pe oameni să urmeze calea primului mare apostat, în loc să-L urmeze pe Isus Hristos?” -- (The Signs of the Times, 14 noiembrie, 1895.)

Capitolul 29

Apocalipsa 15

„Numai Tu ești sfânt” -- Apocalipsa 15, 4

„În aceste câteva cuvinte este descoperită una dintre doctrinele de bază ale creștinismului. Păcatul își are originea în toți aceia care neagă că «numai Dumnezeu este sfânt». În Spiritul Profetic se vorbește despre originea păcatului, sfințirea modernă și spiritism. Isus, singurul care a trăit pe acest pământ o viață sfântă, fără de păcat, a zis: «Nimeni nu este bun, decât Unul singur: Dumnezeu». Marcu 10, 18 (compară cu Matei 19, 17; Luca 18, 20.) Singura cale de a fi bun și sfânt este să fii în legătură cu Cel Bun și Sfânt. Doar Unul singur este bun și sfânt -- Dumnezeu. Dacă un om dorește să facă fapte bune, el trebuie să fie legat de Dumnezeu. Pavel oferă soluția în Romani 7, 1-4: o femeie și un bărbat sunt legați în căsătorie prin lege. Așa este și cu noi și Hristos, prin lege noi suntem legați de El și ținem poruncile Lui prin credință, rămânând în felul acesta în dragostea Sa. (Ioan 15, 1-10.)”

Înțelepciunea proprie -- a fost argumentul lui Satana

„Părăsind locul său din prezența nemijlocită a Tatălui, Lucifer a plecat să împrăștie spiritul nemulțumirii printre îngerii. El a lucrat în mare taină și pentru un timp a reușit să ascundă scopul său real, sub un aparent respect față de Dumnezeu. A început să semene îndoieli cu privire la legile ce guvernau ființele cerești, spunând că în timp ce ele puteau fi necesare pentru locuitorii lumilor, îngerii, ființe mai înălțate, nu au nevoie de asemenea restricții, pentru că înțelepciunea lor constituia un ghid suficient pentru ei. Nu erau ființe care să poată aduce dezonoare lui Dumnezeu; toate gândurile lor erau sfinte; nu mai era posibil pentru ei să greșească, după cum nu era posibil

acest lucru nici pentru Dumnezeu.” -- (Patriarchs and Prophets, 37.)

„Părăsindu-și locul din prezența imediată a lui Dumnezeu, Lucifer a început să-și răspândească spiritul de nemulțumire printre îngerii. Lucrând în mare taină și pentru o vreme ascunzându-și scopul cel adevărat sub o aparență de respect față de Dumnezeu, a încercat să trezească nemulțumire față de legile care guvernau ființele cerești, lăsând să se înțeleagă că ele impuneau restricții care nu erau necesare. Din moment ce erau sfinți, el susținea că îngerii trebuiau să asculte de îndemnul propriei lor conștiințe. Căuta să trezească simpatie pentru el, arătând că Dumnezeu procedase nedrept cu el dând onoarea supremă lui Hristos. El pretindea că, aspirând la o putere și onoare mai mare, nu urmărea înălțarea de sine, ci căuta să asigure libertatea pentru toți locuitorii cerului, pe calea aceasta ei putând ajunge la o stare mai înaltă de existență.” -- (The Great Controversy, 495.)

„Până la încheierea luptei din ceruri, marele uzurpator a continuat să se îndreptățească. Când i s-a adus la cunoștință că împreună cu toți simpatizanții lui trebuiau să fie alungați din locuințele strălucite, atunci, conducătorul răsculat, și-a manifestat cu îndrăzneală nemulțumirea față de legea Creatorului. El și-a reafirmat convingerea că îngerii nu trebuiau să fie controlați, că ei trebuiau lăsați să-și urmeze propria lor voință, care avea să-i conducă în mod corect. El a denunțat rânduielile divine ca pe o restrângere a libertății lor și a declarat că scopul lui era să asigure desființarea legii; că, eliberați de această restricție, oștile cerești puteau să intre într-o stare de existență mai înaltă și mai slăvită.” -- (The Great Controversy, 499.)

Capabil de autoguvernare -- argumentul în sfințirea modernă

„Înainte ca Lucifer să fie alungat din ceruri, el a încercat să desființeze legea lui Dumnezeu. El a pretins că ființele necăzute din cer nu aveau nevoie de lege, ci erau capabile să se autoguverneze și să-și păstreze integritatea

nepătată....

Schimbarea de la caracterul perfect la păcat și nedesăvârșire a avut loc chiar în cer. Inima lui Lucifer s-a înălțat din cauza frumuseții sale iar înțelepciunea lui s-a corupt din cauza strălucirii sale. Înălțarea de sine este secretul răzvrătirii -- lui și aceasta declanșează ideea modernă de sfințire. Satana a declarat că el n-ar avea nevoie de restricțiile Legii, că el ar fi sfânt, fără de păcat și incapabil să facă rău; și cei care se mândresc cu sfințenia și cu starea lor nepătată, în timp ce nesocotesc Legea lui Dumnezeu și calcă în picioare Sabatul Domnului, s-au aliat primului mare răzvrătit. Dacă îngerii sfinți au devenit nesfinți prin neascultarea de Legea lui Dumnezeu, iar locul lor nu s-a mai găsit în ceruri, credeți că acești oameni, răscumpărați prin sângele Mielului, care strică poruncile Legii pe care Hristos a venit s-o preamărească și s-o slăvească prin moartea Sa pe cruce, vor fi primiți în slavă? Adam și Eva erau în posesia Edenului dar ei au căzut din starea lor înaltă și sfântă prin călcarea Legii lui Dumnezeu și au pierdut dreptul la pomul vieții și la bucuriile Edenului....

Satana și cei ce i s-au alăturat au fost izgoniți din cer ca urmare a răzvrătirii, dar spiritul celui rău lucrează acum în copiii neascultării; Satana conduce răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu, în această lume. El încearcă să-i corupă pe toți, însă mijloacele cele mai favorabile realizării scopului său de ruinare a sufletelor sunt oamenii care au avut o mare lumină și binecuvântare de la Dumnezeu, pentru că ei pot să înfăptuiască mai mult rău prin anularea Legii lui Dumnezeu decât o pot face cei care au fost mai puțin favorizați de cer. Ei folosesc aceleași sofisterii false pe care le-a folosit Satana în cer și în Eden; ei vorbesc despre Lege ca despre un jug al robiei și prezintă libertatea celui ce nu ține cont de cerințele ei ca o stare de sfințenie și se laudă că nu pot păcătui, cu toate că tocmai atunci trăiesc în nelegiuire, încalcând Legea; ei sunt în aceeași situație cu îngerii care au păcătuit în cer. Ei fac mare caz de favoarea cerului, având pretenția că posedă cunoștințe deosebite ale lucrurilor spirituale, în timp ce nesocotesc Cuvântul lui Dumnezeu.

Satana înșală și corupe lumea și-i face pe oameni să creadă că sunt fără păcat și sfinți, în timp ce păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu, dar, făcând așa, el continuă, de fapt, lucrarea sa inițială.

El nu a adus argumente noi, nici n-a creat o nouă împărăție a întunericului, din care să aducă ajutoare pentru înaintarea înșelăciunilor lui.” -- (The Signs of the Times, 28 aprilie, 1890.)

„Lipsa de armonie cu natura lui Dumnezeu, nesupunerea față de cerințele Legii Sale n-au adus decât distrugere rasei umane. Deoarece Legea divină este de neschimbat, la fel ca și caracterul Său, nu poate exista speranță pentru om în afara modalității care a fost plănuită, prin care nelegiuirea lui poate fi iertată, natura sa refăcută și spiritul restaurat să reflecte chipul lui Dumnezeu. Dragostea divină a conceput un astfel de plan. Datorită prezentării eronate a caracterului lui Dumnezeu de către diavol, omul a fost ispitit să se îndoiască de realitatea dragostei Lui și să privească la Dumnezeu ca la dușmanul său. Așa cum a făcut Satana în cer, tot așa a făcut și pe pământ -- a declarat că guvernarea lui Dumnezeu este nedreaptă, restricțiile Legii Sale nu sunt necesare, și a propus omului, la fel ca și îngerilor, să lepede jugul și să îngăduie pornirilor proprii să fie călăuza și legea lui.” -- (The Signs of the Times, 13 februarie, 1893.)

„Neprihănirea devine o parte a unei ființe în același fel cum își primește o floare culoarea. Culoarea nu se află în floare, ci în lumina care luminează asupra ei. În același fel, neprihănirea nu va deveni niciodată o parte a naturii omenești. Ea vine prin Duhul Sfânt. Galateni 5, 5;

Așa cum raza de soare descoperă culorile variate și delicate ale florilor, tot așa Dumnezeu oferă sufletului frumusețea caracterului Său.” -- (The Desire of Ages, 313.)

„Hristos arată că fără puterea stăpânitoare a Duhului lui Dumnezeu, umanitatea este o putere teribilă spre rău. -- (The S. D. A. Bible Commentary 5:1122.)

Perfecțiunea îngerească a căzut în cer. Perfecțiunea omenească a căzut în Eden, paradisul fericirii. Toți cei care caută siguranță pe pământ sau în cer trebuie să privească la Mielul lui Dumnezeu.” -- (The S. D. A. Bible Commentary 5:1132.)

„Noi vom vedea că orice virtute pe care o posedă omenirea există doar în Isus Hristos, Răscumpărătorul lumii.” -- (The Review and Herald, 22 decembrie, 1896; The S. D. A. Bible Commentary 4:1141.)

Mijlocitorul și virtuțile noastre

„În mijlocirea Sa ca Avocat al nostru, Hristos nu are nevoie de virtuțile omului, nici de intervenția lui. Hristos este singurul purtător al păcatului, singura jertfa pentru păcat.” -- (The S. D. A. Bible Commentary 7:913.)

Lecția din sărbătoarea Sanctuarului

„Râurile de sânge care curgeau cu ocazia darurilor de mulțumire la seceriș, când erau oferite sacrificii într-un număr atât de mare, au fost desemnate să ne învețe un mare adevăr. Pentru toate roadele pământului și binecuvântările oferite pentru susținerea omului, suntem îndatorați jertfei lui Hristos de pe crucea Calvarului. Dumnezeu ne învață că tot ceea ce primim de la El este darul iubirii mântuitoare,” -- (The Review and Herald, 10 noiembrie, 1896; The S. D. A. Bible Commentary 1:1107.)

„Domnul nostru a zis: «Dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă

nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă.... Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană și sângele Meu este cu adevărat o băutură» Ioan 6, 53-55. Lucrul acesta este adevărat despre viața noastră fizică. Datorăm chiar și viața aceasta pământească morții lui Hristos. Pâinea pe care o mâncăm este răscumpărată prin trupul Lui frânt. Apa pe care o bem este cumpărată prin sângele Lui vărsat. Nimeni, sfânt sau păcătos, nu mănâncă hrana sa zilnică fără să se hrănească cu trupul și sângele lui Hristos. Crucea de pe Calvar este pusă ca o pecete pe fiecare pâine. Se oglindește în fiecare izvor de apă. Toate acestea le-a spus Isus când a rânduit simbolurile jertfei Sale celei mari. Lumina care strălucește de la serviciul de împărtășire din camera de sus sfințește hrana pentru viața noastră zilnică. Masa familiei ajunge ca masa Domnului și fiecare masă un sacrament.” -- (The Desire of Ages, 660.)

Ce se întâmplă când darul pentru păcat din Sanctuarul ceresc nu mai face ispășire

„În timp ce nelegiuirile vor muri de foame și de boli, îngerii vor ocroti pe cei drepti și le vor împlini nevoile. Pentru cei care umblă în neprihănire există făgăduința: «I se va da pâine, și apa nu-i va lipsi». «Cei nenorociți și cei lipsiți caută apă, și nu este; li se usucă limba de sete. Eu, Domnul, îi voi asculta; Eu, Dumnezeul lui Israel, nu-i voi părăsi». Isaia 33, 15-16; 41, 17.

«Căci chiar dacă smochinul nu va înflori, vița nu va da nici un rod, rodul măslinului va lipsi și câmpiile nu vor da hrană, oile vor pieri din staule, și nu vor mai fi boi în grajduri, eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeul mântuirii mele!» Habacuc 3, 17-18.” -- (The Great Controversy, 629.)

„Profeții au descris astfel starea pământului în acest timp înspăimântător: «Pământul este întristat, căci bucatele de pe câmp sunt pierdute. Toți pomii de pe câmp s-au uscat ... și s-a dus bucuria de la copiii

oamenilor!» «S-au uscat semințele sub bulgări, grânarele stau goale! Cum gem vitele! Cirezile de boi sunt buimace, căci nu mai au pășune; căci au secat pâraiele, și au mâncat focul islazurile pustiei». «În ziua aceea, cântecele Templului se vor preface în gemete, zice Domnul Dumnezeu, pretutindeni vor arunca în tăcere o mulțime de trupuri moarte». Ioel 1, 10-12.17-20; Amos 8, 3.” -- (The Great Controversy, 628.)

Ellen White spune despre vremea în care nu va mai fi Mijlocitor:

„Ei au văzut pământul pustiit de foamete și ciumă, soarele având puterea de a dogori oamenii cu o mare căldură, și ei înșiși au îndurat suferință, foame și sete.” -- (The Great Controversy, 649.)

Mijlocitorul și viața spirituală -- Isus, ca jertfă pentru păcat, mijlocește pentru noi în Sanctuar

„Serviciile tipice ale Sanctuarului evreiesc nu mai au nici o însemnătate. Nu mai trebuie făcută ispășirea simbolică zilnică sau anuală, însă sacrificiul ispășitor printr-un mijlocitor este esențial din cauza păcătuirii permanente. Isus mijlocește în prezența lui Dumnezeu, oferindu-și sângele vărsat, așa cum era oferit sângele mielului. Isus prezintă jertfa oferită pentru orice ofensă și orice defect al păcătosului.

Hristos, Mijlocitorul nostru, și Duhul Sfânt mijlocesc permanent în numele omului, însă Duhul nu pledează pentru noi așa cum o face Hristos, care prezintă sângele Său vărsat de la întemeierea lumii; Duhul lucrează asupra inimii noastre, conducând la rugăciune și pocăință, laudă și mulțumire. Mulțumirea, care iese de pe buzele noastre, este rezultatul atingerii Duhului Sfânt de coardele sufletului, trezind muzica inimii.

Serviciile religioase, rugăciunile, lauda, mărturisirea păcatului urcă de

la adevărații credincioși ca tămâia spre Sanctuarul ceresc, dar trecând prin canale omenești corupte, ele sunt atât de murdare, încât fără curățirea prin sânge, niciodată nu ar avea valoare înaintea lui Dumnezeu. Ele nu urcă într-o curăție desăvârșită și, până când Mijlocitorul, care este la dreapta lui Dumnezeu, nu curăță și nu prezintă totul prin neprihănirea Sa, nu sunt acceptate de Dumnezeu. Toată tămâia din sanctuarele pământești trebuie să fie stropită cu picăturile curățitoare ale sângelui lui Hristos. El aduce înaintea lui Dumnezeu cădelnița meritelor Sale, în care nu există întinare pământească. El adună, în această cădelniță, rugăciunile, lauda și mărturisirile poporului Său și, lângă acestea, așază neprihănirea Sa desăvârșită. Apoi, parfumată cu meritele jertfei lui Hristos, tămâia se ridică înaintea lui Dumnezeu pe deplin acceptată. Atunci pot fi trimise răspunsuri pline de binecuvântări.

O, fie ca toți să vedem că orice lucru în ascultare, pocăință, laudă și mulțumire, trebuie așezat deasupra focului strălucitor al neprihănirii lui Hristos. Mireasma acestei neprihăniri se înalță ca un nor în jurul scaunului de har.” -- (Selected Messages 1:344.)

A trăi fără Mijlocitor înseamnă a trăi fără păcat

În acest timp de încercare orice suflet trebuie să stea pentru sine înaintea lui Dumnezeu. «Chiar dacă ar fi în mijlocul ei Noe, Daniel și Iov, pe viața mea -- zice Domnul, Dumnezeu -- că n-ar scăpa nici fii, nici fiice, ci numai ei și-ar mântui sufletul prin neprihănirea lor.» Ezechiel 14, 20.

Acum, când Marele nostru Preot face ispășire pentru noi, trebuie să căutăm să devenim desăvârșiți în Hristos. Nici măcar printr-un gând Mântuitorul nostru n-a putut fi făcut să Se supună puterii ispitei. Satana găsește în inimile omenești un loc unde-și poate câștiga un punct de sprijin: o dorință păcătoasă este nutrită, prin care ispitele lui își dau pe față puterea.

Dar Hristos a declarat despre Sine: „Vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine”, Ioan 14, 30. Satana n-a putut găsi nimic în Fiul lui Dumnezeu care să-i fi oferit posibilitatea biruinței. El păzise poruncile Tatălui Său și în El nu era nici un păcat pe care Satana să-l poată exploata spre folosul lui. Aceasta este starea în care trebuie să fie găsiți aceia care vor sta în timpul strâmtorării.” -- (The Great Controversy, 622-623.)

„Am văzut, de asemenea, că mulți nu-și dau seama ce trebuie să fie ei pentru a putea sta înaintea lui Dumnezeu fără un mare preot în Sanctuar, în timpul strâmtorării. Cei care primesc sigiliul viului Dumnezeu și care vor fi apărați în timpul strâmtorării trebuie să reflecte pe deplin chipul lui Isus.” -- (Early Writings, 71.)

Capitolul 30

Apocalipsa 16

Primele patru plăgi nu sunt universale

„Când Hristos își încetează mijlocirea în Sanctuar, mânia Sa neamestecată va fi dezlănțuită împotriva tuturor acelor care se închină fiarei și icoanei ei și primesc semnul ei. (Apocalipsa 14, 9.10.) Plăgile, care au căzut asupra Egiptului atunci când Dumnezeu era pe punctul de a elibera pe Israel, au fost asemănătoare în caracter cu acele judecăți mai teribile și mai întinse care urmează să cadă peste lume chiar înainte de eliberarea finală a poporului lui Dumnezeu. Descriind aceste lovituri îngrozitoare, scriitorul Apocalipsei spune: «O rană rea și dureroasă a lovit pe oamenii, care aveau semnul fiarei și care se închinau icoanei ei. Marea s-a făcut sânge, ca sângele unui om mort. Și a murit orice făptură vie, chiar și tot ce era în mare. Apele s-au făcut sânge». «Drept ești Tu, Doamne, ... pentru că ai judecat în felul acesta. Fiindcă aceștia au vărsat sângele sfinților și al proorocilor, le-ai dat și Tu să bea sânge. Și sunt vrednici.» Apocalipsa 16, 2-6. Condamnând pe poporul lui Dumnezeu la moarte, ei și-au atras vinovăția sângelui lor, ca și când ar fi fost vărsat de propria lor mână. În același fel Hristos a declarat pe iudeii din vremea Sa vinovați de tot sângele sfinților care fusese vărsat din zilele lui Abel; căci ei erau mânați de același duh și căutau să facă aceeași lucrare ca aceea a ucigașilor proorocilor.

În plaga care urmează este dată soarelui puterea «să dogorească pe oameni cu focul lui. Și oamenii au fost dogorâți de o arșiță mare.» Vers. 8, 9. Profeții au descris astfel starea pământului în acest timp înspăimântător: «Pământul este întristat, căci bucatele de pe câmp sunt pierdute. Toți pomii de pe câmp s-au uscat ... și s-a dus bucuria de la copiii oamenilor!» «S-au uscat semințele sub bulgări, grânarele stau goale! Cum gem vitele! Cirezile

de boi sunt buimace, căci nu mai au pășune; căci au secat pâraiele, și au mâncat focul islazurile pustiei». «În ziua aceea, cântecele Templului se vor preface în gemete, zice Domnul Dumnezeu, pretutindeni vor arunca în tăcere o mulțime de trupuri moarte.» Ioel 1, 17-20; 1, 10-12; Amos 8, 3.

Aceste plăgi nu sunt generale, căci locuitorii pământului ar fi nimiciti cu totul. Totuși vor fi cele mai îngrozitoare calamități care au fost cunoscute vreodată de muritori. Toate judecățile care au venit peste oameni până la încheierea timpului de har fuseseră amestecate cu milă. Sângele mijlocitor al lui Hristos ferise pe cel păcătos să primească măsura deplină pentru vinovăția lui; dar în judecata finală mânia este revărsată neamestecată cu milă.” -- (The Great Controversy, 627-628.)

Plaga a cincea, întunericul care acoperă împărăția fiarei, are loc în momentul în care ar trebui executată pedeapsa de moarte

„Se va cere ca cei puțini, care stau în opoziție cu o instituție a bisericii și cu legea statului, să nu mai fie îngăduiți; că este mai bine să sufere ei decât națiuni întregi să fie aruncate în confuzie și nelegiuire. Același argument a fost adus acum 18 veacuri împotriva lui Hristos, de către «conducătorii poporului». «Oare nu vă gândiți că este în folosul nostru», spunea Caiafa cel nelegiuit, «să moară un singur om pentru norod, și să nu piară tot neamul?» Ioan 11, 50. Acest argument va părea convingător; și, în cele din urmă, se va da un decret împotriva acelor care sfințesc Sabatul poruncii a patra, acuzându-i că merită pedeapsa cea mai aspră și dând poporului libertatea ca, după un anumit timp, să-i omoare.

Cu toate că decretul general a stabilit data când păzitorii poruncii vor fi dați la moarte, vrăjmașii lor vor anticipa, în unele cazuri, decretul, și, înainte de timpul stabilit, vor încerca să le ia viața. Dar nimeni nu poate trece peste păzitorii cei puternici, care stau aproape de fiecare suflet credincios. Unii

sunt atacați în fuga lor din orașe și sate; dar săbiile ridicate împotriva lor se frâng și cad fără putere ca un pai. Alții sunt apărați de îngeri sub formă de luptători....

Deoarece timpul stabilit în decret se apropie, oamenii vor complota să smulgă din rădăcini această sectă urâtă. Se va hotărî ca într-o noapte să se dea lovitura decisivă, care să aducă la tăcere glasul de discordie și de muștrare.

Poporul lui Dumnezeu, unii în celulele închisorilor, alții ascunși în locuri singuratic în păduri și munți -- se roagă încă pentru ocrotire divină, în timp ce în toate părțile, legiuni de oameni înarmați, mânați de ostile de îngeri răi, se pregătesc pentru lucrarea de ucidere. Acum este ceasul crizei extreme, când Dumnezeu lui Israel va interveni pentru eliberarea celor aleși ai Săi. Așa zice Domnul: «Voi însă veți cânta ca în noaptea când se prăznuiește sărbătoarea, veți fi cu inima veselă, ca cel ce merge, ca să se ducă la muntele Domnului, spre Stânca lui Israel. Și Domnul va face să răsunе glasul Lui măreț. Își va arăta brațul gata să lovească în mânia Lui aprinsă, în mijlocul flăcării unui foc mistuitor, în mijlocul înecului, furtunii și pietrelor de grindină.» Isaia 30, 29.30.

Cu strigăte de biruință, cu batjocuri și blesteme, mulțimile de oameni răi sunt gata să se arunce asupra prăzii, când, iată, un întuneric des, mai adânc decât întunericul nopții, cade peste pământ. Apoi, un curcubeu, strălucind de slavă, de la tronul lui Dumnezeu, se arată pe cer și pare să înconjure fiecare grupă de rugători. Mulțimile înfuriate se opresc deodată. Strigătele lor batjocoritoare se sting. Obiectele urii lor criminale sunt uitate. Cu presimțiri groaznice, privesc la simbolul legământului lui Dumnezeu și tânjesc să fie ocrotiți de strălucirea lui orbitoare.” -- (The Great Controversy, 615-616, 631, 635-636.)

Plaga a șasea din Apocalipsa 16, 13-14 -- Strângerea împăraților pământului

„Satana s-a pregătit îndelung pentru efortul său final de a amăgi lumea. Temelia acestei lucrări a fost pusă odată cu asigurarea dată Evei în Eden: «Hotărât, că nu veți muri. În ziua când veți mânca din el vi se vor deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul». Geneza 3, 4.5. Puțin câte puțin a pregătit calea pentru capodopera amăgirii în dezvoltarea spiritismului. El nu și-a atins încă deplina împlinire a planurilor, dar o va atinge în timpul care a mai rămas. Profetul spune: «Am văzut trei duhuri necurate, care semănau cu niște broaște; acestea sunt duhuri de draci care fac semne nemaipomenite, și care se duc la împărații pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic.» Apocalipsa 16, 13-14. În afară de aceia care sunt păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credința în Cuvântul Său, întreaga lume va fi atrasă de partea acestei amăgiri. Oamenii sunt legănați într-o siguranță fatală numai pentru a se trezi la revărsarea mâniei lui Dumnezeu.” -- (The Great Controversy, 561-562.)

„Semne îngrozitoare, cu un caracter supranatural, se vor descoperi în curând în ceruri, ca dovadă a puterii făcătoare de minuni a demonilor. Duhurile de demoni vor merge la împărații pământului și în lumea întreagă pentru a-i lega în amăgire și a-i provoca să se unească cu Satana, în ultima lui luptă împotriva conducerii cerului. Prin aceste mijloace, vor fi amăgiți deopotrivă conducătorii și supușii. Se vor ridica persoane care vor pretinde că sunt chiar Hristos și vor cere titlul și închinarea care aparțin Răscumpărătorului lumii. Ei vor face minuni uimitoare de vindecare și vor declara că au descoperiri din cer, care vor contrazice mărturia Scripturilor.

Ca o încoronare a mării drame de amăgire, însuși Satana va lua chipul lui Hristos. Biserica a mărturisit timp îndelungat că așteaptă venirea Mântuitorului, ca împlinire a nădejzii ei. Acum amăgitorul cel mare va face

să pară că Hristos ar fi venit. În diferitele părți ale pământului, Satana se va prezenta între oameni ca o ființă maiestuoasă, de o strălucire orbitoare, care se aseamănă cu descrierea Fiului lui Dumnezeu, dată de Ioan în Apocalipsa. (Apocalipsa 1, 13.15.) Slava care-l înconjură nu este întrecută cu nimic de ceea ce ochii omenești au văzut vreodată. În văzduh răsună strigătul de biruință: «A venit Hristos! A venit Hristos!» Oamenii se aruncă la pământ în adorare înaintea lui, în timp ce el își ridică mâinile și pronunță asupra lor o binecuvântare, așa cum Hristos binecuvânta pe ucenicii Săi când era pe pământ. Glasul lui este plăcut, mios și melodios. Pe un ton amabil și plin de simpatie, el prezintă unele din adevărurile cerești pline de har pe care Mântuitorul le-a rostit; vindecă bolile din popor și apoi, în asemănarea cu Hristos pe care și-a asumat-o, pretinde că a schimbat Sabatul în duminică și poruncește tuturor să sfințească ziua pe care a binecuvântat-o. El declară că aceia care stăruiesc să sfințească ziua a șaptea hulesc numele lui, refuzând să asculte de îngerii trimiși la ei cu lumină și adevăr. Aceasta este amăgirea cea mai puternică, aproape copleșitoare. Ca și samaritenii care au fost amăgiți de Simon Magul, mulțimile, de la cel mai mic până la cel mai mare, vor da atenție acestor vrăjitorii, zicând: «Aceasta este puterea cea mare a lui Dumnezeu». Faptele Apostolilor 8, 10.

Dar poporul lui Dumnezeu nu va fi indus în eroare. Învățăturile acestui Hristos fals nu sunt în armonie cu Scripturile. Binecuvântarea lui este pronunțată asupra închinătorilor fiarei și al chipului ei, chiar asupra acelei categorii de oameni peste care se va revărsa mânia neamestecată a lui Dumnezeu, așa cum declară Biblia.” -- (The Great Controversy, 624-625.)

Strângerea poporului lui Dumnezeu prin ploaia târzie

„Noi trebuie să studiem revărsarea celei de a șaptea plăgi. Puterile răului nu vor renunța la conflict fără nici o luptă. Însă Providența are de îndeplinit o lucrare în bătălia Armagedonului. Atunci când pământul va fi luminat cu slava îngerului din Apocalipsa 18, oștile religioase, bune și rele,

se vor trezi din somn, iar oastea Viului Dumnezeu va începe lupta.” -- (The S. D. A. Bible Commentary 7:983.)

„Ei se mișcă într-o ordine perfectă, ca o armată de soldați.... Am întrebat ce a determinat această mare schimbare. Un înger mi-a răspuns: «Aceasta este ploaia târzie, reînvierea de la fața Domnului, strigătul puternic al îngerului al treilea.»” -- (Early Writings, 271.)

Bătălia din ziua cea mare a Dumnezeului cel Atotputernic este ultima bătălie dintre bine și rău -- Apocalipsa 16, 14

„Înainte noastră este un conflict teribil. Ne aflăm aproape de bătălia marii zile a Dumnezeului cel atotputernic. Ceea ce era ținut în control, urmează să fie lăsat liber. Îngerul harului își coboară aripile pregătindu-se să coboare de la tron și să lase lumea sub controlul lui Satana. Puterile și conducătorii pământului sunt într-o revoltă înverșunată împotriva Dumnezeului cerului. Ei sunt plini de ură împotriva celor ce-L servesc, și curând, foarte curând, se va disputa ultima mare bătălie între bine și rău. Pământul va fi câmpul de luptă -- scena luptei finale și a victoriei finale. Aici, unde un timp atât de îndelungat Satana i-a condus pe oameni împotriva lui Dumnezeu, urmează ca revolta să fie pentru totdeauna nimicită.” -- (The Review and Herald, 15 mai, 1902.)

„Războiul de la Armaghedon va avea loc în curând. Acela, pe ale cărui veșminte este scris numele împăratul împăraților și Domnul domnilor, va ieși curând în fruntea oștirilor cerului. Servii Domnului nu mai pot spune acum ca Daniel profetul: «Niște vremuri îndepărtate». Daniel 10, 1. Nu mai este decât un timp scurt până ce martorii lui Dumnezeu își vor termina lucrarea de a pregăti calea Domnului....

Este adevărat că atât acum, cât și atunci când Domnul Hristos era pe

pământ, orice incursiune făcută de Evanghelie în teritoriul lui Satana era întâmpinată cu cea mai înverșunată împotrivire din partea uriașelor lui oștiri. Lupta care ne stă în față va fi cea mai grozavă din câte s-au raportat vreodată. Dar, deși Satana este înfățișat ca un ostaș puternic, înarmat, totuși înfrângerea lui va fi deplină și, oricine se unește cu el și alege apostazia în locul credincioșiei, va pieri împreună cu el.” -- (Testimonies for the Church 6:406-407.)

Victoria poporului lui Dumnezeu este totală

„Temeliile pământului se cutremură; clădirile se clatină și se prăbușesc cu un zgomot asurzitor. Marea clocotește ca o oală și tot pământul este într-o învălmășeală grozavă. Cei drepti sunt eliberați, iar ei șoptesc unul către altul, cu un glas dulce și solemn: «Suntem salvați. Acesta este glasul lui Dumnezeu». Cu o solemnitate înfricoșată, ei ascultă cuvintele vocii lui Dumnezeu. Cei nelegiuți, deși aud, totuși nu înțeleg cuvintele. Ei sunt cuprinși de spaimă și cutremur, în timp ce sfinții se bucură. Satana, îngerii lui și oamenii nelegiuți, care triumfaseră crezând că poporul lui Dumnezeu este în puterea lor și că îi vor șterge de pe fața pământului, văd strălucirea care planează asupra acelor care au onorat Legea cea sfântă a lui Dumnezeu. Ei priveau la fețele lor pline de lumină, care reflectau chipul lui Isus. Cei care fuseseră atât de zeloși să distrugă pe sfinți nu puteau suporta strălucirea care plana asupra mântuiților, ci cădeau la pământ ca morți. Satana și îngerii cei răi fugeau din fața sfinților preschimbați în strălucire. Puterea lor de a persecuta pe sfinți dispăruse acum pentru totdeauna.” -- (Testimonies for the Church 1:354.)

„Curând am auzit glasul lui Dumnezeu care a făcut să se cutremure cerul și pământul. A avut loc un mare cutremur de pământ. Clădirile se cutremurau și se prăbușeau pretutindeni. Am auzit un strigăt tare de biruință triumfală, care răsuna limpede ca o muzică. Am privit asupra acestei grupe care, cu puțin timp mai înainte, erau în mare suferință și robie. Ei au fost

eliberați. O lumină strălucitoare lumina asupra lor. Ce privire frumoasă aveau ei acum! Tot necazul și îngrijorarea lor trecuseră; pe orice față se vedea sănătate și frumusețe. Vrajmașii lor, păgânii din jurul lor, cădeau ca niște morți. Ei nu puteau suporta lumina care strălucea asupra sfinților eliberați. Această lumină și strălucire rămase asupra lor până când Isus a fost văzut pe norii cerului, iar grupa credincioasă și cercată a fost schimbată într-un moment, de la mărire, la mărire. Mormintele au fost deschise, iar sfinții au ieșit din morminte, îmbrăcați în nemurire, strigând: «Biruință asupra morții și a mormântului!» Și împreună cu sfinții care erau în viața au fost răpiți în nor pentru a întâmpina pe Domnul lor în văzduh, în timp ce multe cântări melodioase, de proslăvire și biruință, porneau de pe orice buze nemuritoare.” -- (Testimonies for the Church 1:184.)

„Poporul a înțeles că acesta este glasul lui Moise; că, deși este preschimbat și glorificat, totuși este Moise. I-au spus că nu-i pot privi fața pentru că lumina care radiază de pe fața sa este peste măsură de chinuitoare pentru ei. Fața sa strălucea ca soarele; ei nu o pot privi. Când Moise a observat lucrul acesta, și-a acoperit fața cu un văl. El nu a căutat să-i convingă că lumina și strălucirea de pe fața sa este oglindirea măririi lui Dumnezeu, pe care El a pus-o asupra lui și că poporul trebuie s-o suporte, ci și-a acoperit strălucirea. Păcătoșenia poporului făcea ca vederea feței sale strălucite să fie chinuitoare pentru ei. Tot așa va fi și atunci când sfinții lui Dumnezeu vor fi proslăviți, chiar înainte de a doua venire a Domnului nostru. Nelegiuții se vor îndepărta și se vor retrage la vederea sfinților, pentru că strălucirea de pe fețele lor va fi un chin pentru ei. Dar toată această strălucire de pe fața lui Moise, toată această pecete a lui Dumnezeu, pusă pe servul Său umil, este uitată.” -- (Testimonies for the Church 3:354-355.)

Capitolul 31

Apocalipsa 17

Roma este Babilonul iar fiicele ei sunt diferitele biserici protestante

„În Apocalipsa 14, primul înger este urmat de al doilea care vestește solia: «A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare care a adăpat toate neamurile din vinul desfrânării ei». Apocalipsa 14, 8. Termenul «Babilon» este derivat de la «Babel» și înseamnă confuzie. Este întrebuințat în Scriptură pentru a desemna diferite forme ale religiei false sau apostate. În Apocalipsa 17, Babilonul este reprezentat printr-o femeie -- o metaforă care este folosită în Biblie ca simbol al bisericii, o femeie virtuoaasă reprezentând o biserică curată, iar o femeie stricată reprezentând o biserică decăzută.

În Biblie, caracterul sfânt și durabil al legăturii care există între Hristos și biserica Sa este reprezentat prin legământul căsătoriei. Domnul S-a unit pe Sine cu poporul Său printr-un legământ solemn. El făgăduind să fie Dumnezeu lor iar ei legându-se să fie ai Lui și numai ai Lui....

Femeia (Babilonul) din Apocalipsa 17 este descrisă ca fiind împodobită în purpură și stacojiu, și gătită cu aur și cu pietre prețioase și diamante, având în mână o cupă de aur plină cu stricăciuni și necurății ... iar pe frunte avea scris un nume: «Taină, Babilonul cel mare, mama desfrânatelor». Profetul spune: «Am văzut pe femeia aceasta, îmbătată de sângele sfinților și de sângele ucenicilor lui Isus». Mai departe, Babilonul este descris ca «cetatea cea mare care are stăpânire peste împărații pământului». Apocalipsa 17, 4-6, 18. Puterea aceasta, care timp de multe secole a exercitat o autoritate despotică asupra monarhilor creștinătății, este Roma. Purpura și stacojiul, aurul, diamantele și pietrele prețioase, descriu în mod viu măreția și pompa

mai mult decât împărătească desfășurată de scaunul trufaș al Romei. Și despre nici o altă putere nu s-a putut spune așa de categoric că a fost «îmbătută de sângele sfinților», ca despre această biserică, ce a persecutat cu atâta cruzime pe urmașii lui Hristos. Babilonul mai este încărcat și cu păcatul legăturii nelegiuite cu «împărații pământului». Biserica iudaică devenise deja o desfrânată, ca urmare a depărtării de Domnul și a alianței cu păgânii; iar Roma, care a decăzut în același fel, căutând sprijin la puterile pământești, primește aceeași condamnare.

Despre Babilon se spune că este «mama desfrânatelor». Prin fiicele ei sunt simbolizate bisericile care țin învățătura și tradițiile ei și urmează exemplul ei de jertfire a adevărului și a conducerii divine, pentru a stabili o alianță nelegiuită cu lumea. Solia din Apocalipsa 14, care anunță căderea Babilonului, trebuie să se aplice grupărilor religioase care odinioară au fost curate, dar care s-au stricat. Și întrucât această solie urmează după avertizarea, cu privire la judecată, trebuie să fie vestită în zilele din urmă, de aceea ea nu se poate referi numai la biserica Romei, deoarece această biserică a fost într-o stare de decădere timp de multe veacuri. Mai mult decât atât, în cap. 18 din Apocalipsa, poporul lui Dumnezeu este chemat să iasă din Babilon. Conform acestui text, mulți din poporul lui Dumnezeu se găsesc încă în Babilon. Dar în care grupări religioase se găsește acum cea mai mare parte a urmașilor lui Hristos? Fără îndoială, în diferitele biserici care mărturisesc credința protestantă. La data apariției lor, aceste biserici au luat o poziție nobilă pentru Dumnezeu și pentru adevăr, iar binecuvântarea Lui a fost cu ele. Chiar și lumea necredincioasă a fost constrânsă să recunoască rezultatele binefăcătoare care au urmat primirii principiilor Evangheliei. În cuvintele proorocului către Israel, se spune: «Ți s-a dus vestea printre neamuri pentru frumusețea ta; căci erai desăvârșită de tot datorită strălucirii cu care te împodobisem, zice Domnul Dumnezeu». Dar ele au decăzut din cauza aceleiași dorințe care a constituit blestemul și ruina lui Israel -- dorința de a imita practicile și a căuta prietenia celor necredincioși. «Te-ai încrezut în frumusețea ta și ai curvit la adăpostul numelui tău cel mare.» Ezechiel 16,

14.15.

Multe dintre bisericile protestante urmează exemplul Romei, având legături nelegiuite cu «împărații pământului», ca biserici de stat, prin legăturile lor cu conducerile pământești. La fel fac și alte denominațiuni care caută favoarea lumii. Deci termenul de «Babilon» -- confuzie, -- se poate aplica pe drept și acestor grupări, care susțin că își iau învățăturile din Biblie și totuși sunt divizate în secte aproape fără număr, cu crezuri și teorii contradictorii.

Pe lângă unirea vinovată cu lumea, bisericile care s-au despărțit de Roma mai prezintă și alte caracteristici ale ei.” -- (The Great Controversy, 381-383.)

Cele zece coarne și Protestantismul

„În capitolul al șaptesprezecelea din Apocalipsa este relatată distrugerea tuturor bisericilor care s-au corupt prin fidelitatea lor idolatră pentru servirea papalității, distrugerea tuturor acelor care au băut din vinul mâniei curviei ei. «Apoi unul din cei șapte îngerii, care țineau cele șapte potire, a venit de a vorbit cu mine, și mi-a zis: -- Vino să-ți arăt judecata curvei celei mari, care șade pe ape mari. Cu ea au curvit împărații pământului; și locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei! și m-a dus, în Duhul, într-o pustie. Și am văzut o femeie șezând pe o fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă, și avea șapte capete și zece coarne. Femeia aceasta era îmbrăcată cu purpură și stacojiu; era împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare. ținea în mână un potir de aur, plin de spurcăciuni și de necurățiile curviei ei.» Apocalipsa 17, 1-4.

Astfel este reprezentată puterea papală, care înșală toate națiunile cu toată înșelăciunea nelegiurii, prin atracția exterioară și parada ei

strălucitoare, promițând, așa cum a făcut-o și Satana primilor noștri părinți, tot binele celor ce primesc semnul ei și tot răul celor ce se opun ereziilor ei. Puterea care este cea mai coruptă în interiorul ei va face cea mai mare paradă și se va îmbrăca cu cele mai deosebite distincții ale autorității. Biblia declară lămurit că aceasta acoperă o răutate coruptă și înșelătoare. «Pe frunte purta scris un nume, o taină: -- Babilonul cel mare, mama curvelor și spurcăciunilor pământului».

Cine dă acestei puteri împărăția ei? Protestantismul, o putere care, în timp ce mărturisește a avea caracterul și spiritul unui miel și a fi aliatul cerului, vorbește cu vocea unui balaur. El este condus de o putere din Adânc.” -- (The S. D. A. Bible Commentary 7:983.)

Toți au același gând. „Toate popoarele vor fi implicate”

„Așa-numita lume creștină urmează să fie teatrul unor acțiuni mari și decisive. Oameni cu autoritate vor legifera legi ce controlează conștiința, după exemplul papalității. Babilonul va face toate popoarele să bea din vinul mâniei curviei ei. Toate popoarele vor fi implicate. Apostolul Ioan declară despre vremea aceasta:

«... Și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătării ei. Apoi am auzit din cer un alt glas care zicea: -- Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până în cer; și Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei. Răsplățiți-i cum v-a răsplătit ea, și întoarceți-i de două ori cât faptele ei. Turnați-i îndoit în potirul în care a amestecat ea! Pe cât s-a slăvit pe sine însăși, și s-a desfătat în risipă, pe atât dați-i chin și tânguire! Pentru că zice în inima ei: -- șed ca împărăteasă, nu sunt văduvă, și nu voi ști ce este tânguirea». Apocalipsa 18, 3-7.

«Toți au același gând, și dau fiarei puterea și stăpânirea lor. Ei se vor război cu Mielul; dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși, care sunt cu El, de asemenea vor birui.» Apocalipsa 17, 13.14.

Toți au același gând. Va fi o convenție de unire universală, o mare armonie, o confederație a puterilor Satanei. «Și dau fiarei puterea și stăpânirea lor». Astfel este manifestată aceeași putere arbitrară, opresivă, împotriva libertății religioase și libertății de conștiință, cum a fost manifestată de papalitate în trecut, când a persecutat pe cei ce au îndrăznit să refuze să se conformeze ritualurilor și ceremoniilor religiei romane,

În conflictul ce va avea loc în zilele finale, se vor uni împotriva poporului lui Dumnezeu toate puterile corupte, care au apostaziat de la devotamentul față de Legea lui Iehova. În acest război, Sabatul poruncii a patra va fi punctul central al conflictului, deoarece în porunca Sabatului Marele Legiutor se identifică pe Sine ca Creatorul cerului și al pământului....

În Apocalipsa citim în legătură cu Satana: «Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie și trăia. I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. Și a făcut ca toți: mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei sau numărul numelui ei.» Apocalipsa 13, 13-17.

«Apoi am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei și din gura proorocului mincinos trei duhuri necurate, care semănau cu niște broaște.

Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite, și care se duc la împărații pământului întreg ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. -- Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea!» Apocalipsa 16, 13-15.

Toate lucrurile din natură și din întreaga lume sunt pline de violență. Satana în cooperare cu îngerii lui și oamenii răi vor părea biruitori. Însă, din acest conflict, vor ieși triumfătoare adevărul și neprihănirea. Cei ce au crezut o minciună vor fi nimiciți pentru că se vor încheia zilele de apostazie.” -- (Selected Messages 3:392-393.)

Capitolul 32

Apocalipsa 18

Vremea coborârii îngerului din Apocalipsa 18, 1-6

Lumina îngerului nu a fost văzută în 1890

„Unii mi-au scris întrebându-mă dacă mesajul îndreptățirii prin credință este solia celui de-al treilea înger, și eu le-am răspuns: «Acesta este chiar mesajul celui de-al treilea înger». Profetul declară: «După aceia am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui.» Apocalipsa 18, 1. Solia celui de-al treilea înger este însoțită de strălucire, slavă și putere și oriunde este predicată în puterea Duhului Sfânt, rezultatul va fi convertirea. Cum vor ști frații noștri când va veni această lumină asupra poporului lui Dumnezeu? Cu siguranță că noi nu am văzut până acum lumina care să corespundă acestei descrieri. Dumnezeu a dat lumină poporului său și toți cei ce o vor accepta vor vedea nelegiuirea rămânerii într-o stare căldicică; ei vor ține cont de sfatul Martorului Credincios: «Fii plin de râvnă dar și pocăiește-te! Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.» Apocalipsa 3, 20.

Biserica este reprezentată într-o stare de mulțumire de sine, satisfacție, mândrie, independență și ignoranță față de sărăcia și ticăloșia ei. Ea spune prin atitudinea ei; «Sunt bogată, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic». Apocalipsa 3, 17.” -- (The Review and Herald, 1 april, 1890.)

Prin decretul duminical, păcatele ajung până la cer

„După aceea am văzut pogorându-se din cer un alt înger care avea o mare putere, și pământul s-a luminat de slava lui. El a strigat cu glas tare, și a zis: «A căzut, a căzut Babilonul cel mare!»

.... Apoi am auzit din cer un alt glas care zicea: «Ieșiți din mijlocul ei poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până în cer; și Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei.” -- Apocalipsa 18, 1-5. Când ajung păcatele ei până la cer? Când Legea Lui Dumnezeu este în cele din urmă anulată prin legislație.” -- (The Signs of the Times, 12 iunie, 1893.)

„Păcatele lumii vor ajunge până la cer atunci când Legea lui Dumnezeu este anulată, când Sabatul Domnului este călcat în picioare și oamenii sunt constrânși să accepte în locul lui o instituție a papalității, prin mâna puternică a legii pământești. În înălțarea unei instituții care n-a fost stabilită de Dumnezeu, ei arată dispreț pentru marele Legiuitor și refuză semnul sau sigiliul Lui. Întrebarea de cea mai mare importanță în acest timp este: «Cine este de partea Domnului? Cine se va uni cu îngerul pentru a da mesajul adevărului lumii? Cine va primi lumina care va umple întregul pământ cu slava ei?» Cei care urmează cu bucurie lumina pe care o au, vor primi și mai multă. Lumina crescândă va străluci asupra sufletelor care caută harul alinător și liniștitor al lui Hristos, și cei care iubesc lumina vor fi scăpați de înșelăciunile Satanei. El se va strădui, cu o deosebită energie, să realizeze prin puterea lui făcătoare de minuni, semne și minuni care vor părea că eclipsează lucrarea pe care Dumnezeu o va face pe pământ. Și toți vor fi înșelați, cu excepția celor ale căror nume sunt scrise în cartea vieții Mielului. Noi avem acum nevoie de lumină la fiecare pas, ca nu cumva să fim înșelați de înșelăciunile celui rău.” -- (The Review and Herald, 5 noiembrie, 1889.)

Îngerul din Apocalipsa 18, 1-4 reprezintă marea strigare al celui de-al treilea înger -- ploaia târzie a Duhului Sfânt

„Când Isus a început lucrarea Sa publică, El a curățit templul de profanările sacramentale. Printre ultimele acte ale lucrării Sale a fost cea de-a doua curățire a templului. Tot așa, în ultima lucrare pentru avertizarea lumii, vor fi făcute două chemări distincte către biserici. Cea de-a doua solie îngerească este: «A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei.» Apocalipsa 14, 8. Și în marea strigare a celei de-a treia solii îngerești se aude o voce din cer care zice: «Ieșiți din mijlocul ei poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până în cer; și Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei.» Apocalipsa 18, 4.” -- (The Review and Herald, 6 decembrie, 1892.)

Conlucrarea cu Dumnezeu pregătește calea

„Când noi ne vom consacra cu totul și din toată inima în serviciul lui Hristos, Dumnezeu va recunoaște aceasta printr-o revărsare fără măsură a Duhului Sfânt; dar aceasta nu va avea loc atâta timp cât cea mai mare parte a bisericii nu sunt împreună lucrători cu Dumnezeu.” -- (The Review and Herald, 21 iulie, 1896.)

„Am văzut raze de lumină strălucind din orașe și sate, din locurile de sus și cele de jos ale pământului. Cuvântul lui Dumnezeu fusese ascultat și, ca urmare, există în fiecare oraș și sat cunoașterea de Dumnezeu. Adevărul Lui era proclamat pretutindeni în lume.” -- (Testimonies for the Church 9:28-29.)

„Sute și mii erau văzuți vizitând familii și explicându-le Cuvântul lui Dumnezeu. Inimile erau convinse, prin puterea Duhului Sfânt, și un spirit de

adevărată convertire se da pe față. În toate părțile, ușile erau larg deschise pentru proclamarea adevărului. Lumea părea să fie luminată de influența cerească.” -- (Testimonies for the Church 9:126.)

Ploaia târzie pregătește biserica pentru venirea Fiului omului și desăvârșește lucrarea harului lui Dumnezeu în inimă

„Când voința este supusă ... florile și roadele unei vieți creștine vor înflori și se vor maturiza către desăvârșire.” -- (The Signs of the Times, 29 octombrie, 1894.)

„Cereți de la Domnul ploaie, ploaia de primăvară! Domnul scoate fulgerele, și vă trimite o ploaie îmbelșugată pentru toată verdeța de pe câmp.» Zaharia 10, 1. «El vă va da ploaie la vreme, vă va trimite ploaie timpurie și târzie ca odinioară.» Ioel 2, 23. În Orient, ploaia timpurie cade în timpul semănatului. Ea este necesară pentru ca sămânța să poată încolți. Sub influența ploilor abundente răsare vlăstarul gingaș. Ploaia târzie, ce cade aproape de sfârșitul sezonului, coace grânele și le pregătește pentru seceriș. Domnul folosește aceste ilustrații din natură pentru a reprezenta lucrarea Duhului Sfânt. După cum rouă și ploaia sunt date ca să provoace germinarea seminței și apoi pentru a coace grânele, tot așa Duhul Sfânt este dat pentru a dezvolta de la un stadiu la altul procesul creșterii spirituale. Coacerea grânelor reprezintă lucrarea desăvârșită a harului lui Dumnezeu în inimă. Prin puterea Duhului Sfânt este realizat chipul moral al lui Dumnezeu în caracter. Noi trebuie să fim pe deplin transformați după chipul lui Hristos.

Ploaia târzie, coacerea grânelor pământului, reprezintă harul spiritual care pregătește biserica pentru venirea Fiului omului. Dar dacă ploaia timpurie nu și-a făcut lucrarea, nu va exista viață; firul verde nu va apare. Dacă torențele ploii timpurii nu și-au făcut lucrarea, ploaia târzie nu poate să aducă sămânța la desăvârșire.

Trebuie prima dată să fie «un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic». Marcu 4, 28. Trebuie să existe o dezvoltare permanentă a virtuții creștine, o avansare permanentă în experiența creștină, pe care ar trebui s-o căutăm cu o dorință stâruitoare pentru a putea înfrumuseța învățătura lui Hristos, Mântuitorul nostru.

Mulți au dat greș într-o mare măsură să primească ploaia timpurie. Ei nu au obținut toate avantajele pe care Dumnezeu le-a pus astfel la îndemâna lor. Ei așteaptă ca lipsa lor să fie înlocuită prin ploaia târzie. Când se va revărsa binecuvântarea îmbelșugată a harului, ei intenționează să-și deschidă inimile pentru a o primi. Însă fac o mare greșală. Lucrarea pe care Dumnezeu a început-o în inima omului, dându-i lumina și cunoștința Sa, trebuie să fie dezvoltată continuu. Fiecare, în mod individual, trebuie să-și dea seama de propriile lui nevoi. Inima trebuie să fie golită de orice pervertire și curățită pentru locuirea Duhului Sfânt. Prin mărturisirea și părăsirea păcatului, prin rugăciune serioasă și consacrare personală față de Dumnezeu s-au pregătit primii ucenici pentru revărsarea Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii. Aceeași lucrare, însă într-o măsură mai mare, trebuie să aibă loc acum. Apoi, omul trebuie să ceară doar binecuvântarea și să aștepte ca Domnul să-și realizeze partea Lui de lucrare. Dumnezeu este cel care a început lucrarea și El o va termina făcându-l pe om desăvârșit în Isus Hristos. Însă nu trebuie să existe nici o neglijență în ceea ce privește darul reprezentat prin ploaia timpurie. Numai cei ce trăiesc lumina pe care au primit-o vor primi o lumină mai mare. Dacă nu avansăm zilnic în exemplificarea virtuților creștine, nu vom recunoaște manifestările Duhului Sfânt în ploaia târzie. Aceasta poate cădea în inimile din jurul nostru și noi să n-o recunoaștem și nici s-o primim.

În nici un moment al experienței noastre nu ne putem lipsi de acel ajutor care ne-a făcut în stare să facem primii pași. Binecuvântările primite în timpul ploii timpurii ne sunt necesare până la sfârșit. Totuși, singure, acestea

nu ne vor fi suficiente. În timp ce păstrăm binecuvântarea ploii timpurii, noi nu trebuie, pe de altă parte, să pierdem din vedere că fără ploaia târzie, pentru a da în spic și a coace grâul, lanul nu va fi gata pentru seceriș și lucrarea semănătorului va fi în zadar. Harul divin este necesar la început, la fiecare pas înainte, și doar el poate să termine lucrarea. Nu este loc pentru a sta într-o atitudine nepăsătoare. Nu trebuie să uităm niciodată avertizările lui Hristos: «Vegheați și rugați-vă» «Vegheați ... și rugați-vă neîncetat». Este esențială pentru progresul nostru o legătură permanentă cu puterea divină. Noi poate am avut o măsură a Duhului lui Dumnezeu, dar prin rugăciune și credință trebuie să căutăm permanent o mai mare măsură a Duhului. Aceasta va face ca eforturile noastre să nu înceteze niciodată. Dacă nu progresăm și nu ne așezăm într-o atitudine corespunzătoare pentru a primi atât ploaia timpurie cât și ploaia târzie, ne vom pierde sufletele și vina va fi a noastră.

«Cereți de la Domnul ploaie, ploaie de primăvară». Zaharia 10, 1. Nu vă bazați pe faptul că în cursul normal al anotimpurilor ploaia va cădea. Cereți-o. Creșterea și coacerea seminței nu depind de gospodar. Doar Dumnezeu poate coace lanul. Însă este necesară colaborarea omului. Lucrarea lui Dumnezeu pentru noi cere implicarea minții și exercitarea credinței. Noi trebuie să cerem din toată inima darurile Lui, dacă dorim să le primim. Ar trebui să folosim orice ocazie pentru a ne așeza în calea binecuvântării. Hristos a spus: «Oriunde sunt adunați doi sau trei în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor». Întrunirile bisericii, atât în corturi cât și în adunările din familie și în toate ocaziile unde există o lucrare personală pentru suflete, sunt ocaziile stabilite de Dumnezeu pentru revărsarea ploii timpurii și târzii.

Dar să nu credem că prin participarea la aceste întâlniri, datoria noastră este îndeplinită. Numai prezența la toate întâlnirile care se țin, nu va aduce prin ea însăși o binecuvântare sufletului. Nu este o lege de neschimbat aceea că toți care iau parte la întâlnirile generale sau locale vor primi mari binecuvântări cerești. Circumstanțele pot să pară favorabile pentru o bogată

revărsare a binecuvântărilor spirituale. Dar însuși Dumnezeu trebuie să comande căderea ploii. De aceea noi nu ar trebui să fim neglijenți în rugăciune. Noi nu trebuie să ne încredem în lucrarea obișnuită a providenței. Trebuie să ne rugăm și Dumnezeu va deschide fântâna apei vieții. Și noi înșine trebuie să primim apa vieții. Cu inimile zdrobite și rugăciuni mult mai serioase decât până acum, faceți ca binecuvântările spirituale din timpul ploii târzii să poată veni asupra noastră. La fiecare întâlnire la care participăm ar trebui să înălțăm rugăciunile noastre, deoarece chiar în această vreme Dumnezeu ne va oferi entuziasm și prospețime pentru suflet. Când cerem de la Dumnezeu Duhul Sfânt, aceasta va lucra în noi blândețea și smerenia sufletului, o dependență conștientă de Dumnezeu pentru revărsarea ploii târzii. Dacă ne rugăm cu credință pentru binecuvântare o vom primi, așa cum a promis Dumnezeu.

Legătura continuă a Duhului Sfânt cu biserica este reprezentată de profetul Zaharia printr-o altă ilustrație, care conține o lecție minunată și încurajatoare pentru noi. Profetul spune: «Îngerul, care vorbea cu mine, s-a întors și m-a trezit ca pe un om pe care-l trezești din somnul lui. El m-a întrebat: -- Ce vezi? -- Eu am răspuns: -- M-am uitat și iată că este un sfeșnic cu totul de aur și deasupra lui un vas cu untdelemn și pe el șapte candelă cu șapte țevi pentru canalele care sunt în vârful sfeșnicului. Și lângă el sunt doi măslini, unul la dreapta vasului și altul la stânga lui. -- Și, luând iarăși cuvântul, am zis îngerului care vorbea cu mine: -- Ce înseamnă lucrurile acestea, domnul meu? ... Atunci el a luat din nou cuvântul și mi-a zis: -- Acesta este cuvântul Domnului către Zorobabel și sună astfel: Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor!... Eu am luat cuvântul și am zis: -- Ce înseamnă acești doi măslini la dreapta sfeșnicului și la stânga lui? -- ... El mi-a răspuns: -- Aceștia sunt cei doi unși, care stau înaintea Domnului întregului pământ. -- » Zaharia 4, 1-14.

Din cei doi măslini, untdelemnul trecea prin intermediul țevilor în vasul

candelei și, de acolo, în lămpile de aur care luminau sanctuarul. Astfel, de la unșii care stau înaintea Domnului, Duhul Sfânt este oferit uneltelor omenești, care sunt consacrate în serviciul Său. Misiunea celor doi unși este de a oferi lumină și putere poporului Lui Dumnezeu. Ei stau în prezența Lui Dumnezeu pentru ca noi să primim binecuvântare. După cum uleiul măslinilor se scurge prin țevile de aur, tot așa mesagerii cerești caută să transmită tot ceea ce ei primesc de la Dumnezeu. Toată comoara cerului așteaptă să fie cerută și primită de noi, și, pe măsură ce primim binecuvântarea, la rândul nostru, trebuie s-o împărtim. Astfel sunt alimentate lămpile sfinte și astfel devine biserica purtătoare de lumină în lume.

Aceasta este lucrarea pe care Domnul ar vrea ca orice suflet să o facă în această vreme când cei patru îngeri țin cele patru vânturi, ca ele să nu sufle pe pământ până când servii lui Dumnezeu vor fi sigilați pe frunte. Nu este timp acum pentru mulțumire de sine. Lămpile sufletului trebuie să fie în stare bună. Ele trebuie aprovizionate cu uleiul harului. Trebuie luată orice precauție pentru a preveni degradarea spirituală, ca nu cumva marea zi a Domnului să vină asupra noastră ca un hoț în noapte. Orice martor pentru Dumnezeu să lucreze acum cu înțelepciune, în conformitate cu cerințele pe care le-a stabilit Dumnezeu. Noi ar trebui să avem zilnic o experiență profundă și vie în lucrarea de formare a unui caracter creștin. Ar trebui să primim zilnic uleiul sfânt, pentru a-l putea împărți și altora. Dacă doresc, toți pot să devină purtători de lumină în lume. Privind la Isus noi trebuie să renunțăm la eul personal. Trebuie să primim cuvântul Domnului din sfaturi și îndemnuri și să le comunicăm cu plăcere. Acum este nevoie de mai multă rugăciune. Hristos spune: «Rugați-vă neîncetat»; aceasta înseamnă să vă țineți mintea înălțată către Dumnezeu, sursa întregii puteri și priceperi.

Noi poate am urmat mult pe cărarea îngustă, dar nu suntem în siguranță dacă considerăm aceasta o dovadă sigură că o vom urma până la sfârșit. Dacă am umblat cu Dumnezeu în părtășie cu Duhul Sfânt, aceasta se datorează faptului că L-am căutat zilnic prin credință. Din cei doi măslini, uleiul auriu

curgea prin țevile de aur ajungând până la noi. Dar cei ce nu au cultivat spiritul și obiceiul rugăciunii nu se pot aștepta să primească uleiul auriu al bunătății, răbdării, îndelungii răbdări, blândeții și al dragostei.

Fiecare trebuie să se păstreze separat de lume, care este plină de nelegiuire. Noi nu trebuie să umblăm cu Dumnezeu pentru o vreme și apoi să ne depărtăm de prezența Sa și să umblăm în lăudăroșia propriilor noastre firi. Trebuie să fie o continuitate hotărâtă, o perseverență în faptele credinței. Noi trebuie să-L lăudăm pe Dumnezeu, să prezentăm slava Sa printr-un caracter neprihănit. Nici unul dintre noi nu va obține victoria fără perseverență, eforturi susținute, proporționale cu valoarea țintei pe care vrem s-o atingem - - viața veșnică.

Dispensațiunea în care noi trăim trebuie să fie, pentru cei care o cer, dispensațiunea Duhului Sfânt. Cereți binecuvântarea Sa. Este timpul să fim mult mai hotărâți în consacrarea noastră. Nouă ni s-a încredințat lucrarea dificilă, însă fericită și plină de slavă, a descoperirii lui Hristos celor ce sunt în întuneric. Noi am fost chemați să proclamăm adevăruri speciale pentru această vreme. Revărsarea Duhului Sfânt este esențială pentru toți. Ar trebui să ne rugăm pentru ea. Domnul așteaptă să i-o cerem. În această privință, nu am lucrat încă cu toată inima.

Ce pot spune eu fraților mei în numele Domnului? Ce proporție a eforturilor noastre a fost făcută, în comparație cu lumina pe care Domnul era gata să o dea? Noi nu putem depinde de forme sau slujbe exterioare. Ceea ce avem nevoie este influența însuflețitoare a Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. «Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu -- spune Domnul oștirilor». Rugați-vă neîncetat și vegheați, lucrând în conformitate cu rugăciunile voastre. Când vă rugați, credeți, încredeți-vă în Dumnezeu. Este vremea ploii târzii, când Domnul va da din abundență Spiritul Său. Fiți zeloși în rugăciune și vegheați în Duhul.” -- (Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 506-512; The Review and Herald, 2 martie, 1897.)

Câteva texte despre ploaia târzie

1. Apocalipsa 18, 1-4

„Cu o dorință fierbinte privesc înainte la timpul când evenimentele din Ziua Cincizecimii se vor repeta cu o putere mult mai mare decât în acea ocazie. Ioan spune: «Am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui.» Apocalipsa 18; 1. Atunci, la fel ca în vremea Cincizecimii, poporul va auzi adevărul vestindu-li-se, fiecărui om în propria lui limbă.

Dumnezeu poate să insufle o nouă viață în fiecare suflet care dorește să-I servească în mod sincer, și poate atinge buzele cu un cărbune aprins de la altar ca să-l facă să devină elocvent pentru slava Sa. Mii de voci vor fi păstrunse de puterea de a vorbi despre adevărurile minunate ale Cuvântului lui Dumnezeu. Limba bâlbâită se va dezlega și cel timid va fi întărit pentru a da mărturie curajoasă despre adevăr. Domnul poate să-și ajute poporul să curețe templul sufletului de orice pervertire și să mențină o așa de strânsă legătură cu El, încât să poată primi ploaia târzie, când aceasta va fi revărsată.” -- (The Review and Herald, 20 iulie, 1886; The S. D. A. Bible Commentary 6:1055.)

„Înainte noastră se află ultimul mare conflict; însă toți cei ce-L iubesc pe Dumnezeu și ascultă de Legea Sa vor primi ajutor, și pământul, întregul pământ va fi luminat de slava lui Dumnezeu. «Un alt înger» trebuie să coboare din ceruri. Acest înger reprezintă marea strigare, care trebuie să vină prin toți cei care se pregătesc să strige cu putere, cu voce tare: «A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte.» Apocalipsa 18, 2.” -- (The Review and Herald, 19 aprilie, 1906.)

2. Faptele Apostolilor 3, 19

„Mi s-a arătat că dacă poporul lui Dumnezeu nu face eforturi, ci așteaptă ca reînvierea să vină asupra lor, să le îndepărteze greșelile și să le corecteze erorile, dacă depind de aceasta ca să-i curețe de întinăciunea cărnii și a spiritului și să-i pregătească pentru a se angaja în marea strigare a celui de-al treilea înger, vor fi găsiți nepregătiți. Învierea sau puterea lui Dumnezeu vine numai peste cei care s-au pregătit ei înșiși pentru ea, făcând lucrarea pe care Dumnezeu le-a cerut-o, și anume, curățirea lor de întinăciunea cărnii și a spiritului, desăvârșind sfințenia în temere de Dumnezeu.” -- (Testimonies for the Church 1:619.)

3. Amos 9, 13

„Cu cât ne apropiem de vremea în care guvernele și puterile spirituale imorale din locurile de răspundere vor fi aduse în război împotriva adevărului, când puterea înșelătoare a Satanei va fi atât de mare încât, dacă este posibil să înșele chiar și pe cei aleși, noi trebuie să avem discernământul ascuțit prin iluminare divină, pentru a nu fi neștiutori față de înșelăciunile lui. Efortul omenesc trebuie combinat cu puterea divină, ca să fim în stare să îndeplinim lucrarea de încheiere din această vreme.

Hristos folosește vântul, ca un simbol al Duhului lui Dumnezeu. Așa cum vântul suflă unde dorește și noi nu putem să spunem de unde vine și unde merge, la fel este cu Duhul lui Dumnezeu. Noi nu putem să știm prin cine se va manifesta.

Însă eu nu rostesc propriile mele cuvinte atunci când spun că Duhul lui Dumnezeu va trece pe lângă cei ce au avut ziua lor de încercare și ocazie, însă nu au distins vocea lui Dumnezeu și nu au apreciat îndemnurile Duhului

Său. Atunci, în cel de-al unsprezecelea ceas, mii de oameni vor vedea și vor recunoaște adevărul.

«Iată, vin zile, zice Domnul, când plugarul va ajunge pe secerător, și cel ce calcă strugurii pe cel ce împrăștie sămânța.» Amos 9, 13.

Aceste convertiri la adevăr vor fi făcute cu o rapiditate care va surprinde biserica, și doar Numele lui Dumnezeu va fi glorificat.” -- (Selected Messages 2:15-16.)

4. Ioel 2, 18-32

„Este adevărat că în timpul sfârșitului, când lucrarea lui Dumnezeu de pe pământ se va încheia sfortările serioase ale credincioșilor consacrați, care stau sub conducerea Spiritului Sfânt, vor fi însoțite de semnele deosebite ale grației divine. Prin simbolul ploii timpurii și ploii târzii, care în țările orientale cad în vremea semănatului și secerișului, profeții evrei au prezis revărsarea darului spiritual asupra bisericii lui Dumnezeu, într-o măsură extraordinară. Revărsarea Spiritului în zilele apostolilor a fost începutul ploii timpurii și cât de glorios a fost efectul. Până la sfârșitul timpului, Spiritul Sfânt va rămâne în adevărata biserică.

Totuși, noi avem făgăduința că cu puțin înainte de sfârșitul secerișului lumii, revărsarea darurilor spirituale va avea loc într-o măsură deosebită pentru a pregăti comunitatea pentru venirea Fiului Omului. Revărsarea Spiritului este comparată cu căderea ploii târzii, și pentru această putere abundentă creștinii trebuie să roage pe Domnul secerișului «în timpul ploii târzii». Ca răspuns la aceasta, «Domnul scoate fulgerele și va trimite o ploaie îmbelșugată» (Zaharia 10, 1), «El vă va da ploaie la timp; vă va trimite ploaie timpurie și târzie ca odinioară». Ioel 2, 23.” -- (The Acts of the Apostles, 54-55.)

„Revărsarea Duhului în zilele apostolice a fost «ploaia timpurie» și rezultatul a fost glorios. Însă ploaia târzie va fi mult mai abundentă.” -- (The Review and Herald, 19 noiembrie, 1908.)

5. Iacov 5, 7 și Marcu 4, 28-29

„Prin conflict, viața spirituală este întărită. Încercările trecute cu bine vor forma stabilitate de caracter și daruri spirituale prețioase. Rodul desăvârșit al credinței, blândețea și dragostea, adesea se maturizează cel mai bine printre nori, furtună și întuneric.

«Plugarul așteaptă roadă scumpă a pământului, și o așteaptă cu răbdare, până primește ploaia timpurie și târzie.» Iacov 5, 7. Tot așa, creștinul trebuie să aștepte pentru rodirea Cuvântului lui Dumnezeu în viața sa. Adesea, când ne rugăm pentru darurile Duhului, Dumnezeu lucrează, ca răspuns la rugăciunile noastre, așezându-ne în anumite circumstanțe pentru a dezvolta aceste roade; dar noi nu înțelegem scopul Său și suntem uimiți și dezamăgiți. Totuși, niciunul nu poate dezvolta aceste daruri decât printr-un proces al nașterii și creșterii. Partea noastră este de a primi Cuvântul lui Dumnezeu și a-l păstra, supunându-ne pe deplin stăpânirii lui, și scopul lui cu noi va fi astfel realizat.” (Christ’s Object Lessons, 61.)

„«Când roada este coaptă, pune îndată secera în ea, pentru că a venit secerișul.» Hristos așteaptă cu o dorință arzătoare reflectarea Lui în biserica Sa. Când caracterul lui Hristos va fi reprodus în mod desăvârșit în poporul Său, atunci El va veni pentru a-i cere ca proprietate a Sa.” -- (Christ’s Object Lessons, 69.)

6. Ieremia 3, 3 și 5, 21-29

„Domnul a înființat printre noi instituții de mare importanță și ele nu trebuie conduse la fel ca cele lumești, ci conform sfaturilor Lui. Ele trebuie conduse, cu un efort constant pentru slava Sa, astfel ca prin toate mijloacele să poată fi salvate sufletele pieritoare. Mărturiile Duhului au venit la poporul lui Dumnezeu și totuși mulți nu au dat atenție muștrărilor, avertismentelor și sfaturilor.

«Ascultați lucrul acesta, popor fără minte și fără inimă, care are ochi și nu vede, urechi și n-aude! Nu voiți să vă temeți de Mine, zice Domnul, nu voiți să tremurați înaintea Mea? Eu am pus mării ca hotar nisipul, hotar veșnic, pe care nu trebuie să-l treacă. Și chiar dacă valurile ei se înfurie, totuși sunt neputincioase; urlă, dar nu-l trec. Poporul acesta însă are o inimă dârză și răzvrătită; se răscoală, și pleacă, și nu zic în inima lor: -- Să ne temem de Domnul, Dumnezeul nostru, care dă ploaie la vreme, ploaie timpurie și târzie, și ne păstrează săptămânile hotărâte pentru seceriș -- Din pricina nelegiuirilor voastre n-au loc aceste orânduiri, păcatele voastre vă lipsesc de aceste bunătăți ... întrec orice măsură în rău, nu apără pricina, pricina orfanului, ca să le meargă bine, nu fac dreptate celor lipsiți. Să nu pedepsesc Eu aceste lucruri, zice Domnul, să nu-Mi răzbun Eu pe un asemenea popor?» Ieremia 5; 21-29.

Va fi Domnul obligat să spună: «Tu însă nu mijloci pentru poporul acesta, nu înălța nici cereri, nici rugăciuni pentru ei. Și nu stăruie pe lângă Mine; căci nu Te voi asculta.» Ieremia 7, 16. «De aceea ploile au fost oprite, și ploaia de primăvară a lipsit... Acum, nu-i așa? Strigi la Mine: -- Tată! Tu ai fost prietenul tinereții mele?» Ieremia 3, 3.4.

Nu vor lua în considerare cei care au primit comorile adevărului avantajele superioare ale luminii și privilegiul care a fost câștigat pentru noi

prin sacrificiul Fiului lui Dumnezeu pe crucea Golgotei? Noi trebuie să fim judecați de lumina care ne-a fost dată și nu putem găsi nici un motiv prin care să ne scuzăm conduita. Calea, Adevărul și Viața au fost așezate înaintea noastră. Mulți caută să se scuze, spunând: «Nu trebuie să mă judeci pentru anumite trăsături slabe de caracter, ci trebuie să iei în considerare caracterul meu ca un întreg.» Adesea ne simțim profund îndurerați sufletește când păcătosul caută să-și scuze păcatul și să continue să-l facă, și nu realizează pericolul păstrării unei trăsături de caracter necreștinești. Trebuie să ne așezăm voința de partea voinței Domnului și să hotărâm ferm că, prin harul Său, vom fi eliberați de păcat. Păcatul este călcarea legii și nu mărimea faptei săvârșite în nelegiuire este aceea care îl face să fie păcat. Adam și Eva au fost opriți să mănânce din pomul binelui și răului. Testul a fost ușor, dar actul neascultării de Dumnezeu a constituit o încălcare a Legii Sale.

Păcatele mici, despre care oamenii cred că au un caracter atât de neînsemnat, încât, după socoteala lor, ele nu vor fi condamnate, sunt foarte neplăcute în ochii lui Dumnezeu. Cineva a spus: «Tu ești prea severă; unui om trebuie să i se îngăduie aceste mici defecte de caracter.» Să ascultăm cuvintele lui Hristos. El spune: «Căci cine păzește toată Legea, și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate». Iacov 2, 10. Oamenii își permit să comită păcate care sunt grave în ochii lui Dumnezeu, și cred că ei nu trebuie să fie chemați să dea socoteală pentru ele, deoarece ele se datorează nervozității, temperamentului personal; dar aceasta este o simplă liniștire a conștiinței, este strigătul: «Pace, pace, când nu este pace» Ieremia 6, 14. Păcatul este păcat, și a-l privi într-o lumină binevoitoare ca și cum nu ar fi ceva grav, este o înșelăciune a Satanei.

Noi ne putem flata că suntem liberi de multe lucruri de care alții se fac vinovați; dar dacă avem câteva trăsături puternice de caracter și doar un singur punct slab, există totuși o legătură între păcat și suflet. Inima este împărțită și spune: «Ceva pentru mine și ceva pentru tine». Copilul lui Dumnezeu trebuie să descopere păcatul favorit, cu care este indulgent și să-i

permită lui Dumnezeu să-l scoată din inima lui. Trebuie să biruiască acest păcat, pentru că el nu este un lucru neînsemnat înaintea lui Dumnezeu.

Cineva spune: «Eu nu sunt deloc gelos, dar când sunt provocat spun cuvinte jignitoare, deși îmi pare rău întotdeauna că am dat frâu liber temperamentului». Altul spune: «Eu am greșeala aceasta sau cealaltă, însă eu disprețuiesc cutare sau cutare greșeală pe care o face una dintre cunoștințele mele.» Domnul nu ne-a dat o listă a mărimii păcatelor, așa încât să le putem socoti pe unele cu consecințe mici și să spunem că ele produc o vătămare ușoară, în timp ce altele sunt de o amploare mai mare și aduc multă vătămare. Un lanț nu este mai puternic decât cea mai slabă verigă a sa. Noi putem să considerăm că lanțul este bun în întregime, dar dacă o verigă este slabă, lanțul nu poate fi rezistent. Lucrarea de biruință trebuie să fie studiul fiecărui suflet care intră în împărăția lui Dumnezeu. Acel cuvânt nerăbdător, care se află pe buzele tale, trebuie să rămână nerostit. Trebuie să îndepărtezi gândul că nu este bine apreciat caracterul tău, deoarece acesta slăbește influența ta și are ca efect sigur o slabă apreciere din partea altora. Tu ar trebui să biruești ideea că ești un martir și să ceri împlinirea făgăduinței lui Hristos, care spune: «Harul Meu îți este de ajuns». 2 Corinteni 12, 9.” -- (The Review and Herald, 1 august, 1893.)

7. Osea 6, 3

„Corpurile noastre sunt formate din ceea ce mâncăm, și prin folosirea mâncării hrănitoare, noi avem sânge bun, mușchi tari și sănătate viguroasă. Tot așa în natura noastră spirituală, suntem formați din ceea ce gândim. Dacă primim lecțiile pe care ni le-a dat Hristos și le practicăm punând în viață aceste instrucțiuni, noi mâncăm atunci carnea și bem sângele Mântuitorului nostru și devenim tot mai mult asemenea Lui în viață și caracter. În modul acesta ajungem să cunoaștem că creșterea este pregătită la fel ca dimineața. Cum anume? Când începe ziua, lumina crește și sporește, până când razele ei ajung la plinătatea zilei. Acesta este modul în care trebuie să crească lumina

creștinului. Noi trebuie să cunoaștem astăzi mai mult despre Hristos decât am cunoscut ieri; trebuie să creștem în harul și cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru; trebuie să ne încredem mai mult în El, în încercări și dificultăți, privind la El, ca autorul și desăvârșitorul credinței noastre. În suferință și ispită, trebuie să ne dăm seama că El privește cu înțelegere la slăbiciunile noastre; că El a fost un om al durerii și obișnuit cu suferința, că a fost pedepsit pentru nelegiuirile noastre și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.

Hristos a promis că: «Cel ce vine la Mine nu va fi izgonit». El va auzi și va răspunde rugăciunilor noastre, și credința își însușește bogatele promisiuni ale lui Dumnezeu, crezând că ele sunt pentru noi. Când acceptăm promisiunile Lui Dumnezeu, creștem mai mult în credință și descoperim Cuvântul lui Dumnezeu împlinindu-se așa cum a spus El. Putem simți slăbiciunea și nevrednicia noastră și astfel să realizăm dependența de Dumnezeu. Fiecare dintre noi poate avea o bogată experiență în lucrurile lui Dumnezeu, dacă vom părăsi definitiv păcatul și ne vom preda pe noi înșine lui Dumnezeu. O, cum putem să păstrăm necurăția în suflet când Hristos a murit pentru ca noi să putem deveni părtași ai naturii divine și să scăpăm de corupția care este în lume prin poftă? Trebuie să fim sfințiți prin adevăr și această sfințire nu este o lucrare de moment, ci lucrarea unei vieți întregi. Noi toți trebuie să învățăm să ne sprijinim pe Isus, pentru că va veni timpul când vom fi împrăștiați și nu ne vom putea sprijini unul pe altul. Hristos este gata să ne dea ajutorul de care avem nevoie. Biblia este plină de comori prețioase, însă noi trebuie să săpăm după ele, așa cum a făcut omul care a cumpărat țarina cu comoara ascunsă. În felul acesta vom învăța ce înseamnă să ai credință vie. Mulți își slăbesc mintea prin citirea poveștilor și romanelor, și-și pierd gustul pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Ei devin îmbătați mental și nu vor fi în stare să privească la problemele importante ale vieții într-o lumină corectă, până când nu renunță la acest obicei. Cercetați Scripturile, și cunoașteți ce este adevărul. Sprijiniți-vă pe Dumnezeu, experimentați ce înseamnă credința vie și trăiți prin fiecare cuvânt care iese din gura Domnului.” -- (The Review and Herald, 14 aprilie, 1891.)

Capitolul 33

Întruparea Fiului lui Dumnezeu

A. Pe pământ Isus a fost Dumnezeu și om

1. Isus ca Dumnezeu

„Una dintre clauzele legământului dintre Tatăl și Fiul în privința întrupării, a fost «nu pot face nimic de la Mine Însumi.» Ioan 5, 30. Dacă Hristos ar fi fost înșelat prin ispitele diavolului și și-ar fi exercitat puterea supranaturală pentru a ieși din dificultate, El ar fi rupt legământul făcut cu Tatăl, de a fi un reprezentant al omenirii.

A fost o misiune dificilă pentru Prințul vieții să aducă la îndeplinire planul făcut pentru salvarea omului, prin îmbrăcarea divinității Sale în omenesc. El primise slavă în curțile cerești și era familiarizat cu puterea absolută. Era tot atât de dificil pentru El să păstreze nivelul umanității cum este dificil pentru oameni să se ridice deasupra nivelului scăzut al naturii lor decăzute și să fie părtași ai naturii divine. Hristos a fost supus la încercările cele mai grele, având nevoie de tăria tuturor facultăților Sale, pentru a rezista înclinației de a-și folosi puterea în timpul primejdiei, pentru a Se salva singur și a triumfa asupra puterilor prințului întunericului. Satana a demonstrat că el cunoaște punctele slabe ale inimii omenești și și-a folosit toată puterea pentru a profita de slăbiciunea umanității pe care Hristos a luat-o asupra Sa, cu scopul de a birui ispitele în locul omului.” -- (The Review and Herald, 1 aprilie, 1875.)

Când Hristos a venit pe pământ, El nu a schimbat divinitatea cu umanitatea, ci a unit natura umană cu natura Sa divina

„Hristos a avut două naturi: natura omului și natura lui Dumnezeu.

În El, divinitatea și umanitatea au fost îmbinate -- și, prin păstrarea fiecărei naturi distincte, El a oferit lumii o reprezentare a caracterului lui Dumnezeu și a caracterului unui om perfect.” (General Conference Bulletin, 30 decembrie, 1899.)

„În Hristos au fost unite divinul și umanul, Creatorul și creatura. Natura lui Dumnezeu, a cărei lege a fost călcată, și natura lui Adam -- călcătorul ei, s-au întâlnit în Isus, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului. Și, plătind prețul răscumpărării cu propriul Său sânge, întâmpinând și biruind ispitele în numele omului, luând asupra Sa rușinea, vinovăția și povara păcatului, El, Cel fără de păcat, a devenit Avocatul și Mijlocitorul omului. Ce asigurare este aceasta pentru sufletul ispitit și încercat, ce asigurare pentru universul martor, că Hristos va fi un Mare Preot milostiv și credincios.” -- (The S. D. A. Bible Commentary 7:926.)

Cele două naturi au fost una, strânse și inseparabile, deși fiecare are o individualitate distinctă

„Dar, deși slava divină a lui Hristos a fost acoperită pentru un timp și eclipsată prin acceptarea umanității, totuși El nu a încetat să fie Dumnezeu, atunci când a devenit om. Umanitatea nu a luat locul divinității și nici divinitatea locul umanității. Aceasta este taina evlaviei. Umanitatea și divinitatea au fost în Hristos una, strânse și inseparabile și totuși, ele au o individualitate distinctă. Deși Hristos s-a umilit pe Sine pentru a deveni om, dumnezeirea era totuși proprietatea Sa. Divinitatea Sa nu putea fi pierdută atâta timp cât El a rămas credincios și drept loialității Sale....

Au existat ocazii când Isus a stat ca Fiu al lui Dumnezeu, în timp ce purta trupul omenesc. Divinitatea a străbătut prin umanitate și a fost văzută de preoții batjocoritori și de conducători. A fost ea recunoscută? Unii au recunoscut că El era Hristosul, dar cea mai mare parte a celor care, în aceste ocazii speciale au fost obligați să-L vadă ca Fiu al lui Dumnezeu, au refuzat să-L primească. Orbirea lor corespundea cu hotărârea de a rezista convingerii.

„Când s-a dat pe față slava care locuia în Hristos, aceasta era prea puternică ca să-I poată ascunde pe deplin puritatea și perfecțiunea. Cărturarii și fariseii nu L-au recunoscut, dar dușmănia și ura lor a fost dejucată de maiestatea Sa descoperită. Adevărul, așa cum era ascuns de vălul umilinței, vorbea fiecărei inimi cu dovezi de netăgăduit. Aceasta a condus la cuvintele lui Hristos: «Știți cine sunt Eu.» Oamenii și demonii erau constrânși să mărturisească, datorită manifestării slavei Sale, că: «Adevărat, acesta este Fiul lui Dumnezeu». Astfel, Dumnezeu a fost descoperii; astfel Hristos a fost glorificat.” -- (The S. D. A. Bible Commentary 5:1129.)

„A fost schimbată natura omenească a Fiului Mariei în natura divină a Fiului lui Dumnezeu? Nu; cele două naturi au fost amestecate tainic într-o singură Persoană, Omul Isus Hristos, în El locuiește trupește toată plinătatea dumnezeirii. Când Hristos a fost crucificat, a murit natura Sa umană. Divinitatea nu putea cădea și muri; aceasta era imposibil. Hristos, Cel fără de păcat, va salva fiecare fiu și fiică a lui Adam, care acceptă mântuirea ce li se oferă, consimțind să devină copii ai lui Dumnezeu. Mântuitorul a răscumpărat neamul căzut cu propriul Său sânge.

Aceasta este marea taină, o taină care nu va fi înțeleasă pe deplin, în toate amănuntele ei, până va avea loc proslăvirea celor mântuiți. Atunci va fi înțeleasă puterea, măreția și eficiența darului lui Dumnezeu pentru om. Dar

vrăjmașul este hotărât să compromită așa de mult acest dar încât el să devină fără valoare.” -- (The S. D. A. Bible Commentary 5:1113.)

Rămânerea în legământul cu clauza «de la Mine Însumi nu pot face nimic», a fost cea mai severă disciplină

„Să țină slava Sa acoperită, ca fiu al neamului decăzut, a fost cea mai severă disciplină la care s-a putut supune pe Sine Prințul vieții. Astfel, El și-a măsurat puterea cu Satana. Cel care a fost izgonit din cer s-a luptat cu disperare pentru biruința asupra Aceluia pe care era invidios încă din curțile cerești. Ce bătălie a fost aceasta! Nici o limbă nu este capabilă să o descrie. Dar în viitor ea va fi înțeleasă de cei care au biruit prin sângele Mielului și cuvântul mărturisirii lor.” -- (The S. D. A. Bible Commentary 5:1081-1082.)

2. Isus ca om

„Apostolul ne îndreaptă atenția de la noi înșine la Autorul mântuirii noastre. El prezintă înaintea noastră cele două naturi ale Sale, divină și umană. Iată descrierea celei divine: «El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu.» (Filipeni 2, 6.) «El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui....» (Evrei 1, 3.)

Acum, a celei umane: «La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce». (Filipeni 2, 8.) De bună voie și-a asumat natura omenească. A fost propria Lui voință și propriul Lui consimțământ. El a îmbrăcat divinitatea Sa cu umanitatea. A fost tot timpul Dumnezeu, dar nu s-a manifestat ca Dumnezeu. El a acoperit manifestările divinității care avea la dispoziția Sa omagiul și provoca admirația universului lui Dumnezeu. El era Dumnezeu, cât timp a fost pe pământ, dar s-a dezbrăcat pe Sine însuși de chipul lui Dumnezeu, și, în locul

lui, a luat chipul și înfățișarea unui om. El a umblat pe pământ ca un om. De dragul nostru, a devenit sărac, pentru ca noi, prin sărăcia Sa, să putem deveni bogați. El a pus deoparte slava și maiestatea Sa. El era Dumnezeu, dar a refuzat pentru un timp slava chipului lui Dumnezeu. Deși a umblat printre oameni în sărăcie, împărțind binecuvântările Sale oriunde mergea, la cuvântul Său legiuni de îngeri ar fi înconjurat pe conducătorul lor și I-ar fi adus omagiu. Dar El a umblat pe pământ necunoscut și nemărturisit de creaturile Sale, cu câteva excepții doar. Atmosfera era poluată de păcat și blestem în locul imnurilor de mulțumire, iar partea Sa, sărăcia și umilința. Când El a trecut înapoi și încolo, în misiunea Sa plină de milă pentru a ușura pe bolnavi, pentru a încuraja pe cei abătuți, câteodată, o voce solitară îl numea binecuvântat, însă cea mai mare dintre națiuni a trecut pe lângă El cu desconsiderare.

Puneți aceasta în contrast cu bogățiile slavei, cu abundența laudei ieșită de pe buzele nemuritoare, cu milioanele de voci puternice din universul lui Dumnezeu, în cântece de adorare. Dar El s-a umilit pe Sine și-a luat natura muritoare a omului asupra Sa. Ca membru al familiei omenești, a fost muritor, dar ca Dumnezeu, El era izvorul vieții pentru lume. El ar fi putut, în persoana Sa divină, să se opună oricând morții și să refuze să se așeze sub stăpânirea ei; dar El, în mod voluntar, și-a dat viața, pentru ca astfel să poată da viață și să aducă la lumină nemurirea. A purtat păcatele lumii și a îndurat pedeapsa care apăsă ca un munte asupra sufletului său divin. Și-a dat viața ca jertfă pentru ca omul să aibă șansa de a nu muri veșnic. El a murit, nu pentru că a fost obligat să moară, ci din propria Sa alegere. Aceasta a fost umilința. Toată bogăția cerului a fost revărsată în acest unic dar, pentru salvarea omului decăzut. El a adus în natura Sa omenească toate energiile dătătoare de viață, de care ființele omenești au nevoie și trebuie să le primească.

Minunată îmbinare a omului cu Dumnezeu! El ar fi putut să își ajute natura Sa omenească, pentru a se împotrivi slăbiciunilor prin revărsarea vitalității și vigorii nepieritoare din natura Sa divină. Dar El S-a umilit pe

Sine în natura omenească. A făcut aceasta ca să se împlinescă Scriptura și planul a fost acceptat de Fiul lui Dumnezeu, care cunoștea toți pașii pe care trebuie să-i facă în umilirea Sa, care știa că trebuie să coboare ca să facă ispășire pentru păcatele unei lumi condamnate,perate. Ce umilință a fost aceasta! Îngerii erau uimiți. Limba nu o poate descrie niciodată; imaginația nu o poate cuprinde. Cuvântul veșnic a consimțit să devină carne! Dumnezeu a devenit om! A fost o umilință minunată. Dar El a pășit chiar mai jos....

Luând aceasta în considerare, pot oamenii să aibă o infimă înălțare de sine? Când ei urmăresc viața, suferințele și umilința lui Hristos, pot să-și ridice frunțile mândre, ca și cum n-ar fi avut de purtat nici o durere, nici o rușine și nici o umilință? Eu spun urmașilor lui Hristos: priviți spre Calvar și roșiți din cauza ideilor voastre, care vi se par importante. Toată această umilință a Majestății cerului a fost pentru omul vinovat și condamnat. El S-a coborât tot mai jos și mai jos în umilința Sa până când n-au rămas adâncimi mai mari pe care El să le poată atinge, cu scopul de a ridica pe om din pervertirea sa morală. Toate acestea au fost pentru voi, care faceți eforturi pentru supremație, luptând pentru lauda omenească, pentru înălțarea omenească; voi care vă temeți că nu veți primi toată cinstea, acel respect din partea oamenilor, care credeți că vi se cuvine. Este aceasta asemenea lui Hristos?

Faceți ca în voi să fie gândul care a fost și în Isus Hristos. El a murit pentru a face o ispășire și a deveni un exemplu pentru oricine dorește să fie urmașul Său. Va intra egoismul în inimile voastre? Și pot cei care nu L-au așezat pe Isus înaintea lor ca exemplu să preamărească meritele voastre? Nu aveți nimic, dacă nu vine prin Isus Hristos. Poate să fie înălțată mândria după ce ați văzut divinitatea dezbrăcându-se pe Sine și apoi, ca om, umilindu-se într-atât încât n-a mai existat nici o adâncime la care El să poată coborî? Uimiți-vă ceruri și minunați-vă voi locuitori ai pământului de o așa răsplată dată Domnului nostru. Ce dispreț! Ce răutate! Ce formalitate! Ce mândrie! Ce eforturi făcute pentru a înălța omul și a glorifica eul, în timp ce Domnul

slavei S-a umilit pe Sine, a suferit și a murit de o moarte rușinoasă, pe cruce, în locul nostru.” -- (The Review and Herald, 5 mai, 1887; The S. D. A. Bible Commentary 5:1126-1128.)

„Doar Hristos a fost în stare să reprezinte Dumnezeu. El, care se afla în prezența Tatălui de la început, care era imaginea exactă a Dumnezeului invizibil, era singurul în stare să îndeplinească această lucrare. Nici o descriere verbală nu-L putea descoperi pe Dumnezeu lumii. Printr-o viață de sfințenie, o viață de încredere desăvârșită și supunere față de voința lui Dumnezeu, o așa viață de umilință de la care cel mai înalt serafim din ceruri ar fi dat înapoi, Dumnezeu însuși trebuia descoperit omenirii. Cu scopul de a face aceasta. Mântuitorul nostru a îmbrăcat divinitatea Sa cu omenescul. El a folosit facultățile omenești pentru că doar prin adoptarea acestora S-a putut face înțeles de omenire. A dezvăluit caracterul lui Dumnezeu în trupul omenesc, pe care Dumnezeu L-a pregătit pentru El. A binecuvântat lumea, trăind viața lui Dumnezeu în trup omenesc, arătând astfel că avea puterea să unească umanitatea cu divinitatea.” -- (The S. D. A. Bible Commentary 7:924.)

Ascultarea lui Hristos nu a fost dinspre Dumnezeu spre Dumnezeu, ci dinspre omul Isus spre Dumnezeu

„Biruința și ascultarea lui Hristos este aceea a unei adevărate ființe omenești. În concluziile noastre, noi facem multe greșeli din cauza vederilor noastre eronate despre natura omenească a Domnului nostru. Când noi atribuim naturii Sale omenești o putere care nu este disponibilă omului, în conflictele lui cu Satana, distrugem deplina Sa umanitate. Harul și puterea Sa o dă tuturor celor ce-L primesc pe El prin credință.

Ascultarea lui Hristos față de Tatăl Său a fost aceeași ascultare care este cerută omului. Omul nu poate birui ispitele Satanei fără puterea divină,

combinată cu mijloacele sale. Tot așa, Isus nu a venit în lumea noastră pentru a da ascultarea unui Dumnezeu mai mic față de unul mai mare, ci, ca un om pentru a asculta Legea sfântă a lui Dumnezeu, și, în felul acesta El este exemplul nostru. Domnul Isus a venit în lumea noastră nu pentru a descoperi ce poate face un Dumnezeu, ci pentru a descoperi ce poate face un om prin credința în puterea lui Dumnezeu de a ajuta în orice împrejurare. Omul, prin credință, trebuie să fie părtaș al naturii divine, și să biruiască orice ispită cu care este asediat.

Domnul cere acum ca orice fiu și fiică a lui Adam, prin credința în Isus Hristos, să-I servească în natura omenească, pe care o avem în prezent. Domnul Isus a făcut o punte peste prăpastia făcută de păcat. El a legat pământul cu cerul și omul finit cu Dumnezeul infinit. Isus, Mântuitorul lumii, a putut să țină poruncile lui Dumnezeu doar în același mod în care le poate păzi omenirea.” -- (The S. D. A. Bible Commentary 7:929.)

„Noi nu trebuie să considerăm ascultarea lui Hristos prin ea însăși ca ceva pentru care a fost adaptat special datorită naturii Sale divine; pentru că El a stat înaintea lui Dumnezeu, ca reprezentant al omului și a fost ispitit, ca substituentul și garanția omului. Dacă Hristos ar fi avut o putere care nu este și privilegiul omului, Satana ar fi profitat din plin de acest lucru. Dar lucrarea lui Hristos a fost aceea de a lua de la Satana controlul asupra omului, și el a putut face aceasta doar într-un mod direct. El a venit ca un om, pentru a fi ispitit ca un om, dovedind ascultarea unui om. Hristos a dat ascultare lui Dumnezeu și a biruit, după cum și omenirea trebuie să biruiască. Noi suntem conduși la concluzii greșite, din cauza vederilor eronate despre natura Domnului nostru. A atribui naturii Sale o putere pe care omul nu are posibilitatea de a o avea, în conflictele lui cu Satana, înseamnă distrugerea umanității Lui. Ascultarea lui Hristos de Tatăl Său a fost aceeași ascultare care se cere omului. Omul nu poate birui ispitele Satanei decât dacă puterea divină lucrează prin omenesc. Domnul Isus a venit în lumea noastră nu pentru a descoperi ce poate face Dumnezeu în propria Sa Persoană divină, ci

a descoperi ce poate face El prin omenesc. Prin credință, omul trebuie să fie un părtaș al naturii divine și să biruie orice ispită cu care este asaltat. Maiestatea cerului este Cel care a devenit om, care S-a umilit pe Sine în natura noastră omenească; El a fost Cel ispitit în pustie și Cel care a îndurat opoziția păcătoșilor împotriva Sa.” -- (The Signs of the Times, 10 aprilie, 1893.)

Minunile lui Hristos au fost lucrarea îngerilor sfinți, realizate prin Duhul Sfânt

„Îngerii lui Dumnezeu se deplasează continuu de la pământ la cer și de la cer spre pământ. Minunile lui Hristos pentru nenorociți și suferinzi au fost lucrate de puterea lui Dumnezeu prin intermediul îngerilor. Și prin Hristos, prin intermediul mesagerilor Săi cerești, vine orice binecuvântare de la Dumnezeu pentru noi. Luând asupra Sa natura umană, Mântuitorul nostru a unit interesele Sale cu acelea ale fiicelor și fiilor căzuți ai lui Adam, în timp ce, prin divinitatea Sa, a apucat tronul lui Dumnezeu. Astfel, Hristos este mijlocul de comunicare dintre oameni și Dumnezeu și dintre Dumnezeu și oameni.” -- (The Desire of Ages, 143.)

Până acum am văzut că:

1. Isus a unit pe Dumnezeu și om în El Însuși.
2. Pe pământ El a fost tot timpul Dumnezeu, dar nu S-a manifestat ca Dumnezeu.
3. Deși divinitatea Sa și natura omenească au fost strâns unite, fiecare avea o individualitate distinctă.
4. În Isus s-au întâlnit natura lui Dumnezeu, a cărui lege a fost călcată,

și natura lui Adam, călcătorul ei -- (The S. D. A. Bible Commentary 7:926.)

5. Isus a fost sub legământul de a trăi natura omenească.

„Dacă Hristos era înșelat prin ispitele Satanei și și-ar fi exercitat puterile Sale pentru a scăpa din încercare. El ar fi rupt legământul făcut cu Tatăl, acela de a fi un înlocuitor în numele rasei umane” -- (The Review and Herald, 1 aprilie, 1875.)

6. Desigur că puterea Sa de a trăi o viață sfântă, fără de păcat, nu a fost în natura noastră sau în natura lui Adam după cădere, deoarece acest lucru ar fi fost imposibil. Scriptura spune că orice cauză determină efecte specifice. Aceasta este una dintre primele legi descoperite în Scriptură. (Geneza 1.)

B. Câteva principii fundamentale ale planului de mântuire

Legea eredității.

„Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din Duh, este duh”. Ioan 3, 6.

În nașterea din nou, Duhul Sfânt nu realizează o natură fără de păcat, dintr-o natură păcătoasă. Aceasta este imposibil. Carnea naște carne. Carnea păcătoasă naște carne păcătoasă. Dar un om născut din nou prin Duhul Sfânt condamnă carnea păcătoasă și o face prin Spirit: carnea rămâne carne, spiritul rămâne spirit. (Romani 8, 3-4.13.)

Că aceste legi ale eredității au de-a face cu ispitele lui Hristos, este prezentat clar de Luca și Matei:

1. Isus este botezat.

2. Arborele genealogic al lui Isus prin Maria -- Isus este a 77-a generație. (Luca 3, 21-413.)

3. Arborele genealogic al lui Isus prin Iosif arată că Isus, prin moștenire, are drept la tronul lui David. (Matei 1.)

Arborele genealogic din Luca are o relație directă cu scena ispitirii lui Isus, altfel înșiruirea nu are rost. Aceasta este ceea ce arată Ellen G. White.

„Ca orice copil al lui Adam, El a acceptat rezultatele lucrării marii legi a eredității. Rezultatele acesteia sunt arătate în istoria strămoșilor lui pământești. El a venit cu o astfel de ereditate pentru a fi părtaș la durerile și ispitele noastre și pentru a ne da exemplul unei vieți fără de păcat.” -- (The Desire of Ages, 49.)

Două voințe în om

Apostolul Pavel ne spune că există două voințe în om: voința cărnii și voința gândurilor. Termenul grec este mult mai expresiv -- voințele (plural) cărnii și voințele gândurilor. Efeseni 2, 3.

Carnea însăși nu poate păcătui

„Carnea însăși nu poate păcătui împotriva lui Dumnezeu.” -- (In Heavenly Places, 198.)

Un om poate fi ispitit prin pofta sa trupească, dar dacă pofta cărnii nu este impregnată de voința gândurilor, nu este păcat. (Iacov 1, 13-15.) Există un dualism în om. Carnea pofteste împotriva spiritului, și spiritul împotriva cărnii. Galateni 5, 17. Isus a avut un trup degenerat de păcat, totuși, ca

persoană umană El era cu desăvârșire fără păcat. Apostolul spune: «Orice păcat pe care-l face omul este un păcat săvârșit afară din trup.» 1 Corinteni 6, 18. Păcatul este o problemă a minții. Legea este spirituală. (Romani 7, 14.)

Curățirea conștiinței

Scopul preoției lui Hristos este curățirea conștiinței de păcat (faptele moarte, Evrei 9, 13-14), în așa fel încât, în cele din urmă, omul să nu mai aibă conștiința păcatului (Evrei 10, 2); sau în cuvintele spiritului profeției, a restaura mintea originară, fără de păcat.

„Isus a devenit om ca să poată mijloci între om și Dumnezeu. El a îmbrăcat divinitatea Sa în omenesc, s-a asociat cu rasa umană pentru ca brațul Său omenesc să poată cuprinde omenirea și brațul său divin tronul dumnezeiesc. Și aceasta, pentru a putea restabili în om mintea originară, pe care el a pierdut-o în Eden prin ispita ademenitoare a Satanei, pentru ca omul să poată realiza că este spre binele lui prezent și veșnic să asculte cerințele lui Dumnezeu. Neascultarea nu este în concordanță cu natura pe care Dumnezeu a dat-o omului în Eden.” -- (The S. D. A. Bible Commentary 7:926; The Signs of the Times, 14 octombrie, 1897.)

Natura omenească a lui Hristos și legile eredității

„Pentru Fiul lui Dumnezeu ar fi fost o umilință aproape fără margini ca să ia natura omului, chiar și atunci când Adam se afla inocent în Eden. Dar Isus a luat corp omenesc, atunci când rasa umană fusese slăbită de patru mii de ani de păcat. Ca oricare copil al lui Adam, El a primit urmările lucrării marii legi a eredității. Care erau urmările acestea, se poate vedea în istoria strămoșilor Săi pământești. El a venit cu o ereditate ca aceasta ca să împartă cu noi grijile și ispitele și să ne dea pilda unei vieți lipsite de păcat.

În cer, Satana urâse pe Hristos pentru poziția Sa la tronul lui Dumnezeu. L-a urât și mai mult atunci când el însuși a fost înlăturat. A urât pe Acela care Se legase să răscumpere pe păcătoși. Cu toate acestea, în lumea în care Satana pretindea stăpânirea, Dumnezeu a îngăduit Fiului Său să vină ca un prunc slab, supus slăbiciunii omenești. El l-a îngăduit să dea piept cu primejdiile vieții, la fel ca oricare suflet omenesc, să ducă lupta vieții, așa cum trebuie să o ducă oricare vlăstar omenesc, cu riscul de a da greș și a pierde viața veșnică.

Inima tatălui pământesc veghează asupra fiului său. El privește la fața copilășului și tremură la gândul primejdiei vieții. El dorește din toată inima să ferească scumpa lui odraslă de puterea lui Satana, să-l țină departe de ispită și luptă. Pentru a înfrunța o luptă și mai înverșunată și un risc mult mai înfricoșător, Dumnezeu a dat pe singurul Său Fiu născut, ca în felul acesta cărarea vieții să poată fi sigură pentru copilașii noștri. Aici este iubirea! Minunează-te cerule și rămâi încremenit pământule!” -- (The Desire of Ages, 49.)

„Adam a fost avantajat față de Hristos prin faptul că nici unul din efectele păcatului nu erau asupra lui, atunci când a fost asaltat de ispititor. El a stat în puterea bărbăției lui desăvârșite, posedând vigoarea deplină a trupului și a minții. El era înconjurat de slava Edenului și era într-o comuniune zilnică cu ființele cerești. Nu tot așa era cu Isus atunci când a intrat în pustie pentru a se lupta cu Satana. Timp de patru mii de ani, omenirea a pierdut din puterea psihică, din tăria mentală și din valoarea morală; și Hristos a luat asupra Lui infirmitățile și degenerarea omenirii. Numai așa a putut El să-l salveze pe om din cele mai mari adâncimi ale degradării.” -- (The Signs of the Times, 3 decembrie, 1902.)

Isus a fost ispitit prin slăbiciunile naturii omenești

„Isus a venit în lume ca ființă omenească, pentru a se familiariza cu ființele omenești și a se apropia de ele în nevoile lor. El a fost născut ca un copilăș în Betleem. A crescut la fel cum cresc alți copii. Și de la tinerețe către maturitate, în timpul întregii Sale vieți pământești, El a fost asaltat de ispitele cele mai crude ale Satanei.

Adam a fost ispitit de vrăjmaș și a căzut. N-a fost un păcat mic cel ce i-a pricinuit căderea deoarece Dumnezeu l-a făcut sfânt și neprihănit după Chipul Său. El era la fel de nevinovat ca îngerii dinaintea tronului. În el nu exista nici un principiu corupt, nici o tendință spre rău. Dar când Hristos a venit să întâmpine ispitele Satanei, El a purtat un trup degenerat de păcat. În pustie, slăbit fizic, după un post de patruzeci de zile, El și-a întâlnit adversarul. Demnitatea Sa a fost pusă la încercare, autoritatea Sa discutată și devotamentul față de Tatăl Său atacat de dușmanul decăzut.” -- (The Signs of the Times, 7 octombrie, 1900.)

„În propria noastră putere este cu neputință să aducem la tăcere pretențiile firii noastre decăzute. Pe calea aceasta, Satana va aduce ispitele asupra noastră. Hristos știe că vrăjmașul va veni la orice ființă omenească, căutând să profite de slăbiciunile moștenite și să ademenească prin minciunile și viclenia lui pe toți aceia care nu și-au pus încrederea în Dumnezeu. Mergând pe drumul pe care trebuie să meargă omul, Domnul a pregătit calea ca să biruim. Nu este voia Lui ca noi să fim dezavantajați în lupta cu Satana. El nu vrea să fim intimidați sau descurajați de atacurile șarpelui, «îndrăzniți», zice El, «Eu am biruit lumea». Ioan 16, 33.

Acela care se luptă împotriva puterii apetitului, să privească la Mântuitorul în pustia ispitei. Să-L vadă în agonie pe cruce, când a strigat: «Mi-e sete». El a suportat tot ce am putea avea noi de suportat. Biruința Lui

este biruința noastră.” -- (The Desire of Ages, 122-123.)

C. Pe pământ Isus a luat natura și condiția omului

„Deși El nu avea nici o pată de păcat în caracterul Său, totuși a consimțit să lege natura noastră omenească decăzută cu divinitatea Sa. Prin luarea umanității, El a onorat-o. Luând natura noastră decăzută, a arătat ce poate deveni aceasta prin acceptarea măsurilor ample pe care le-a luat pentru ea și prin părtășie cu natura divină.” -- (The S. D. A. Bible Commentary 7:453; QD 657.)

„În Hristos au fost unite umanul cu divinul. Misiunea Sa a fost de a împăca pe Dumnezeu cu omul și pe om cu Dumnezeu. Lucrarea Sa a fost de a uni finitul cu Infinitul. Acesta a fost singurul mod prin care omul decăzut putea fi înălțat, prin meritele sângelui lui Hristos, pentru a fi părtași de natură divină. Luând natura omenească, Hristos a fost pregătit să înțeleagă natura problemelor omenești și toate ispitele cu care el este asaltat. Îngerii, care erau nefamiliarizați cu păcatul, nu puteau să simpatizeze cu omul, în încercările lui personale.

Înainte ca Hristos să părăsească cerul și să vină în lume pentru a muri, a fost mai înalt decât oricare dintre îngeri. El era maiestuos și încântător. Dar când și-a început lucrarea, a fost doar cu puțin mai înalt decât înălțimea medie a oamenilor care trăiau atunci pe pământ. Dacă ar fi venit printre oameni cu noblețea Sa, condiția Sa cerească, înfățișarea Lui exterioară ar fi atras sufletele oamenilor spre El și ar fi fost primit fără exercitarea credinței.

Era în planul lui Dumnezeu ca Hristos să poată lua asupra Sa condiția și natura omului decăzut, ca să poată fi desăvârșit prin suferință și El însuși să îndure ispitele puternice și crude ale lui Satana, pentru a putea cunoaște cum să ajute celor ce vor fi ispitiți. Credința oamenilor în Hristos ca Mesia

nu a stat în dovezile vizibile și n-au crezut în El datorită atracțiilor Sale personale, ci datorită trăsăturilor de caracter descoperite în El, care niciodată n-au putut fi găsite în altcineva și nici nu vor fi.” -- (The Spirit of Prophecy 2:39.)

„Ce iubire! Ce consimțire uimitoare! Împăratul slavei a consimțit să se umilească pe Sine pentru omenirea decăzută! A pășit pe urmele lui Adam. El avea să ia natura umană decăzută și să lupte cu puternicul dușman, care a triumfat asupra lui Adam. El urma să-l biruiască pe Satana, și făcând așa, avea să deschidă calea pentru mântuirea din blestemul căderii lui Adam a tuturor celor ce aveau să creadă în El.” -- (The Review and Herald, 24 februarie, 1874; The S. D. A. Bible Commentary 1:1085.)

Isus, vorbind despre aceasta:

„Îngerii s-au închinat până la pământ înaintea Domnului. Ei și-au oferit viața lor. Isus le-a spus că prin moartea Sa El va salva pe mulți, dar că viața unui înger nu putea plăti datoria. Numai viața Sa putea fi primită de Tatăl ca preț de răscumpărare pentru om. Domnul Isus le-a spus de asemenea că vor avea și ei o parte de făcut, să fie cu El în diferite momente și să-L întărească. Că El avea să îmbrace firea omenească decăzută și puterea Sa nu va fi atunci nici măcar egală cu a lor. Că ei vor fi martori la umilirea Sa și la marile Sale suferințe. Și că, atunci când vor vedea suferințele Lui și ura oamenilor contra Sa, ei vor fi mișcați de cea mai adâncă emoție și, din iubire pentru El, vor dori să-L elibereze din mâna ucigașilor Lui, dar că nu trebuie să intervină pentru a împiedica ceva din cele ce vor vedea; că vor avea partea lor la învierea Sa; că planul mântuirii a fost întocmit, iar Tatăl l-a acceptat.” -- (Early Writings, 150-151.)

Satana, vorbind despre aceasta:

„Satana se bucura cu îngerii săi că a fost în stare, prin determinarea căderii omului, să dea jos pe Fiul lui Dumnezeu din înalta Sa poziție. El spuse îngerilor săi că, atunci când Domnul Isus va lua firea omului căzut, va putea să-L biruiască și să împiedice îndeplinirea planului de mântuire.” -- (Early Writings, 152.)

Umilința lui Hristos

„Înveșmântat în veșmintele omenirii, Fiul lui Dumnezeu a coborât la nivelul celor pe care a dorit să-i salveze. În El nu se afla viclenie sau vinovăție; El era sfânt și curat, din veșnicie; totuși, a luat asupra Sa natura noastră păcătoasă. Îmbrăcând divinitatea Sa cu omenescul, pentru a se putea asocia cu omenirea căzută, El a căutat să recâștige pentru om ceea ce a pierdut Adam prin neascultare, pentru el însuși și pentru lume. În propriul Său caracter a dezvăluit lumii caracterul lui Dumnezeu.” -- (QD 656-657; The S. D. A. Bible Commentary 7A:452-453.)

Hristos spune: „Oile Mele aud vocea mea și Mă urmează departe de căile ascunse ale păcatului.” Voi trebuie să lucrați la fel cum a lucrat Hristos. Căutați ca în bunătate și iubire, să-i conduceți pe cei greșiți pe drumul cel bun. Aceasta va necesita multă răbdare, toleranță și manifestarea constantă a iubirii iertătoare a lui Hristos. Mila Mântuitorului trebuie să fie manifestată zilnic. Trebuie să fie urmat exemplul lăsat de El, El, care a luat asupra naturii Sale fără de păcat natura noastră decăzută pentru a putea ști cum să-i ajute pe cei care sunt ispitiți.” -- (The Medical Ministry, 181.)

„Gândiți-vă la umilința lui Hristos. El a luat asupra Sa natura omenească căzută, suferindă, degradată și coruptă prin păcat. El a luat necazurile noastre, purtând durerea și rușinea noastră. El a îndurat toate

ispitele cu care este asaltat omul. El a unit omenirea cu divinitatea: un spirit divin a locuit într-un templu de carne. El s-a unit pe Sine însuși cu templul. Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi deoarece, făcând așa, El S-a putut asocia cu fiii și fiicele păcătoase și îndurerate ale lui Adam.” -- (The Youth’s Instructor, 20 decembrie, 1900; The S. D. A. Bible Commentary 4:1157.)

Isus a unit natura noastră ofensatoare cu natura Sa fără păcat

„Dragostea pe care a manifestat-o Hristos nu poate fi înțeleasă de omul muritor. Ea este un mister prea adânc pentru mintea omenească. Hristos a unit, într-adevăr, natura jignitoare a omului cu propria Sa natură fără păcat, deoarece prin acest act de umilință El a putut fi în stare să-și reverse binecuvântările în folosul neamului pierdut. În felul acesta ne-a oferit posibilitatea să devenim părtași ai naturii Sale. Făcându-Se pe Sine o jertfă pentru păcat, El a deschis o cale prin care ființele omenești pot fi făcute una cu El. S-a așezat în poziția omului, devenind capabil să sufere. Întreaga Sa viață pământească a fost o pregătire pentru altar.” -- (The Review and Herald, 7 iulie, 1900.)

„În Hristos au fost unite divinitatea și umanitatea, Creatorul și creatura. Natura lui Dumnezeu, a cărei Lege a fost călcată, și natura lui Adam, călcătorul ei, se întâlnesc în Isus, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului.” -- (The S. D. A. Bible Commentary 7:926.)

D. Caracterul lui Hristos

În privința caracterului Său omenesc, Hristos a fost fără păcat

„Luând asupra Sa natura omului în condiția ei decăzută, Hristos nu a participat nici în cea mai mică măsură la păcatele ei. El a fost ținta

infirmităților și slăbiciunilor cu care este impregnat omul, pentru a se împlini cuvintele spuse prin proorocul Isaia: «El a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat boalele noastre». (Matei 8, 17.) El a fost atins de sentimentul infirmităților noastre și a fost ispitit în toate lucrurile, așa cum suntem noi. Totuși, El nu a cunoscut păcatul. El era Mielul fără cusur și fără prihană. (1 Petru 1, 19.) Dacă Satana L-ar fi făcut pe Hristos să păcătuiească în cel mai mic amănunt, el ar fi strivit capul Mântuitorului. Dar el n-a putut decât să-i strivească călcâiul. Dacă ar fi fost strivit capul lui Hristos, ar fi pierit speranța neamului omenesc. Mânia divină ar fi venit asupra Lui, așa cum a venit asupra lui Adam. Hristos și biserica ar fi rămas fără speranță.

Noi nu ar trebui să avem nici un fel de îndoieli cu privire la deplina desăvârșire a naturii omenești a lui Hristos. Credința noastră trebuie să fie o credință inteligentă, privind la Isus cu o încredere totală, cu o credință deplină în Sacrificiul Său ispășitor. Aceasta este esențial pentru ca sufletul să nu poată fi învăluit în întuneric. Acest înlocuitor sfânt este în stare să mântuiască în mod desăvârșit, pentru că El a prezentat universului uimit umilința perfectă și completă din caracterul Său omenesc și ascultarea desăvârșită de toate cerințele lui Dumnezeu. Puterea divină este așezată asupra omului pentru ca el să poată deveni un părtaș al naturii divine, scăpând de corupția care este în lume prin poftă.

Acesta este motivul pentru care omul pocăit și credincios poate fi făcut neprihănirea lui Dumnezeu în Hristos.” -- (Selected Messages 1:256.)

„În mijlocul necurăției, Hristos și-a păstrat puritatea Sa. Satana n-a putut să o păteze sau să o corupă. Caracterul Său a descoperit o totală vrăjmășie față de păcat. Sfințenia Lui era aceea care stârnea împotriva Sa toată mânia lumii; deoarece prin viața Sa desăvârșită El a aruncat asupra lumii un reproș continuu și a făcut vizibil contrastul dintre nelegiuire și curăție -- neprihănirea fără pată a Unuia care n-a cunoscut nici un păcat.” -- (The S. D. A. Bible Commentary 5:1142.)

„Cu brațul Său omenesc, Hristos a cuprins neamul omenesc, în timp ce, cu brațul Său divin, a prins tronul Celui fără de sfârșit, unind pe omul mărginit cu Dumnezeu nemărginit. El a făcut pod peste prăpastia făcută de păcat și a legat pământul cu cerul. În natura Sa omenească, El a păstrat puritatea caracterului Său divin.

Isus Hristos este exemplul nostru în toate lucrurile. El a început viața, a trecut prin experiențele ei și a încheiat-o cu o voință omenească sfințită. A fost ispitit în toate lucrurile cum suntem și noi, și totuși, deoarece voința Sa era supusă și sfințită, El n-a fost niciodată înclinat, nici în cea mai mică măsură, către săvârșirea răului, sau spre manifestarea răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu.” -- (The Signs of the Times, 29 octombrie, 1894.)

„Isus, venind să locuiască printre oameni, n-a primit nici o pângărire.” -
- (The Desire of Ages, 266.)

Fii atent, deosebit de atent, la felul în care studiezi natura omenească a lui Hristos. Să nu-L prezinți înaintea oamenilor ca un om cu înclinații spre păcat. El este cel de-al doilea Adam. Primul Adam a fost creat o ființă curată, fără de păcat, fără vreo mânjitură a păcatului asupra lui; el a fost creat după chipul lui Dumnezeu. El putea să cadă, și a căzut prin neascultare. Datorită păcatului, urmașii lui au fost născuți cu înclinații inerente spre neascultare. Dar Isus Hristos a fost singurul Fiu născut al lui Dumnezeu. El a luat asupra Sa natura omenească și a fost ispitit în toate lucrurile, cum este ispitită natura omenească. El ar fi putut păcătui; putea să cadă, dar nici măcar pentru un moment nu s-a găsit în El o înclinație păcătoasă. A fost asaltat cu ispitele din pustie, așa cum Adam a fost asaltat cu ispitele din Eden.

Evită orice aspect în legătură cu umanitatea lui Hristos, care poate fi înțeles greșit. Adevărul stă aproape de calea presupunerii, în tratarea

umanității lui Hristos, trebuie să verifici energic orice afirmație, ca nu cumva să se înțeleagă mai mult decât implică cuvintele tale, și astfel, tu să pierzi sau să umbrești înțelegerea clară a umanității Sale, combinată cu divinitatea. Nașterea Sa a fost o minune a lui Dumnezeu, pentru că îngerul a spus: «Iată că vei rămânea însărcinată, și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele ISUS. El va fi mare, și va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt; și Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărați peste casa lui Iacov în veci, și împărăția lui nu va avea sfârșit. Maria a zis îngerului: Cum se va face lucrul acesta, fiindcă eu nu știu de bărbat? Îngerul i-a răspuns: Duhul Sfânt se va pogorî peste tine, și puterea Celui Prea Înalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu». (Luca 1, 31-35.)

Aceste cuvinte nu se referă la vreo altă ființă omenească, cu excepția Fiului Dumnezeului Celui nesfârșit. Niciodată, în nici un fel, să nu lași nici cea mai mică impresie asupra minților omenești că vreun păcat, vreo înclinație spre el sau spre corupție a fost asupra lui Hristos, sau că El ar fi cedat în vreun fel corupției. El a fost ispitit în toate lucrurile, așa cum este ispitit un om, totuși, El este numit sfânt. Este un mister care rămâne de neexplicat pentru cei muritori, cum a putut Hristos să fie ispitit în toate lucrurile, așa cum suntem și noi, și totuși să fie fără păcat. Întruparea lui Hristos a fost dintotdeauna și va rămâne pentru totdeauna un mister. Ceea ce este descoperit, este pentru noi și pentru copiii noștri, dar să avertizăm orice ființă omenească să nu-L numească pe Hristos om deplin, așa cum suntem noi înșine; pentru că acest lucru nu este posibil. Nu este necesar pentru noi să știm exact momentul când omenescul s-a unit cu divinul. Noi trebuie să ne ținem picioarele pe Stânca Isus Hristos, ca Dumnezeu descoperit în omenire.

Eu îmi dau seama că este periculoasă abordarea subiectelor care se ocupă cu umanitatea Fiului lui Dumnezeu Cel nemărginit. El S-a umilit pe Sine atunci când a luat chipul unui om, pentru a putea înțelege forța ispitelor cu care este asaltat omul.

Primul Adam a căzut; al doilea Adam a rămas devotat lui Dumnezeu și Cuvântului Său, în cele mai grele circumstanțe, și credința Sa în bunătatea, mila și iubirea Tatălui Său nu a șovăit nici un moment. «Stă scris» a fost arma rezistenței Sale și aceasta este sabia Duhului, pe care trebuie să o folosească orice ființă omenească. «Nu voi mai vorbi mult cu voi; căci vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine», nimic care să răspundă ispitelor. În nici o ocazie nu a existat vreun răspuns la diferitele lui ispite. Niciodată Hristos nu a pășit pe terenul Satanei, ca să-i dea vreun avantaj. Satana n-a găsit nimic în El pentru a încuraja propunerile lui.” -- (Letter 8, 1895; The S. D. A. Bible Commentary 5:1128-1129.)

E. Duhul Sfânt și omul Isus Hristos

Duhul Sfânt a fost secretul sfințeniei, curăției, caracterului și vieții fără pată a lui Isus

„Despre Hristos se spune: «A ajuns într-un chin ca de moarte, și a început să Se roage și mai fierbinte; și sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge, care cădeau pe pământ». Noi trebuie să înțelegem adevărul despre natura lui Hristos pentru a aprecia adevărul cuvintelor de mai sus. Hristos nu a luat asupra Sa o natură omenească simulată. El a luat natura omenească și a trăit-o. Hristos nu a făcut minuni pentru folosul Său personal. El era înconjurat cu infirmități, dar natura Sa divină știa ce se află în om. Nu avea nevoie ca cineva să-i facă mărturisiri despre aceasta. Duhul îi fusese dat fără măsură, pentru că misiunea Sa pe pământ necesita aceasta.

Viața lui Hristos reprezintă o natură umană perfectă. Exact ceea ce puteți fi voi, a fost El în natura omenească. El a purtat slăbiciunile. Nu a fost făcut doar din trup de carne, ci a fost făcut asemenea trupului păcătos. Atributele Sale divine au fost oprite să ușureze suferința sufletului Său sau

durerile trupului Său.” -- (Letter 106, 1896; The S. D. A. Bible Commentary 5:1124.)

Isus a fost umplut cu Duhul Sfânt în același fel cum putem fi și noi

„Subiectele mântuirii sunt subiecte importante și numai aceia care sunt pregătiți spiritual pot discerne adâncimea și semnificația lor. Este siguranța și bucuria noastră să medităm la adevărurile planului de mântuire. Credința și rugăciunea sunt necesare pentru a putea vedea adâncimea lucrurilor lui Dumnezeu.

Mințile noastre sunt atât de legate de idei înguste, încât prindem doar vederi limitate ale experienței pe care am avea privilegiul să o avem. Cât de puțin cuprindem noi din ceea ce se înțelege prin cuvintele apostolului Pavel: «Iată de ce zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos ... și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul din lăuntru.» Care este motivul pentru care așa de mulți din cei ce mărturisesc că au credință în Hristos nu au putere să stea împotriva ispitelor vrăjmașului? Din cauză că ei nu s-au întărit prin Duhul în omul dinăuntru. Apostolul se roagă ca ei, «fiind înrădăcinați și întemeiați în dragoste, să poată fi în stare să înțeleagă împreună cu toți sfinții care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu». Dacă am avea această experiență, am cunoaște ceva din crucea Golgotei. Am ști ce înseamnă a fi părtași cu Hristos în suferințele Sale. Dragostea lui Hristos ne-ar constrânge și, cu toate că nu am putea explica cum dragostea Lui ne încălzește inimile, am manifesta dragostea în devoțiune înflăcărată pentru cauza Sa.

Pavel deschide înaintea bisericii din Efes, în limbajul cel mai cuprinzător, minunata putere și cunoștință pe care o pot deține ei ca fii și

fiice ale Celui Prea înalt. Era privilegiul lor de a fi întăriți, cu toată puterea, prin Duhul Său, în omul din lăuntru, de a fi înrădăcinați și întemeiați în dragoste, pentru a «pricepe cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos care întrece orice cunoștință». Dar rugăciunea apostolului atinge punctul culminant când se roagă ca ei să poată fi umpluți cu toată plinătatea lui Dumnezeu.

Aici sunt descoperite înălțimile cunoștințelor pe care le putem atinge prin credința în făgăduințele Tatălui nostru ceresc, când împlinim cerințele Lui. Prin meritele lui Hristos noi avem acces la tronul puterii infinite. El, care n-a cruțat nici pe propriul Lui Fiu, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da împreună cu El, fără plată, toate lucrurile? Tatăl a dat Duhul Său, fără măsură, Fiului, și noi putem fi de asemenea părtași ai plinătății Lui. Isus spune: «Dacă voi care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru care este în ceruri, va da lucruri bune celor ce I le cer?»

Domnul s-a arătat în vechime lui Avraam și i-a zis: «Eu sunt scutul tău, și răsplata ta va fi imensă». Aceasta este răsplata tuturor celor ce urmează pe Hristos. Iehova Emanuel, «În care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și cunoștinței», trebuie să fie adus în legătură cu el, să-l aibă pe el, așa încât inima lui să se deschidă tot mai mult și mai mult pentru a primi atributele Sale; să cunoască iubirea și puterea Sa, să posede bogățiile neînchipuite ale lui Hristos, spre a înțelege tot mai mult care este lățimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoască dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință pentru ca voi să puteți fi umpluți cu toată plinătatea lui Dumnezeu. «Aceasta este moștenirea servilor Domnului și neprihănirea lor sunt Eu, zice Domnul».

Inima care a gustat odată dragostea lui Hristos cere continuu o înțelegere mai profundă; și, pe măsură ce tu o împărți, o vei primi într-o măsură mai bogată. Orice descoperire a lui Dumnezeu pentru suflet sporește

capacitatea de a cunoaște și a iubi. Strigătul continuu al inimii este «mai mult din Tine» iar răspunsul Duhului este mereu «mult mai mult», pentru că Dumnezeu nostru îi place să facă infinit mai mult decât putem cere sau gândi. Lui Isus, care s-a golit pe Sine pentru salvarea omenirii pierdute, Duhul Sfânt I-a fost dat fără măsură. La fel îi va fi dat fiecărui urmaș al lui Hristos, când întreaga inimă este predată pentru ca El să locuiască în ea. Însuși Domnul nostru a dat porunca «Luați Duh Sfânt», iar porunca Sa este totodată o făgăduință a împlinirii ei.” -- (The Review and Herald, 5 noiembrie, 1908.)

Duhul Sfânt I-a fost dat lui Isus permanent, în provizii noi

„Noi trebuie să învățăm să nu ne încredem în eu și să ne bazăm cu totul pe Dumnezeu pentru călăuzire și susținere, pentru cunoașterea voiei Sale și pentru puterea de a o împlini. Trebuie să fim mult în comuniune cu Dumnezeu. Rugăciune în taină, rugăciune în timp ce mâinile sunt angajate în muncă, rugăciune în timp ce umblăm pe drum, rugăciune în timpul nopții, dorințele inimii îndreptate mereu spre Dumnezeu, aceasta este singura noastră siguranță. În felul acesta a umblat Enoh cu Dumnezeu. În felul acesta a obținut Exemplul nostru puterea de a înainta pe calea spinoasă de la Nazaret până la Golgota.

Hristos, singurul fără păcat, căruia Duhul Sfânt I-a fost dat fără măsură, a recunoscut permanent dependența Sa de Dumnezeu și a cerut provizii noi de la Sursa puterii și înțelepciunii. Cu cât mai mult ar trebui să simtă nevoia sa după ajutorul lui Dumnezeu omul mărginit și supus greșelii, în fiecare oră și în fiecare moment. Cu câtă grijă ar trebui să urmeze el Mâna călăuzitoare; cu câtă atenție ar trebui să păstreze orice cuvânt care a fost dat pentru călăuzire și instruire! Așa cum ochii slujitorilor privesc la mâna stăpânului lor și cum ochii fetei de casă privesc la mâna stăpânei, tot așa ar trebui să fie ațintiți ochii noștri spre Domnul Dumnezeu. Poruncile Sale ar trebui primite cu încredere totală și ascultate cu exactitate deplină.” -- (The Review and

Herald, November 8, 1887.)

Pregătit pentru luptă prin locuirea Duhului Sfânt

„«Vine stăpânitorul lumii acesteia», a spus Isus. «El n-are nimic în Mine». Ioan 14, 30. În El nu se găsea nimic, care să răspundă la amăgirile lui Satana. El nu S-a lăsat ademenit de păcat. Nici chiar printr-un gând nu S-a supus ispitei. Așa poate să fie și cu noi. Făptura omenească a lui Hristos era unită cu cea dumnezeiască; El era pregătit de luptă prin locuirea lăuntrică a Duhului Sfânt. Iar El a venit să ne facă părtași de natura Sa dumnezeiască. Câtă vreme suntem legați cu El prin credință, păcatul nu mai are putere asupra noastră. Dumnezeu apucă mâna credinței noastre și o ajută să țină bine dumnezeirea lui Hristos, ca noi să putem ajunge la desăvârșire de caracter.

Cum se ajunge la aceasta, ne-a arătat Hristos. Prin ce mijloc a biruit El în lupta cu Satana? Prin Cuvântul lui Dumnezeu. El n-a putut să Se împotrivescă ispitei decât prin Cuvânt. «Stă scris», a spus El. Nouă ne-au fost date «făgăduințe nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă.» 2 Petru 1, 4. Fiecare făgăduință din cuvântul lui Dumnezeu este a noastră ca să trăim «prin orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu». Când sunteți atacați de ispite, nu priviți la împrejurări sau la slăbiciuni personale, ci la puterea Cuvântului. Toată puterea vi se dă vouă. «Strâng Cuvântul Tău în inima mea», zicea psalmistul, «ca să nu păcătuiesc împotriva Ta». «După Cuvântul buzelor Tale, mă feresc de calea celor asupritori». Psalmii 119, 11; 17, 4.” -- (The Desire of Ages, 123.)

Duhul Sfânt a modelat mintea lui Hristos

„«Despre Isus este scris: Iar Pruncul creștea și se întărea; era plin de

înțelepciune, și harul lui Dumnezeu era peste El.... Și Isus creștea în înțelepciune, în statură, și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.» Cunoașterea de Dumnezeu va constitui un fel de cunoaștere care va dura cât durează veșnicia. A învăța și a face faptele lui Hristos înseamnă a obține o adevărată educație. Deși Duhul Sfânt a modelat mintea lui Hristos, așa încât El a putut să spună părinților Lui: «De ce M-ați căutat? N-ați știut că trebuie să fiu în cele ale Tatălui Meu?», totuși El a lucrat în meseria de tâmplar ca un fiu ascultător.” -- (Fundamentals of Christian Education, 392.)

Duhul Sfânt a pus în Isus atributele divinității, caracterul și modul Său de realizare a lucrurilor; la fel o va face și cu noi

„Va fi cineva dintre noi atât de nerecunoscător cum au fost evreii sau vom privi la Hristos ca la un exemplar perfect al umanității noastre făcută desăvârșită, unind în sine atributele divinității cu natura noastră omenească? Singur Fiul lui Dumnezeu ne-a arătat clar ce poate deveni omenirea. În natura Sa omenească sfințită, El a descoperit ce poate fi omul. Prin El, mila a făcut față dreptății în pedepsirea călcătorului de lege și dreptatea a fost în stare să ierte fără pierderea demnității sau curăției ei. La cruce, mila și dreptatea se îmbrățișează una pe alta, neprihănirea și pacea se sărută. O, ce plan minunat a fost făcut pentru om! Cum de nu apreciem noi darul ceresc? Prin calea pe care noi, individual o urmăm, mărturisim la ce valoare prețuim noi privilegiile de aur care ne sunt acordate.” -- (The Signs of the Times, 18 iunie, 1896.)

F. Biruind cum a biruit El (Apocalipsa 3, 21)

1. Supunerea voinței

„«Adevărat, adevărat vă spun», a continuat Hristos, «că, cine crede în

Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu». Mântuitorul dorea foarte mult ca ucenicii Săi să înțeleagă în ce scop natura Lui dumnezeiască era unită cu natura omenească. El a venit în lume pentru a desfășura slava lui Dumnezeu, ca omul să fie înălțat prin puterea ei recreatoare. Dumnezeu Se descoperea în El, pentru ca El să Se descopere în ei. Isus n-a dat pe față însușiri și nu s-a folosit de puteri pe care omul n-ar putea să le aibă prin credința în El. Toți urmașii Lui pot să aibă natura Lui omenească desăvârșită, dacă se vor supune lui Dumnezeu ca și El.

«Va face lucrări și mai mari decât acestea; pentru că Eu mă duc la Tatăl». Hristos nu vrea să spună prin aceasta că lucrarea ucenicilor Săi va avea un caracter mai înalt decât a Sa, doar că va fi mai întinsă. El nu S-a referit numai la săvârșirea de minuni, ci la tot ce urma să aibă loc prin lucrarea Duhului Sfânt.” -- (The Desire of Ages, 664.)

2. Rugăciunea

„În Hristos, strigătul omenirii ajunge la Părintele milei nemărginite. Ca om, făcea cereri la tronul lui Dumnezeu până când natura Sa omenească era încărcată de un curent ceresc, care trebuia să lege natura omenească de cea dumnezeiască. Prin continua comuniune, El a primit viață de la Dumnezeu, ca să poată da viață lumii. Experiența Lui trebuie să ajungă experiența noastră.” -- (The Desire of Ages, 363.)

3. Cuvântul

„Prin ce mijloace a biruit El în conflictul cu Satana? Prin Cuvântul lui Dumnezeu.” -- (The Desire of Ages, 123.)

4. Credința

„Deodată întunericul s-a ridicat de la cruce, și, în tonuri clare, asemenea unei trâmbițe ce părea să răsună prin toată creațiunea, Domnul Isus a strigat: «S-a sfârșit». «Tată, în mâinile Tale îmi încredințez duhul!» Luca 23, 46. O lumină a înconjurat crucea, și fața Mântuitorului strălucea ca lumina soarelui. Apoi El și-a plecat capul pe piept și a murit.

În mijlocul întunericului înspăimântător, în aparență uitat de Dumnezeu, Domnul Hristos a băut ultimele drojdii din cupa durerii omenești. În ceasurile acelea îngrozitoare, El S-a sprijinit pe dovezile acceptării Sale de către Tatăl, care I-au fost date mai înainte. El cunoștea caracterul Tatălui Său; El înțelegea dreptatea, mila și marea Sa iubire. Prin credință, El se baza pe Acela pe care întotdeauna L-a ascultat cu bucurie. Și, în supunere, El S-a încredințat pe Sine lui Dumnezeu, iar simțământul pierderii acceptării Tatălui Său L-a părăsit. Prin credință, Domnul Hristos a fost biruitor.” -- (The Desire of Ages, 756.)

G. Duhul Sfânt și credinciosul

Duhul Sfânt ne face părtași de natura divină (caracter)

„«Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele», a zis Hristos către ucenici. Cu toate că avea să fie luat dintre ei, unirea spirituală cu El rămânea neschimbată. Legătura care este între mlădiță și viță, a zis El, reprezintă legăturile voastre cu Mine. Altoiul este înfipt în vița cea vie și apoi crește în tulpină legându-se fibră cu fibră și mlădiță cu mlădiță. Viața viței devine viața mlădiței. Tot așa și sufletul care era mort în nelegiuiri și păcate, primește viață prin legătura cu Hristos. Legătura cu El se face prin credința în El ca Mântuitor personal. Păcătosul își unește slăbiciunea cu tăria lui Hristos, goliciunea sa cu plinătatea lui Hristos, nimicnicia sa cu puterea

dăinuitoare a lui Hristos. El are gândul lui Hristos. Natura dumnezeiască a lui Hristos a atins natura noastră omenească și natura noastră omenească a atins divinitatea Sa. În felul acesta, prin conlucrarea Duhului Sfânt, omul ajunge părtăș de natură dumnezeiască. El este primit în Cel Prea Iubit.” -- (The Desire of Ages, 675.)

Duhul Sfânt scoate din caracter înclinațiile păcătoase

„Noi trebuie să învățăm despre Hristos. Noi trebuie să cunoaștem ce este El pentru cei pe care i-a răscumpărat. Trebuie să realizăm că prin credința în El este privilegiul nostru de a fi părtăș ai naturii divine și de a scăpa de corupția care este în lume prin poftă. Atunci suntem curățiți de orice păcat și de toate defectele de caracter. Noi nu trebuie să păstrăm nici o înclinație spre păcat.(Efeseni 2, 1-6.) Când suntem părtăș ai naturii divine, tendințele spre rău, ereditare și cultivate, sunt îndepărtate din caracter, iar noi suntem făcuți o putere vie spre bine. Învățând mereu de la învățătorul divin, împărtășindu-ne zilnic de natura Sa, noi cooperăm cu Dumnezeu în biruirea ispitelor lui Satana. Dumnezeu lucrează și omul lucrează, pentru ca omul să poată fi una cu Hristos după cum Hristos este una cu Dumnezeu. Atunci, noi stăm împreună cu Hristos în locurile cerești. În Isus, mintea se odihnește în pace și siguranță.” -- (The Review and Herald, 24 aprilie, 1900; The S. D. A. Bible Commentary 7:943.)

Numai Duhul Sfânt poate birui păcatul

„Descriind ucenicilor lucrarea Duhului Sfânt, Hristos a căutat să le insufle aceeași bucurie și nădejde care se afla în inima Sa. El Se bucura că putea să dea bisericii Sale un ajutor atât de îmbelșugat. Duhul Sfânt era cel mai de seamă dar pe care-L putea cere de la Tatăl pentru înălțarea poporului Său. Duhul avea să fie dat ca agent regenerant, și fără acesta, jertfa lui Hristos n-ar fi folosit la nimic. În decursul veacurilor puterea răului se

întărise, iar supunerea oamenilor față de această putere satanică era îngrozitoare. Păcatul nu putea să fie oprit și înfrânt decât prin mijlocirea celei de a treia persoane a Dumnezeirii, care nu avea să vină cu o altă putere ci cu plinătatea puterii dumnezeiești. Duhul face să aibă efect cele săvârșite de Mântuitorul lumii. Prin Duhul ajunge inima curată. Prin Duhul ajunge credinciosul părtaș de natura dumnezeiască. Hristos a dat Duhul Său care este o putere divină pentru a birui toate înclinațiile spre rău moștenite și cultivate și pentru a întipări propriul Său caracter în biserică.” -- (The Desire of Ages, 671.)

Puterea care a creat Universul și care L-a înviat pe Isus din morți este puterea care ne poate recrea după chipul lui Dumnezeu

„Sfintele Scripturi nu învață că păcătosul trebuie să se pocăiască înainte de a auzi invitația lui Hristos: «Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă.» Oamenii trebuie să vină la Hristos deoarece ei îl recunosc ca Mântuitor al lor, singurul lor ajutor, ca ei să poată fi în stare să se pocăiască; pentru că, dacă ei s-ar fi putut pocăi fără venirea la Hristos, ar fi putut, de asemenea, să fie mântuiți fără Hristos. Bunătatea care vine de la Hristos este aceea care conduce la o pocăință autentică. Petru face clară această problemă, în declarația sa către israeliți, când spune: «Pe El L-a înălțat Dumnezeu cu dreapta Sa să fie Domn și Mântuitor, și să dea pocăință și iertarea păcatelor lui Israel.» Pocăința este tot atât de mult darul lui Hristos, după cum este și iertarea, și ea nu poate fi găsită în inima în care nu a lucrat Isus. Noi nu ne putem pocăi fără ca Duhul lui Hristos să trezească conștiința, așa cum nu putem fi iertați fără Hristos. Hristos îl atrage pe păcătos, prin expunerea dragostei Sale, la cruce și aceasta îmblânzește inima, impresionează mintea și trezește remușcarea și pocăința în suflet.” -- (The Review and Herald, 1 aprilie, 1890.)

„Celor care sunt încântați de această religie la modă nu le place ideea distrugerii omului vechi cu faptele lui și aducerea în supunere față de Hristos

a oricăror gânduri de răzvrătire. Ei nu doresc să se supună controlului Duhului lui Dumnezeu, care lucrează în inima omenească pentru a stârpi orice corupție și a stabili principiile vitale ale virtuții, temperanței, bunătății, amabilității frățești și iubirii creștine. Totuși cei care primesc spiritul lui Dumnezeu, cu toate că erau morți în păcate și nelegiuiri, vor experimenta lucrarea activă a acelei puteri care L-a înviat pe Isus din moarte. Puterea vitală a Duhului Sfânt va învia pe cei care își recunosc starea lor neajutorată și care vin la Isus mărturisindu-și păcatele și crezând în El. Toate capacitățile trebuie să fie aduse sub controlul Duhului Sfânt. Omenirea neajutorată poate să lupte cu toate puterile ei, poate exercita rațiunea, elocvența și filozofia, căutând să repara ruinele lumii căzute și dezorganizate; oamenii pot asculta teoriile omenești, dar întrebarea este; care sunt rezultatele? Isus răspunde: «Despărțiți de Mine nu puteți face nimic.» Când toată înțelepciunea școlilor, toate cunoștințele abilității omenești sunt așezate asupra celor ce sunt morți în nelegiuiri și păcate, ele nu pot face nimic pentru schimbarea caracterului. Egoismul omenesc rămâne în toată depravarea lui. Doar Duhul lui Dumnezeu poate face și păstra pe om curat. Lucrarea Lui asupra sufletului este prezentată ca dând viață celui mort și eliberând sufletul din robia păcatului care l-a adus sub condamnarea Legii, unde mânia și nenorocirea au căzut asupra fiecărui răufăcător. Doar mila lui Hristos este aceea care aduce mântuire fiecăruia care o primește. Cei ce sunt transformați experimentează pacea și siguranța pentru totdeauna.” -- (The Signs of the Times, 5 noiembrie, 1894.)

„Isus îi înrolează pe oameni în serviciul Său. El direcționează puterile lor pervertite în așa fel încât, prin harul Său, ei pot deveni agenți pentru a face bine oricărui alt om și fiecare devine fratele lui păzitor în dragoste dezinteresată iar astfel lumea este readusă la Dumnezeu. Prin credința în Isus Hristos, lanțul dependenței mutuale este legat de tronul lui Dumnezeu și, prin mijlocirea omului, umanitatea este întoarsă la Dumnezeu. Dumnezeu a promis Duhul Său, cea mai mare putere din univers, să fie întrupat în oameni ca, prin credința în Isus Hristos, omenirea să poată fi înălțată. O influență

radiind de la Dumnezeu strânge și concentrează puterea universului ca un neam pierdut și răzvrătit să poată fi reîmpăcat și întors la Dumnezeu.” -- (The Signs of the Times, 4 septembrie, 1893.)

Omul fără Duhul Sfânt

„Hristos arată că fără puterea Duhului Sfânt, omenirea este o putere teribilă spre rău.” -- (The S. D. A. Bible Commentary 5:1122.)

Apocalipsa 19

1. Mireasa și nunta

Parabola celor zece fecioare și Mirele -- o realitate mereu prezentă

„Această parabolă nu este o prezentare a păcătoșilor declarați, ci a celor care-L mărturisesc pe Hristos. Mireasa este biserica așteptătoare a celei de a doua veniri a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Prin proclamarea primului și celui de-al doilea înger din Apocalipsa 14, în lumea noastră a venit un mesaj special.... Primul și al doilea mesaj îngeresc sunt unite și desăvârșite în al treilea....

Sub proclamarea acestor mesaje a fost împlinit strigătul: «Iată, vine Mirele!» Cei ce au crezut în aceste mesaje au fost constrânși să plece din biserici deoarece au predicat cea de-a doua venire a lui Hristos pe norii cerului. Întreaga lume trebuia să audă mesajul: «Iată, vine Mirele; ieșiți-I în întâmpinare!» Mulți dintre cei ce au auzit aceste mesaje au crezut că vor trăi să vadă venirea lui Hristos; însă a fost o întârziere în venirea Mirelui, cu scopul ca toți să poată avea ocazia de a auzi ultimul mesaj al harului pentru o lume decăzută.

Dacă cei ce au pretins că cred adevărul și-ar fi făcut partea lor ca fecioare înțelepte, solia ar fi fost dusă până acum «oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod». Dar cinci au fost neînțelepte. Adevărul ar fi putut fi proclamat de zece fecioare, însă doar cinci și-au făcut provizia necesară pentru a însoți grupa care umbla în lumina dată lor.

Prima, a doua și a treia solie îngerească trebuie să fie repetate. Trebuie să fie rostită către biserică strigarea: «A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte; pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei și împărații pământului au curvit cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătării ei.... Ieșiți din mijlocul ei poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până în cer; și Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei.» Mulți dintre cei care s-au ridicat să întâmpine Mirele, sub mesajele primului și celui de-al doilea înger, l-au refuzat pe al treilea -- ultimul mesaj de probă ce trebuia dat lumii -- și o poziție similară va fi luată atunci când va fi făcută ultima strigare. ” -- (The Review and Herald, 31 octombrie, 1899.)

Biserica este mireasa

„Dumnezeu este soțul bisericii Sale. Biserica este mireasa, soția Mielului. Fiecare credincios adevărat este o parte a trupului în Hristos. Hristos privește necredincioșia manifestată de poporul Său față de El, ca necredincioșia unei soții față de soțul său. Noi trebuie să ne amintim că suntem membri ai trupului lui Hristos.” -- (Scrisoarea 39, 1902; The S. D. A. Bible Commentary 7:985-986.)

„Biserica este mireasa, soția Mielului. Ea ar trebui să se mențină curată, consacrată și sfântă. Niciodată n-ar trebui să-și permită vreo nesăbuiță pentru că ea este mireasa unui împărat. Totuși ea nu-și dă seama de poziția ei înălțată. Dacă ar înțelege aceasta, ar fi glorioasă în întregime.” -- (Scrisoarea 177, 1901; The S. D. A. Bible Commentary 7:986.)

„Biserica este mireasa lui Hristos și membrii ei trebuie să se unească cu Conducătorul ei. Dumnezeu ne avertizează să nu ne mânjim hainele.” --

(Letter 123a, 1898; The S. D. A. Bible Commentary 7:986.)

Căsătoria este unirea omenirii cu divinitatea în cel credincios

„Parabola hainei de nuntă pune în fața noastră o lecție cu cele mai importante consecințe. Prin căsătorie, este reprezentată unirea omenirii cu divinitatea. Haina de nuntă reprezintă caracterul pe care trebuie să-l aibă toți cei ce vor fi socotiți potriviți pentru a fi oaspeți la nuntă.” -- (Christ Object's Lessons, 307.)

Ce înseamnă a fi una cu Dumnezeu, așa cum Hristos este una cu Tatăl?

„Hristos a devenit una cu noi în trup, pentru ca noi să putem deveni una cu El în Spirit.” -- (The Desire of Ages, 388.)

„Noi trebuie să prezentăm adevărul așa cum este el în Isus. Hristos a venit în lume pentru a salva pe păcătoși. Timp de treizeci de ani a trăit ca exemplu al nostru. El a suportat insultă, rușine, respingere și moarte; totuși. El trăiește. Este un Mântuitor viu. S-a înălțat la cer pentru a face mijlocire pentru noi. Chiar înaintea crucificării Lui, S-a rugat ca ucenicii Săi să poată fi una cu El, așa cum El este una cu Tatăl. Este aceasta, într-adevăr, o posibilitate prin care omul păcătos și căzut să poată fi adus într-o astfel de relație înălțătoare cu Hristos? O așa unire cu Hristos va aduce lumină, pace și mângâiere sufletelor noastre.” -- (The Signs of the Times, 24 iunie, 1889.)

„El s-a rugat ca ucenicii Săi să poată fi una cu El, după cum El a fost una cu Tatăl. Oamenii au declarat că această unire cu Hristos este o imposibilitate, dar Hristos a făcut-o posibilă, aducându-ne în armonie cu El însuși, prin meritele vieții și ale sacrificiului Său. De ce am suspecta noi dragostea și puterea lui Dumnezeu? De ce să nu ne așezăm de partea

credinței în această privință? Ați contemplat voi farmecul și atractivitatea lui Isus? Atunci căutați să călcați pe urmele pașilor Lui. El a venit pentru a descoperi lumii pe Tatăl și ne-a încredințat lucrarea de reprezentare a dragostei Sale, a curăției, bunătății și simpatiei delicate pentru fiii oamenilor....

Să ne ridicăm ochii noștri către ușile deschise ale Sanctuarului ceresc, unde lumina și slava lui Dumnezeu strălucește pe fața lui Isus Hristos, care este în stare să-i salveze pe deplin pe cei care vin la Dumnezeu prin El. De ce nu vorbiți despre Planul de mântuire? De ce nu săpați în minele adevărului pentru comorile înțelepciunii, ca să puteți aprecia făgăduințele lui Dumnezeu? De ce nu cercetați dragostea lui Hristos și nu vorbiți despre Planul de mântuire? -- (The Signs of the Times, 15 aprilie, 1889.)

Când Filip a cerut învățătorului să i-L arate pe Tatăl, Isus a privit cu durere la el și a spus: „De atâta vreme sunt cu voi, și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: Arată-ne pe Tatăl? Nu crezi că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine? Cuvintele, pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale lui.” Viețile noastre pot fi legate în așa fel de Dumnezeu, încât noi putem să avem această unire cu Hristos. Gândurile, înclinațiile, dorințele și gusturile noastre, toate pot fi de partea Domnului. Atunci noi nu vom avea nimic separat și distinct de Hristos. Va fi o armonie perfectă între inimile noastre și a Lui, așa că noi vom fi una cu El” după cum El este una cu Tatăl. Și acum este timpul de a intra în această unire cu Hristos. Noi avem doar ziua de azi pentru noi înșine; ziua de mâine nu ne aparține. Astăzi să ne hotărâm că nu vom mai continua să-L dezonorăm pe Dumnezeu prin necredința noastră, că nu vom sta departe de învățătorul, când El spune: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă”.

Masa a fost întinsă și Hristos te invită la petrecere. Vom rămâne noi

departe refuzând dărnicia Sa și declarând: „El nu intenționează să-mi dea mie toate acestea”. Noi obișnuim să cântăm un imn care descrie o sărbătoare a unei case strânse pentru a servi o masă bogată la invitația tatălui. În timp ce copiii s-au strâns la masă fericiți, în prag a apărut un copil cerșetor, flămând. A fost invitat să intre; dar el s-a îndepărtat cu tristețe, exclamând: „Eu nu am tată aici”. Veți lua voi această atitudine când Isus vă invită înăuntru? Oh! Dacă ai un Tată în curțile de sus, te implor să arăți aceasta. El dorește să te facă părtaș al mesei și binecuvântărilor Lui bogate. Toți cei ce vin cu dragostea încrezătoare a unui copil, vor găsi un Tată acolo. Cum ar putea Domnul să-și exprime dragostea Sa pentru noi într-o limbă mai duioasă decât aceea în care a exprimat-o în prețiosul Său Cuvânt? El ne spune exact ce trebuie să facem ca să fim salvați. Cât de mult doresc ca toți să putem crede făgăduințele lui Dumnezeu.” -- (The Signs of the Times, 25 martie, 1889.)

Căsătoria are loc în timp ce Isus lucrează în locul prea sfânt, în timpul judecății de cercetare

„Am văzut îngeri care se grăbeau în cer, încoace și-ncolo. Un înger cu o călimară la coapsă s-a reîntors de pe pământ și a raportat Domnului Isus că lucrarea lui a fost îndeplinită și că sfinții fuseseră numărați și sigilați. Apoi L-am văzut pe Domnul Isus, care slujise în fața chivotului, ce cuprindea cele zece porunci, cum lasă să-I cadă cădelnița. El și-a ridicat brațele și a zis cu glas tare: «S-a sfârșit!» Toată oastea îngerească și-a scos coroanele când Domnul Isus a făcut declarația solemnă: «Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe!» Fiecare caz a fost decis pentru viață sau pentru moarte. În timp ce Domnul Isus a slujit în Sanctuar, a avut loc judecata pentru dreptii cei morți și apoi pentru dreptii cei vii. Domnul Hristos a primit împărăția, deoarece a făcut ispășire pentru poporul Său și l-a spălat de păcate. Au fost înscriși supușii împărăției. A avut loc căsătoria Mielului. Împărăția și măreția împărăției din tot cerul s-a dat lui Isus și moștenitorilor

mântuirii, iar Isus urma să domnească ca împărat al împăraților și Domn al domnilor.” -- (Early Writings, 279-280.)

Mireasa primește numele mirelui, a Tatălui mirelui și numele noului ei cămin. Cu alte cuvinte, căsătoria și sigilarea sunt identice

„Toți cei 144.000 au fost sigilați și erau perfect uniți. Pe frunțile lor era scris: Dumnezeu, Noul Ierusalim și o stea strălucitoare cu numele cel nou al lui Isus. La vederea stării noastre fericite și sfinte, păcătoșii s-au înfuriat și s-au repezit cu violență să pună mâinile pe noi și să ne arunce în închisoare; dar noi am întins mâna în numele Domnului și ei au căzut neputincioși la pământ. Atunci sinagoga Satanei înțelese că Dumnezeu ne-a iubit pe noi, care ne-am spălat picioarele unii altora și am salutat pe frați cu o sărutare sfântă și ei s-au închinat la picioarele noastre.” -- (Early Writings, 15.)

2. Victoria Mielului

Biserica în ultimul ei marș triumfal

„În timp ce judecata de cercetare se continuă în cer, în timp ce păcatele credincioșilor pocăiți sunt îndepărtate din Sanctuar, în mijlocul poporului lui Dumnezeu trebuie să se producă o lucrare deosebită de curățire, de îndepărtare a păcatelor. Această lucrare este prezentată mai clar în soliile din Apocalipsa 14.

Când această lucrare va fi împlinită, urmașii lui Hristos vor fi gata pentru venirea Sa. «Atunci darul lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut Domnului, ca în zilele cele vechi, ca în anii de odinioară». Maleahi 3, 4. Atunci biserica, pe care Domnul, la venirea Sa, o va lua la Sine, va fi «o biserică slăvită, fără pată sau zbâncitură, sau altceva de felul acesta». Efeseni 5, 27. Atunci ea va arăta «ca zorile, frumoasă ca luna, curată ca soarele și

cumplită ca niște oști sub steagurile lor.» Cântarea cântărilor 6, 10.” -- (The Great Controversy, 425.)

„Îngerul a zis: «Privește!» Atenția mea a fost atunci atrasă către ceata pe care o văzusem și care era puternic zguduită. Mi-au fost arătați aceia pe care îi văzusem mai înainte, plângând și rugându-se cu sufletul chinuit de moarte. Ceata îngerilor păzitori fusese dublată, iar ei erau îmbrăcați cu armătură de la cap până la picioare. Înaintau în ordine desăvârșită ca o companie de soldați....

Am auzit pe aceia care erau îmbrăcați cu armătura rostind adevărul cu mare putere....

Am întrebat ce a determinat această mare schimbare. Un înger a răspuns: «Ploaia târzie....» Curând am auzit glasul lui Dumnezeu care zguduia cerul și pământul....

Vrăjmașii lor, păgânii din jurul lor, cădeau ca morți; ei nu puteau să sufere lumina care strălucea asupra celor sfinți și mântuiți. Lumina și slava aceasta au rămas asupra lor până când Domnul Isus a fost văzut pe norii cerului....” -- (Early Writings, 271-273.)

Haina albă a victoriei

„Este bine să iubești și să dorești frumosul; dar Dumnezeu pretinde de la noi să iubim mai întâi frumusețea cea mai înaltă și să tindem după frumusețea care nu pierе niciodată. Nici o podoabă exterioară nu se poate compara în valoare și frumusețe cu acel spirit blând și liniștit, «inul cel alb și curat» (Apocalipsa 19, 14), pe care îl vor purta toți sfinții de pe pământ. Acest veșmânt îi va face frumoși și plăcuți aici, iar în lumea viitoare, el va fi pentru ei pașaportul de liberă trecere la palatul împăratului. Făgăduința Sa

este: «Ei vor umbla cu Mine în veșminte albe, căci sunt vrednici». Apocalipsa 3, 4.” -- (The Acts of the Apostles, 523-524.)

Războiul final împotriva Mielului și cei chemați, aleși și credincioși

„Așa cum Hristos a fost glorificat în ziua Cincizecimii, la fel va fi glorificat la încheierea lucrării Evangheliei, când El va pregăti un popor pentru a rezista testului final în cel din urmă conflict al marii controversă. Profetul descrie planul de bătaie al vrășmașului, zicând: «Ei se vor război cu Mielul; dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși, care sunt cu El, de asemenea îi vor birui»”. -- (The Review and Herald, 29 noiembrie, 1892.)

„Îmbrăcată în armura neprihănilor lui Hristos, biserica va intra în lupta ei finală. «Frumoasă ca luna, curată ca soarele, și cumplită ca o oștire sub steagurile ei». (Cântarea cântărilor 6, 10), ea trebuie să meargă în toată lumea, biruitoare și ca să biruiască.” -- (Prophets and Kings, 725.)

Apocalipsa 19, 11-16 este Armageddonul

„Noi trebuie să studiem revărsarea plăgii a șaptea. Puterile răului nu vor renunța la conflict fără luptă. Dar Providența are o parte de îndeplinit în bătălia Armageddonului. Când pământul este luminat de slava îngerului din Apocalipsa 18, elementele religioase, bune și rele, se vor trezi din somn și armatele viului Dumnezeu vor purta lupta.” -- (Manuscript 175, 1899; The S. D. A. Bible Commentary 7:983.)

„Există numai două tabere în lumea noastră, cei ce sunt loiali lui Dumnezeu și cei ce stau sub drapelul prințului întunericului. Satana și îngerii lui vor veni cu putere, semne și minuni mincinoase pentru a înșela pe cei ce locuiesc pe pământ și, dacă este posibil, chiar și pe cei aleși. Crizele sunt

chiar înaintea noastră. Va paraliza aceasta pe cei ce cunosc adevărul? Este influența puterilor înșelătoare atât de dominantă încât va birui influența adevărului?

Bătălia Armagedonului se va disputa curând. Cel pe a cărui haine stă scris numele «Împăratul împăraților și Domnul domnilor» conduce armatele cerului pe cai albi, îmbrăcat în pânză de in, curată și albă.” -- (Manuscript 172, 1899; The S. D. A. Bible Commentary 7:982.)

„În ultima mare luptă se descoperă două mari puteri. Pe de-o parte stă Creatorul cerului și al pământului. Toți cei ce sunt de partea Sa poartă semnul Său. Ei sunt ascultători de poruncile Lui. De cealaltă parte stă prințul întunericului, cu cei ce au ales apostazia și răzvrătirea.” -- (The Review and Herald, 7 mai, 1901; The S. D. A. Bible Commentary 7:982-983.)

Capitolul 35

Apocalipsa 20

Mileniul

„Acum are loc evenimentul prefigurat în ultimul serviciu solemn al zilei ispășirii. Când lucrarea din sfânta sfintelor se încheia iar păcatele lui Israel erau îndepărtate din sanctuar în virtutea sângelui jertfei pentru păcat, atunci era adus înaintea Domnului țapul cel viu; și în fața adunării, marele preot mărturisea pe capul lui «toate nelegiuirile copiilor lui Israel, și toate călcările lor de lege cu care au păcătuit ei; să le pună pe capul țapului.» Leviticul 16, 21. Tot astfel, când lucrarea de ispășire din Sanctuarul ceresc se va încheia, în prezența lui Dumnezeu, a îngerilor cerești și a oștilor celor răscumparați, păcatele poporului lui Dumnezeu vor fi puse asupra Satanei; el va fi declarat vinovat de toate relele pe care i-a provocat să le făptuiască. Și după cum țapul era trimis departe într-un ținut nelocuit, tot așa și Satana va fi alungat pe pământul pustiit, o pustietate nelocuită și stearpă.

Apocalipsul prezice alungarea Satanei precum și starea de haos și pustiire la care va fi adus pământul, și declară că această stare va dăinui timp de o mie de ani. După ce prezintă scenele celei de-a doua veniri a Domnului și distrugerea celor nelegiuiți, profetia continuă: «Apoi am văzut pogorându-se din cer un înger, care ținea în mână cheia Adâncului și un lanț mare. El a pus mâna pe balaur, pe șarpele cel vechi care este Diavolul și Satana, și l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în Adânc, l-a închis acolo și a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înșele neamurile până se vor împlini cei o mie de ani. După aceea, trebuie să fie dezlegat pentru puțină vreme.» Apocalipsa 20, 1-3.

Faptul că expresia «fântâna adâncului» reprezintă pământul într-o stare de confuzie și de întunecime, se poate vedea și din alte texte biblice. Cu privire la starea pământului «la început», raportul Bibliei spune că «era pustiu și gol; și întunericul era peste fața adâncului.» Geneza 1, 2. Profeția ne arată că va fi readus, parțial, aproape la aceeași stare. Privind înainte la ziua cea mare a lui Dumnezeu, profetul Ieremia declară: «Mă uit la pământ, și iată că este pustiu și gol; mă uit la ceruri și lumina lor a pierit! Mă uit la munți, și iată că sunt zguduiți; și toate dealurile se clatină! Mă uit, și iată că nu este nici un om; și toate păsările cerurilor au fugit! Mă uit, și iată, locul roditor este un pustiu; și toate cetățile sale sunt nimicite». Ieremia 4, 23-26.

Aici trebuie să fie locuința Satanei și a îngerilor răi timp de o mie de ani. Mărginit la pământ, el nu va mai avea intrare în alte lumi pentru a ispiti și a supăra pe aceia care n-au căzut niciodată. În acest sens este el legat; n-a mai rămas nimeni asupra căruia să-și poată exercita puterea. Este oprit cu totul de la lucrarea de amăgire și distrugere, care timp de atâtea secole a fost singura lui desfătare.

Profetul Isaia, privind în viitor la vremea distrugerii Satanei, exclamă: „Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: «Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu, voi fi ca Cel Prea Înalt». Dar ai fost aruncat în locuința morților, în adâncimile mormântului! Cei ce te văd se uită ținută mirați la tine, te privesc cu luare aminte și zic: «Acesta este omul care făcea să se cutremure pământul și zguduia împărățiile, care prefăcea lumea în pustie, nimicea cetățile și nu dădea drumul prinșilor săi de război?»” Isaia 14, 12-17.

Timp de șase mii de ani lucrarea de răzvrătire a Satanei «a făcut pământul să tremure». El «a făcut lumea ca un pustiu și a nimicit cetățile de pe el» și «n-a deschis închisoarea captivilor». Timp de șase mii de ani temnița lui a primit pe poporul lui Dumnezeu, și l-ar fi ținut pentru totdeauna

în robie, dar Hristos a sfărâmat lanțurile și a eliberat pe prizonieri.

Chiar și cei nelegiuți sunt acum în afara puterii Satanei; iar el, singur, înconjurat doar de îngerii săi, rămâne să-și dea seama de efectele blestemului pe care l-a adus păcatul. «Toți împărații neamurilor, da, toți se odihnesc cu cinste, fiecare în mormântul lui.

Dar tu ai fost aruncat departe de mormântul tău, ca o ramură disprețuită. Tu nu ești unit cu ei în mormânt, căci ți-ai nimicit țara, și ți-ai prăpădit poporul.» Isaia 14, 18-20.

Timp de o mie de ani, Satana va rătăci încioace și încolo pe pământul pustiit, pentru a vedea urmările răzvrătirii lui împotriva Legii lui Dumnezeu. În această vreme suferințele lui vor fi profunde. De la cădere, activitatea neîncetată nu i-a dat timp să reflecteze; dar acum este lipsit de putere și lăsat să contemple partea pe care a avut-o de când s-a răzvrătit pentru prima oară împotriva guvernării divine, să privească înainte tremurând cu groază spre viitorul înfricoșător, când va trebui să sufere pentru tot răul pe care l-a făcut și să fie pedepsit pentru păcatele pe care le-a determinat.

Captivitatea Satanei va aduce poporului lui Dumnezeu bucurie și veselie. Profetul spune: „Iar când îți va da Domnul odihnă după ostenele și frământările tale, și după aspra robie care a fost pusă peste tine, atunci vei cânta cântarea aceasta asupra împăratului Babilonului, (reprezentând aici pe Satana), și vei zice: «Iată, asupritorul nu mai este, asuprirea a încetat, Domnul a frânt toiagul celor răi, nuiaua stăpânilor. Cel ce în urgia lui, lovea popoarele, cu lovituri fără răgaz, cel ce, în mânia lui, supunea neamurile, este prigonit fără cruțare.»” Isaia 14, 3-6.

În timpul celor o mie de ani, între prima și a doua înviere, are loc judecata nelegiuților. Apostolul Pavel arată către această judecată ca spre un

eveniment care urmează celei de a doua veniri. «De aceea să nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric, și va descoperi gândurile inimilor.» 1 Corinteni 4, 5. Daniel declară că atunci când a venit Cel îmbătrânit de zile judecata a fost dată sfinților Celui Prea Înalt. Daniel 7, 22. La data aceasta cei neprihăniți domnesc ca regi și preoți pentru Dumnezeu. Ioan, în Apocalipsa, spune: «Și am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au șezut pe ele, li s-a dat judecata; ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos, și vor împărați cu El o mie de ani.» Apocalipsa 20, 4-6. Acum este timpul când, așa cum a prezis apostolul Pavel, «Sfinții vor judeca lumea». 1 Corinteni 6; 2.

Împreună cu Hristos ei judecă pe cei nelegiuți, comparând faptele lor cu cartea statutară. Biblia, hotărând fiecare caz după faptele făcute în trup. Apoi, partea pe care cei nelegiuți trebuie să o suporte este măsurată după faptele lor și este scrisă în dreptul numelui lor în cartea morții.

Și Satana și îngerii lui sunt judecați de Hristos și de poporul Său. Pavel spune: «Nu știți că noi vom judeca pe îngeri?» (1 Corinteni 6, 3), iar Iuda declară că: «El a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puși în lanțuri veșnice, în întuneric, pe îngerii care nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința». Iuda 6.

La încheierea celor o mie de ani, va avea loc a doua înviere. Atunci cei nelegiuți vor învia din morți și se vor prezenta înaintea lui Dumnezeu pentru a duce la îndeplinire «judecata scrisă». Astfel, Apocalipsa, după ce descrie învierea celor dreți, spune: «Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani». Apocalipsa 20, 5. Iar Isaia declară cu privire la cei nelegiuți: «Aceștia vor fi strânși ca prinși de război și puși într-o temniță, vor fi închiși în gherle, și, după un mare număr de zile, vor fi pedepsiți». Isaia 24, 22.» -- (The Great Controversy, 658-661.)

Țapul ispășitor

Îngerul care îl leagă pe Satana este antitipul omului ales să ducă țapul în pustie (Leviticul 16, 21)

„Apoi am văzut că lucrarea lui Isus din Sanctuar se va încheia în curând. Și după ce se va încheia lucrarea Lui, va veni la ușa primei încăperi și va mărturisi păcatele lui Israel pe capul țapului ispășitor. Apoi își va pune hainele răzbunării. Atunci vor veni plăgile asupra celor răi; ele nu vor veni atâta vreme cât Isus nu-și pune această haină și nu își ia locul Său pe mărețul nor alb. Atunci, în timp ce cad plăgile, țapul ispășitor este dus departe. El va duce o luptă îndârjită să scape, dar este ținut cu tărie de mâna care îl conduce. Dacă el ar reuși să scape, poporul Israel și-ar pierde viața. Eu am văzut că îndepărtarea țapului ispășitor în pustie va necesita timp, după ce păcatele au fost puse pe capul lui.” -- (Spalding and Magan Collection, 2.)

În timpul plăgilor, poporul lui Dumnezeu se află pentru totdeauna în siguranță față de înșelăciunile ispititorului

„Când copiii lui Dumnezeu își umilesc sufletele înaintea Sa, rugându-se pentru curăția inimii, se dă porunca: «Dezbrăcați-i de veșmintele lor murdare», și se rostesc cuvintele de încurajare: «Iată, că îndepărtez de la tine nelegiuirea, și te îmbrac cu haina de sărbătoare». Haina nepătată a dreptății lui Hristos este așezată pe copiii lui Dumnezeu cercați, ispitiți și lotuși credincioși. Rămășița disprețuită este îmbrăcată în veșminte pline de slavă, care nu vor mai fi mânjite niciodată de corupțiile lumii. Numele lor sunt păstrate în cartea vieții Mielului și înscrise printre credincioșii tuturor timpurilor. Ei au rezistat împotriva planurilor viclene ale amăgitorului; nu s-au abătut de la credința lor, la răcnetele balaurului. Acum ei sunt în siguranță pentru toată eternitatea și nu mai sunt expuși la planurile viclene

ale ispitorului. Păcatele lor sunt transmise asupra autorului păcatului, iar cei rămași nu numai că sunt iertați și primiți, dar și onorați. Pe capul fiecăruia este pusă «o mitră curată». Ei vor fi ca împărați și preoți ai lui Dumnezeu. În timp ce Satana stăruia cu învinuirile lui și căuta să nimicească această ceată, îngerii cei sfinți, în mod nevăzut, treceau înapoi și încolo, punând sigiliul viului Dumnezeu pe frunțile lor. Aceștia sunt cei care vor sta împreună cu Mielul pe muntele Sion, având numele Tatălui scris pe frunțile lor.” -- (Testimonies for the Church 5:475.)

„Acum, când Marele nostru Preot face ispășire pentru noi, trebuie să căutăm să devenim desăvârșiți în Hristos. Nici măcar printr-un gând Mântuitorul nostru n-a putut fi adus să Se supună puterii ispitei. Satana găsește în inimile omenești unele locuri unde-și poate câștiga un punct de sprijin; sunt nutrite unele dorințe păcătoase prin care ispitele lui își manifestă puterea. Dar Hristos a declarat despre Sine: «Vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine....» Ioan 14, 30. Satana n-a putut găsi nimic în Fiul lui Dumnezeu care să-i fi oferit posibilitatea biruinței. El păzise poruncile Tatălui Său și în El nu era nici un păcat pe care Satana să-l poată exploata spre folosul lui. Aceasta este starea în care trebuie să fie găsiți aceia care vor sta în timpul strâmtorii.” -- (The Great Controversy, 623.)

Țapul ispășitor n-are nimic de-a face cu partea Satanei în păcatele credincioșilor

„Înclinația de a scuza defectele noastre morale este aceea care ne conduce la cultivarea păcatului. N-ar trebui să uităm niciodată că Dumnezeu atribuie păcatul celui ce păcătuiește; el nu este înregistrat împotriva lui Satana, ci împotriva păcătosului. Dumnezeu nu acceptă niciodată acțiunea lui Satana ca o scuză pentru comiterea unui păcat. Când există cea mai mică scuză pentru o faptă rea evidentă, aceasta nu este păcat. Satana se bucură când îi aude pe preținșii urmași ai lui Hristos oferind scuze pentru defectele lor de caracter. Păcatul necăit, nemărturisit, nu poate fi niciodată șters din

cărțile lui Dumnezeu. Prin credință, prin mărturisirea păcatului, inima este curățită de impuritățile ei morale. Trebuie să aibă loc o părăsire a păcatelor condamnate de Domnul înainte ca sufletul să poată sta nevinovat înaintea lui Dumnezeu, umilit și pocăit, recunoscând că el a servit lui Satana, mulțumindu-l și glorificându-l pe el și dezonorând pe Domnul său.” -- (The Signs of the Times, 13 decembrie, 1899.)

Nu există nici un motiv pentru existența păcatului

„Îngerii au fost creați plini de bunătate și iubire. Ei se iubeau imparțial unul pe altul și pe Dumnezeu în mod suprem și erau gata, prin această dragoste, să facă voia Sa. Legea lui Dumnezeu nu era ca un jug chinător pentru ei, ci desfătarea lor era aceea de a împlini poruncile Lui, de a se supune vocii cuvântului Său. Însă în această stare de pace și curăție păcatul a început cu cel care era desăvârșit în toate căile lui. Profetul scrie despre el: «Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, și-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta». Păcatul este un lucru misterios, inexplicabil, Nu a fost nici un motiv pentru existența lui; a căuta să-l explici înseamnă a încerca să găsești un motiv existenței lui, și aceasta ar însemna a-l îndreptăți. Păcatul a apărut într-un univers perfect, un lucru care s-a dovedit a fi nescuzabil și extrem de păcătos. Motivul începutului său sau a dezvoltării lui nu a fost și nici nu va fi explicat vreodată, nici chiar în ziua cea mare, când va avea loc judecata și cărțile vor fi deschise, când orice om va fi judecat conform faptelor săvârșite în trup, când păcatele poporului pocăit și sfințit al lui Dumnezeu vor fi așezate pe capul țapului ispășitor, inițiatorul păcatului. În acea zi va fi evident pentru toți că n-a existat și niciodată nu va exista vreun motiv pentru păcat. În condamnarea finală a lui Satana, a îngerilor lui și a oamenilor care în cele din urmă s-au identificat pe ei înșiși cu el drept călcători ai legii lui Dumnezeu, fiecare gură va fi închisă. Când ostile răzvrătirii, de la primul mare rebel până la ultimul nelegiuit, vor fi întrebați din ce motiv au stricat Legea lui Dumnezeu, ei vor rămâne fără cuvinte. Nu va fi nici un răspuns de dat, nici un mijloc pentru a susține cea mai

neînsemnată motivație.” -- (The Signs of the Times, 28 aprilie, 1890.)

Orice păcat este pedepsit de două ori

Păcatele celui necredincios au fost pedepsite în Isus pe cruce și vor fi pedepsite în cei răi, care au respins dragostea Sa și neagă că păcatele lor sunt ispășite de Isus prin sacrificiul Său.

„Valoarea omului și măsura răspunderii sale poate fi cunoscută doar prin crucea de la Golgota. Cel care S-a prezentat pe Sine păcătoșilor ca Unul capabil de a mântui, Se va dovedi pe Sine în stare să execute mânia și judecata asupra fiecărui fiu al lui Adam nepocăit. Cel care ține lumile pe orbite, care cântărește munții și dealurile în balanță, care consideră insulele ca un lucru mărunț, se va dovedi capabil să răzbune harul Său neapreciat și iubirea Lui respinsă. Cei care se flatează cu gândul că Dumnezeu este prea milos pentru a pedepsi păcătosul, trebuie doar să privească la Golgota pentru a fi siguri că răzburarea se va abate asupra fiecărui călcător al Legii Sale drepte.

Pedeapsa pentru călcarea Legii lui Dumnezeu este proporțională cu prețul plătit pentru salvarea călcătorilor ei. Ce bucurie inexprimabilă este pregătită pentru cei care vor fi salvați prin Hristos, și ce adâncimi de blestem pentru cei care au desconsiderat și au respins marea Sa mântuire! Orice lucru considerat valoros de un om lumesc se scufundă în neimportantă când este privit în această lumină, și cât de mare apare obligația noastră de a folosi în serviciul lui Dumnezeu toate talentele pe care El ni le-a încredințat pentru păstrare.

Păcatele celor neprihăniți vor fi pedepsite în Satana deoarece aceste păcate au fost cauza morții Fiului lui Dumnezeu Întrucât Satana este inițiatorul păcatului, instigatorul responsabil pentru făptuirea tuturor

păcatelor care au adus moartea Fiului lui Dumnezeu, dreptatea cere ca el să sufere pedeapsa finală. Lucrarea Domnului Hristos pentru mântuirea oamenilor și curățirea Universului de păcat va fi încheiată prin îndepărtarea păcatului din Sanctuarul ceresc și așezarea acestor păcate asupra lui Satana, care va suporta pedeapsa finală. Tot astfel, șirul serviciului preînchipuitor anual se încheia cu lucrarea de curățire a sanctuarului și mărturisirea sau punerea păcatelor pe capul țapului de trimis.” -- (Patriarchs and Prophets, 358.)

Esența celor două afirmații amintite mai sus se găsește în următoarele citate:

„Dumnezeu va chema mai mult ca sigur lumea la judecată pentru a răzbuna moartea Singurului Său Fiu născut, a Celui care a stat la bara judecării lui Pilat și Irod.” -- (Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 139.)

„Un Dumnezeu drept trebuie să răzbune moartea Fiului Său.” -- (Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 131; Review and Herald, 23 ianuarie, 1900; Review and Herald, 30 ianuarie, 1900.)

Aceasta este o ispășire pentru moartea Fiului lui Dumnezeu, [(Vezi Leveticul 16, 10)]

Capitolul 36

Apocalipsa 21 & Apocalipsa 22

„Viziunea lumii care vine este aceea care echilibrează mintea, așa ca lucrurile care sunt văzute să nu obțină controlul asupra sentimentelor, care au fost cumpărate cu un preț infinit de Mântuitorul lumii. Prin lucrarea Duhului Sfânt lucrurile nevăzute și veșnice sunt aduse înaintea sufletului și avantajele comorilor veșnice și nepieritoare sunt făcute să apară înaintea ochilor sufletești în frumusețea lor atrăgătoare. În acest mod noi învățăm să privim la cele nevăzute și veșnice și să apreciem muștrările lui Hristos la o valoare mai mare decât comorile lumii.” -- (The Signs of the Times, 26 iunie, 1893.)

„Hristos, prin sacrificiul Său, plătind plata păcatului, nu doar l-a mântuit pe om, ci a recâștigat stăpânirea pe care omul a pierdut-o. Tot ceea ce a fost pierdut de primul Adam va fi restaurat de Cel de-al doilea. Profetul spune: «O, turn al turmei, fortăreață a fiicei Sionului, către tine vine aceasta, chiar prima proprietate» și apostolul Pavel arată către răscumpărarea posesiunilor. Dumnezeu a creat pământul să fie locuința ființelor sfinte și fericite. Această țintă va fi pe deplin împlinită atunci când, reînnoit prin puterea lui Dumnezeu și eliberat de păcat și suferință, el va deveni o casă eternă pentru cei mântuiți.

Teama de a face moștenirea viitoare să pară prea materială a condus pe mulți să spiritualizeze chiar adevărurile care ne conduc să o privim ca și casă a noastră. Hristos și-a asigurat ucenicii că El se duce să pregătească locașuri pentru ei în casa Tatălui Său. Aceia care acceptă învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu nu vor fi cu totul ignoranți cu privire la căminul ceresc. «Și ceea ce ochiul n-a văzut, urechea n-a auzit și la inima omului nu s-a suit, așa sunt lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei ce îl iubesc». Limba omenească nu este în stare să descrie răsplata neprihăniților. Aceasta va fi

cunoscută numai de cei ce o privesc. Nici o minte mărginită nu poate cuprinde slava paradisului lui Dumnezeu.

În Biblie, moștenirea celor salvați este numită o țară. Există un Păstor ceresc care-și conduce turma la fântâni de apă vie. Pomul vieții își dă fructele în fiecare lună și frunzele copacului sunt pentru vindecarea neamurilor. Există câteva ape curgătoare limpezi ca cristalul și lângă ele se unduiesc copaci ce aruncă umbrele lor asupra cărărilor pregătite pentru mântuiții Domnului. Acolo, câmpiile întinse se află între dealuri și munți, iar munții lui Dumnezeu își ridică vârfulurile lor semețe. Pe aceste plaiuri liniștite, lângă aceste ape de viață, poporul lui Dumnezeu va găsi o casă la fel ca peregrinii și pribegii.” -- (The Review and Herald, 22 octombrie, 1908.)

Voința și mântuirea (Apocalips 22, 17)

Voința este factorul decisiv

„Dacă privirea noastră spirituală ar fi deschisă, am putea vedea ceea ce niciodată nu ar putea fi șters din memoria noastră, cât am trăi. Noi am putea vedea sufletele doborâte sub opresiune, împovărate cu griji și apăsate la fel ca o căruță sub greutatea snopilor, gata să moară în descurajare. Noi am putea vedea îngerii zburând repede pentru a ajuta celor ispitiți, care stau ca pe o margine de prăpastie. Aceste suflete ispitate nu sunt în stare să se ajute singure și să evite ruina care le amenință; însă îngerii lui Dumnezeu împing pe îngerii răi, conducând sufletele departe de locurile primejdioase pentru a așeza picioarele lor pe un loc sigur. Am putea vedea bătălia ce se dă între două armate, tot atât de reală ca acele lupte care opun forțele inamice pe pământ. Când este sfârșită puterea Satanei asupra sufletelor, noi vedem oameni legând voința lor de cruce și crucificând carnea cu înclinațiile și poftetele ei trupești. Este, într-adevăr, o crucificare a eului; pentru că voința este predată lui Hristos. Voința omului nu este niciodată așa de puternică, ca

atunci când este sfințită și pusă de partea lui Hristos. Voința este o putere și, când trebuie să fie câștigate multe izbânzi în războiul spiritual, trebuie făcute multe progrese în călătoria spirituală și trebuie învățate multe lecții de la Hristos, Marele învățător, este necesar ca voința să fie sfințită. În supunerea voinței, este atinsă rădăcina problemei. Când voința este supusă, izvoarele care curg din fântână nu vor fi amare, ci voința va fi la fel de curată ca și cristalul. Florile și fructele vieții creștine vor înflori și se vor maturiza spre desăvârșire.

Să nu mulțumim mai departe inamicul plângându-ne de puterea voinței noastre rele; pentru că făcând așa noi așezăm și încurajăm dorințele noastre împotriva lui Dumnezeu și facem plăcere celui rău. Să ne amintim că noi suntem copiii lui Dumnezeu, legați pentru a împărtăși o voință sfântă, care vine la noi de la Dumnezeu. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.” -- (The Signs of the Times, 29 octombrie, 1894.)

Dumnezeu dorește să aibă voința noastră și nimic altceva, pentru că fără aceasta, nici chiar Duhul Sfânt nu poate face nimic

„Cel care se hotărăște să intre în împărăția spirituală va găsi că împotriva lui sunt angajate toate puterile și pasiunile unei naturi nerenăscute, în spatele căreia stau forțele împărăției întunericului. Egoismul și mândria se vor opune oricărui lucru care le va descoperi că sunt păcătoase. Noi nu putem, prin noi înșine, să învingem dorințele rele și obiceiurile care se luptă pentru stăpânire. Noi nu putem să biruim forța vrăjmașului care ne ține în robia sa. Doar Dumnezeu ne poate da victoria. El dorește ca noi să avem stăpânire asupra noastră, a voinței și a căilor noastre. Dar El nu poate lucra în noi fără consimțământul și cooperarea noastră. Duhul divin lucrează prin facultățile și puterile date omului. Energiile noastre sunt necesare pentru cooperarea cu Dumnezeu.

Victoria nu este câștigată fără multă rugăciune, fără umilința eului la fiecare pas. Voința noastră nu trebuie să fie forțată în cooperarea cu agenții divini, ci ea trebuie să fie supusă de bună voie.

Chiar dacă s-ar lucra cu o intensitate însutită a Duhului lui Dumnezeu asupra ta, aceasta nu te-ar face un creștin, un supus bun pentru ceruri. Bastionul Satanei nu ar fi distrus. Voința trebuie să fie așezată de partea voinței lui Dumnezeu. Tu nu ești în stare prin tine însuși să aduci hotărârile, dorințele și înclinațiile tale în supunere față de voința lui Dumnezeu; dar dacă ești dispus să faci aceasta voluntar, Dumnezeu va îndeplini lucrarea pentru tine, chiar și îndepărtarea imaginației și a fiecărui lucru important care se înalță pe sine împotriva cunoștinței lui Dumnezeu și va aduce la supunere și ascultare de Hristos orice gând. (2 Corinteni 10, 5.) După aceea tu vei lucra propria ta mântuire, cu teamă și cutremur. «Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea.» Filipeni 2, 13.

Dar mulți sunt atrași de frumusețea lui Hristos și de slava cerească și totuși dau înapoi în fața condițiilor prin care acestea pot deveni proprietatea lor.” -- (Thoughts from the Mount of Blessing, 141-142.)

Renunțarea la voința noastră și supunerea față de voința lui Dumnezeu aduce pace și odihnă pentru toată veșnicia

„Noi trebuie să purtăm jugul lui Hristos ca să putem fi aduși într-o unitate desăvârșită cu El. «Luați jugul Meu asupra voastră», spune El. Ascultați cerințele Mele. Dar aceste cerințe pot fi în opoziție directă cu voința și scopurile agentului omenesc. Ce e de făcut atunci? Ascultați ce spune Dumnezeu: «Dacă cineva vrea să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia zilnic crucea și să Mă urmeze». Jugul și crucea sunt simboluri

ce reprezintă același lucru -- oferirea voinței lui Dumnezeu. Purtarea jugului unește omul mărginit în tovărășie cu Preaiubitul Fiu al lui Dumnezeu. Înălțarea crucii îndepărtează eul de suflet și îl așază pe om în poziția în care el învață cum să poarte sarcinile lui Hristos. Noi nu putem să-i urmăm lui Hristos fără purtarea crucii Sale, fără înălțarea crucii și purtarea ei pe urmele Sale. Dacă voința noastră nu este în concordanță cu cerințele divine, noi trebuie să tăgăduim înclinațiile noastre, să lepădăm dorințele noastre îndrăgite și să călcăm pe urmele pașilor lui Hristos....

Oamenii își formează propriile lor juguri care par ușoare și plăcute de purtat, dar, în cele din urmă, acestea îi duc în extremă. Hristos vede aceasta și spune: «Luați jugul Meu asupra voastră. Jugul pe care voi l-ați așezat asupra voastră, crezând că este unul potrivit, nu va fi deloc potrivit. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine lecțiile esențiale pentru voi; deoarece Eu sunt blând și smerit cu inima și voi veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Jugul Meu este ușor, și sarcina Mea este ușoară.» Domnul niciodată nu face o estimare falsă a moștenirii Sale; El măsoară pe oameni după cum lucrează. Când ei se vor supune jugului Său, când vor renunța la lupta care nu le-a adus nici un folos nici lor nici cauzei lui Dumnezeu, atunci vor găsi pace și odihnă. Când vor deveni sensibili la propriile lor slăbiciuni și lipsuri, vor fi încântați să facă voia lui Dumnezeu; se vor supune jugului lui Hristos. Apoi, Dumnezeu poate lucra în ei și voința și înfăptuirea, după buna Lui plăcere, care este adesea cu totul contrară planurilor omenești. Când primim ungera cerească, noi învățăm lecția bunătății și iubirii, care întotdeauna aduce odihnă sufletului.” -- (The S. D. A. Bible Commentary 5:1090-1091; The Signs of the Times, 23 octombrie, 1900.)

Dând voința noastră lui Hristos, chiar și gândurile și emoțiile noastre vor fi așezate sub stăpânirea Lui

„Religia curată are de-a face cu voința. Voința este puterea de guvernare în firea omului, aducând la supunere toate celelalte facultăți.

Voința nu este gustul sau înclinația, ci este puterea de decizie care lucrează în fiii oamenilor, spre ascultare sau spre neascultare de Dumnezeu.

Tu ești un tânăr inteligent; dorești să-ți faci viața în așa fel ca la sfârșit să fii pregătit pentru cer. Ești descurajat adesea, când te simți slab în putere morală, în sclavia îndoielii și sub stăpânirea deprinderilor și obiceiurilor vechii tale vieți în păcat. Tu descoperi că natura ta sentimentală nu-ți este credincioasă nici ție, nici celor mai bune hotărâri ale tale și nici celor mai solemne voturi ale tale. Nimic nu pare a fi real. Nestatornicia ta te face să pui la îndoială sinceritatea acelora care doresc să-ți facă bine. Cu cât te zbați mai mult în îndoielile tale, cu atât mai nereal li se pare orice lucru, până ți se pare că nu mai este nicăieri vreo bază sigură pentru tine. Făgăduințele tale sunt ca niște funii de nisip, și tu privești cuvintele și faptele acelora în care ar trebui să te încrezi, în aceeași lumină nereală.

Tu vei fi mereu în primejdie până când vei înțelege adevărata putere a voinței. Poți crede și făgădui orice lucru, dar făgăduielile sau credința ta nu au nici o valoare până când nu vei pune voința ta de partea credinței și a faptelor. Dacă vrei să duci lupta credinței cu toată puterea voinței tale, vei birui. Simțurile, impresiile și emoțiile tale nu sunt o bază în care să te încrezi, căci n-au nici o stabilitate, mai ales ideile tale pervertite; iar cunoștința despre făgăduințele tale călcate și despre voturile tale neîmplinite îți slăbesc încrederea în tine însuși și încrederea altora în tine.

Nu trebuie să-ți pierzi însă nădejdea. Tu trebuie să te hotărăști să crezi, deși pentru tine, nu pare a exista nimic adevărat sau real. Nu e nevoie să-ți spun că singur ai ajuns în această poziție de neînvidiat. Tu trebuie să-ți recâștigi încrederea în Dumnezeu și în frații tăi. Tu singur trebuie să îți supui voința voinței lui Isus Hristos; și îndată ce vei face aceasta, Dumnezeu va pune stăpânire pe tine și va lucra în tine și voința și împlinirea, după buna Sa plăcere, întreaga ta fire va fi adusă sub controlul Spiritului lui Hristos; și chiar gândurile tale vor fi supuse Lui. Tu nu-ți poți stăpâni pornirile, emoțiile

și dorințele tale, dar tu poți să-ți stăpânești voința și să faci o schimbare totală în viață. Supunând voința ta lui Hristos, viața ta va fi ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și va fi unită cu puterea care este mai presus de orice stăpânire și putere. Tu vei avea de la Dumnezeu acea tărie care te va ține în strânsă legătură cu puterea Sa; și o nouă viață, chiar viața credinței vii, va deveni posibilă pentru tine. Dar voința ta trebuie să conlucreze cu voința lui Dumnezeu, nu cu alte voințe prin care Satana lucrează neîncetat să te prindă în lanțurile lui și să te piardă.

Nu vrei să intri fără întârziere într-o relație dreaptă cu Dumnezeu? Nu vrei să zici: «Vreau să-mi predau voința mea lui Isus și vreau să fac aceasta acum, și din această clipă să fii în totul de partea Domnului? Nu te mai uita la obicei și la cerințele puternice ale poftii și ale patimii. Nu-i mai da lui Satana nici o ocazie să spună: Tu ești un fățarnic nenorocit». Închide ușa, așa încât Satana să nu te mai învinuiască și să te descurajeze, și spune: «Vreau să cred și cred că Dumnezeu este ajutorul meu», și atunci vei găsi că ești biruitor în Dumnezeu. Prin păstrarea cu statornicie a voinței de partea Domnului, fiecare pornire va fi adusă captivă voinței lui Isus. Atunci vei descoperi că picioarele tale sunt pe o stâncă solidă. Uneori se va cere să predai orice părticică a puterii de voință pe care o posezi; dar Dumnezeu este acela care lucrează pentru tine și din acest proces de prelucrare, vei ieși un vas de cinste.

Vorbește despre credință. Ține-te de partea lui Dumnezeu. Nu-ți pune picioarele de partea vrăjmașului și Domnul va fi ajutorul tău. El va face pentru tine ceea ce tu nu poți face singur. Atunci rezultatul va fi că vei deveni un «Cedru din Liban». Viața ta va fi nobilă, iar faptele tale vor fi săvârșite în Dumnezeu. Atunci va fi în tine o putere, o seriozitate și o simplitate care te va face un instrument șlefuit în mâinile lui Dumnezeu.

Tu trebuie să bei zilnic din fântâna adevărului ca să poți înțelege secretul plăcerii și bucuriei în Domnul. Dar trebuie să-ți amintești că voința

ta este forța care pune în mișcare toate faptele tale. Această voință, care formează un factor atât de important în caracterul omului, a fost dată prin căderea în păcat sub stăpânirea lui Satana; și din acel moment el lucrează mereu în om să dorească și să făptuiască după buna sa plăcere, spre ruina și mizeria totală a omului. Dar jertfa nemărginită a lui Dumnezeu, prin predarea lui Isus, iubitul Său Fiu, pentru a deveni o jertfa pentru păcat, i-a dat posibilitatea să spună, fără să calce vreun principiu al guvernării Sale: «Predă-te Mie în totul; dă-mi Mie această voință; smulge-o de sub stăpânirea lui Satana și Eu voi pune stăpânire asupra ei; și atunci voi putea lucra în tine să dorești și să împlinești buna Mea plăcere». Când El îți dă gândul lui Hristos, voința ta devine ca voința Sa, iar caracterul tău este transformat ca să fie asemenea caracterului lui Hristos. Este ținta ta să faci voia lui Dumnezeu? Dorești să ascuți de Sfintele Scripturi? «Dacă cineva voiește să-Mi urmeze, să se lepede de sine, să-și ia crucea sa și să Mă urmeze.»

Nu poate fi vorba să-L urmezi pe Hristos până nu refuzi să-ți satisfaci înclinațiile tale și până nu te hotărăști să ascuți de Dumnezeu. Nu sentimentele sau emoțiile tale sunt cele care te fac să fii un copil al lui Dumnezeu, ci împlinirea voinței lui Dumnezeu. O viață folositoare se află înaintea ta, dacă voința lui Dumnezeu devine voința ta. Atunci poți să stai în tăria dată de Dumnezeu, ca un exemplu al faptelor bune. Atunci vei ajuta la menținerea regulilor disciplinei, în loc să ajuți la stricarea lor. Vei ajuta la menținerea ordinii, nu la disprețuirea ei și la provocarea dezordinii în viață prin umblarea și faptele tale. Îți spun, în temere de Dumnezeu: eu știu ce-ai putea deveni dacă voința ta ar trece de partea lui Dumnezeu. Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. ți-ai putea face lucrarea, pentru prezent și veșnicie, în așa fel încât ea să poată rezista cercetării judecătii. Vrei să încerci? Dorești schimbarea? Tu ești obiectul dragostei și mijlocirii lui Hristos. Vrei să te predai acum lui Dumnezeu și să ajuți aceluia care sunt puși ca santinele pentru apărarea intereselor lucrării Sale, în loc să le produci durere și descurajare?” -- (Testimonies for the Church 5:513-515.)